

မြေကြာချုပ်

ခြင်းစီးတစ္ဆေနှင့်မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

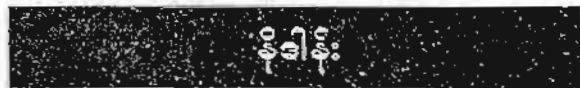
တမူတိုင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၉၇၉၀၈၇
ဖျက်နာပုံနှိပ်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀ ၂၀၉၀ ၂၀၈
<hr/>	
အုပ်စုအမျိုးအမည်	ကဏ္ဍကဏ္ဍ
ထုတ်ဝေသူ	ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (မြို့ - ၀၃၉၀၀)
	ကလေး ဒုတိယ (ယာ) ဒုတိယ
	ကျောက်တံတား
ဖျက်နာပုံနှိပ်သူ	ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (တော်ဝင်မြို့မအုပ်စုတိုက်)
	(၃၀-၁) သာယာကုန်းလမ်း ပုလဲတောင်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (ပုလဲမြို့မအုပ်စုတိုက်)
	၈၀/၁ သံလွင်လမ်း ဝဟန်း
ပုံနှိပ်ခြင်း	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၈ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၀၀၀ ကျပ်

ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော အခန်းစဉ်များ

၁။ နိဒါန်း	၇
၂။ စွန်းကဝေတစ္ဆေကိုအယူသန်သူ	၁၂
၃။ တစ္ဆေမှတ်တမ်း	၂၈
၄။ တစ္ဆေတဲ့ဟေ့..ကြောက်စရာတောင်းတဲ့ အကောင်	၄၀
၅။ မိစ္ဆာဆရာမြဲကြီးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း	၄၉
၆။ မြင်းစီးတစ္ဆေ	၅၆
၇။ တောခြောက်လှန့်သံကြောင့်	၆၃
၈။ မကောင်းဆိုးဝါးရန်	၆၉
၉။ အစွဲခေါ်တဲ့ပွဲ	၇၆
၁၀။ အစွဲဝင်ခံရသော မရီဝေ	၈၃
၁၁။ မြို့စားကတော်ဝင်ညာဉ်ကိုခေါ်ရခြင်း	၈၉
၁၂။ ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်	၉၈
၁၃။ အစိမ်းသရဲအော်သံတွေ	၁၀၆
၁၄။ ကမ္ဘာတစ်ခုဆီသို့	၁၁၆
၁၅။ မင်းကိုးပါးက ပုဏ္ဏားကတိုက်ပွဲ	၁၂၁
၁၆။ နိဂုံး	၁၅၃

BURMESE
CLASSIC
COM

တစ္ဆေသရဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောမယုံ ကြံဖူးမှ
သိဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ခြောက်လှန့်တတ်
သော ထိုတစ္ဆေသရဲများနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အချိန်
ကာမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
နှင့်အတူ ဗိန္နောဆရာမြကြီးလည်း ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်မှာ နေမျိုးနွယ် ဂျပန်မာစတာတွေ
က နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေကို တိုက်ထုတ်၍ စစ်အောင်နိုင်
သူတွေအဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဆီသို့ ကျူးကျော်
ရောက်လာခဲ့ကြဖူးပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်တို့လည်း အင်္ဂလိပ်တို့ကဲ့သို့ပင်
မြန်မာများကို ချွေးတပ်ဆွဲခဲ့သည်။ စစ်သို့ပန်းအဖြစ်နှင့်
ယောက်ျားများကို အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆီး၍ သံဖြူရေရပ်သို့
လည်းကောင်း၊ အင်ဖာတိုက်ပွဲသို့လည်းကောင်း၊ ရထား
များ ကားများနှင့် သင့်သလိုပို့နေချိန်လည်းဖြစ်၏။ မိန်းမ
များကိုမူ အဓမ္မမုဒိမ်းကျင့်တတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမြို့ဘုရားကြီး တောင်ဘက် မုခ်ရိ ဘကြီးတော်သူ၏ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခိုက် ကိုရွှေဂျပန်များ၏ စစ်သုံးပန်းအဖြစ်နှင့် ချွေးတပ်အတင်းဆွဲခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ဘုရားကြီးအနောက်မုခ်တမ္ပဝတီ ရပ်ကွက်ထဲ ညဉ့်အချိန် သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့စဉ် ချွေးတပ်အဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့် ဘကြီးဘုန်းကြီးပင်မသိလိုက်ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့ဟောင်းဘူတာရှေ့မှ ကုန်တင်တွဲမီးရထားကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တွဲတစ်တွဲထဲ၌ လူပေါင်းသုံးရာကျော်မျှကို ကျပ်ညပ်ပိတ်သိပ် တင်ဆောင်လာသည့် ကုန်တင်တွဲရထားကြီးပေါ်တွင် မြစ်ဇယ်ဘူတာ၊ ကျောက်ဆည်ဘူတာ၊ မြစ်သားဘူတာ၊ ကူမဲလမ်းဘူတာများကို တဂျုံးဂျုံးတဂျက်ဂျက်နှင့် ခုတ်မောင်းရာ ဆီသို့ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့ရပေ၏။

သို့ဖြင့် စမုံဘူတာသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ညအချိန်ဖြစ်၍ မှောင်နေလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် စမုံချောင်းမှာ တောင်ကျချောင်း ရေများဖြင့် ပြည့်လျှံနေရုံမက ရေစီးကလည်း သန်လှပေ၏။ မြစ်ကူး တံတားကြီးအခြေအနေမှာလည်း မီးရထားကြီးတစ်စီးလုံး အရှိန် ဖြင့်ခုတ်မောင်းလိုက်ပါက ပြိုကျယိုင်နဲ့သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အရှိန်သတ်၍ မီးရထားကြီး တဖြည်းဖြည်း ခုတ်မောင်းနေစဉ် အစောင့်ဂျပန်စစ်သားများ အလစ် မှောင်မည်းမည်းကြီးထဲ၌ . . .

“ဝုန်း . . . ဝုန်း”
“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

ဟူသော ရုတ်တရက်ရေထဲခုန်ချလိုက်သံများနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများကိုပါ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲကြားလိုက်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အကြံတူစွာ တံတားပေါ်မှ ရေထဲခုန်ချ၍ ရေငုပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသူတို့ကို အစောင့်ဂျပန်များက ရမ်းသမ်းပစ်လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရထားကုန်တွဲထဲမှာ ငါးပိငါးချဉ်သိပ်သလို ကျပ်ညပ်လိုက်လာရသော ဆင်းရဲဒုက္ခများမှ ကင်းလွတ်၍ စမုံမြစ်တွင်းဆီသို့ လွတ်ကင်းရောက်ရှိလာခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာမူ အမှိုက်ဒိုက်များရှိ လောက်ရာ မြစ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ အသက်အောင့်နိုင်သမျှအောင့်ပြီး ရေငုပ်လျက်ပင် ကူးခတ်လာနိုင်ခဲ့သဖြင့် သေဘေးမှဝေးခဲ့ရလေပြီဟု ဆိုရပေမည်။

ဝန်းကဆေ တက္ကသိုလ် အယူသန်သူ

ထိုကဲ့သို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပစ်ခတ်လိုက်သော်လည်း ကျောက်မီးသွေးဖြင့် ရေခဲခွေးငွေ့ အင်ဂျင်မောင်း မီးရထားကြီးမှာ သူ့စက်သံတူဂျန်းဂျန်း ဆူညံသံများကြောင့် ခေါင်းတွဲဆီမှ ဝတ်ဗိုလ်ဂျပန်ကြီး တို့မှာ ကြားလိုက်ဟန်ပင်မတူ။

ထို့ကြောင့် မီးရထားတွဲကြီးမှာ မရပ်မနား ခုတ်မောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာဂျပန်တွေလက်မှ လုံးဝ ဥသည့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရပေပြီဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အကြံတူစွာပင် စမုံတံတားပေါ်သို့ မီးရထားတွဲကြီး ဖြတ်သန်းနေစဉ် အတွင်းမှာ ခုန်ချထွက် ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့သူ အမည်မသိ သို့ပန်းတစ်ဦးမှာကား သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့်ပင် မြစ်ထဲဆီသို့ မျောပါသွားခဲ့ဟန် တူပေ၏။ ကမ်းစပ်ဆီသို့ တက်ရောက်လာသည်ကို မတွေ့ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စမုံမြစ်ကြီး၏ ကမ်းစပ်ရှိ ရေသပြေပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်ကာ အမောဖြေနေပြန်ရ၏။ အမောကလေး အတော်ပြေမှ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေ ကဆွန်ရွာရှိရာ လမ်းကိုသာ ခန့်မှန်း၍ လှမ်းလာခဲ့ပေသည်။

ခရီးတစ်တိုင်လောက်လျှောက်ခဲ့ရာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်တောများ အနည်းငယ်ပါးပြီး အနောက်နှင့်အရှေ့ဆီသို့ သွားရာလမ်းလေးတစ်လမ်းကို တွေ့ရပါတော့၏။

၎င်းလမ်းမှာ ဆင်သေရွာမှ ခန္တောရွာဆီသို့ ကူးသောလမ်း ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးမိ၍ လူသွားလမ်းအတိုင်း အင်္ကျီပုဆိုး ရေစိုများနှင့်ပင် လျှောက်လှမ်းလိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။

ခရီးတစ်မိုင်လောက်ရှိသောအခါ လက်ခုပ်ကုန်းရွာ ဘောင်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ မကြာမီ အုန်းကုန်း၊ မိုင်းလမ်းရွာနားဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပါတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများမှာ လေသလပ်၍ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့်ပင် ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ညဉ့်အမှောင်လည်းဖြစ် ခရီးကလည်းပန်း ဝမ်းကလည်း ဆာလာလေရာ လမ်းဆုံရှိရေအိုးစင်မှ ရေများ တစ်ဝသောက်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အနားယူအိပ်စက်ရပေတော့မည်။

သို့ဖြင့် ယခုရောက်ရှိနေရာဝန်းကျင်ကို လဆန်း

သုံးရက်မျှသာရှိသေးသည့် လရောင်လေးဖြင့် မှန်းကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ ထိုအခါ လွန်စွာမှ နတ်ကြီးလှသော မင်းကိုးပါးတောသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျေးလက်တောရွာများတွင် ကျက်စားကျင်လည်လေ့ရှိကြသော စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေကို အယူသန်သူ ကြောက်လန့်သူဟုဆိုဆို၊ ၎င်းနတ်ကြီးလှသော တောကြီးအတွင်းမှ ဘိုးတော်ကြီးနတ်ကွန်းရှိရာသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး . . .

“ဘိုးတော်ကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ လယ်တွင်းကိုးခရိုင် သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘိုးတော်ကြီးကို ယခုလိုတိုင်တည်ပြီး အိပ်ခဲ့ပေါင်းလည်း များလှပါပြီ။ ယခုလည်း အိပ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို စောင်မကြည့်ရှုတော်မူပါခင်ဗျား. . .”

ဟု ရိုရိုသေသေ တောင်းပန်စကားဆို၍ အိပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မနက်မိုးစင်စင်လင်း၍ တောတွင်းဆီမှ ကျေးငှက်သာရကာတို့အသံတွေ ကြားမှသာ နိုးလာတော့၏။

အိပ်ရာမှထပြီး ကျွန်ုပ်မှာ တောတန်းအရှေ့ဘက် တွင်းစပ်နားရှိ ချောင်းလေးထဲမှ မျက်နှာသစ်လိုက်ရ၏။ ညက တွင်းပိုင်ကို ဘိုးတော်ကြီးနတ်ကွန်းဆီမှ နတ်ရုပ်ကြီးကို တိုင်တည်အိပ်လိုက်ရ၍ လားမသိ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပင် အိပ်ပျော်လိုက်ရသဖြင့် အမော အပန်း

ပြေ၍ သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဟေ့. . . မောင်ဘသိုက် မောင်ဘသိုက်”

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွား၏။

ဤကဲ့သို့သော တောတောင်တွေထဲတွင် “ကျတ်” ဟုခေါ်သော တိရစ္ဆာန်ကောင်ဟု ဆိုမည်လား၊ နာနာဘာဝကောင်ဟု ဆိုရမည်လား မသိသည့် မိစ္ဆာကောင်များက လူနာမည်ကို ခေါ်တတ်ကြ၏။ ပြန်လည်ထူးမိကလူသေတတ်ကြောင်း သက်ကြီး စကား သက်ငယ်ကြားဖူးထားသဖြင့်. . .

ကျွန်ုပ်လည်း သေချာစွာနှင့် တောင်မြောက်ဝဲယာသို့ ရွာကြည့်လိုက်သော် တစ်ရွာတည်းနေခဲ့သူကိုမြသီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို ကိုမြသီးက ကျွန်ုပ်အနားရောက်လာကာ . . .

“မင်း. . . ရွာကိုပြန်လာတာလား. . . မောင်ဘသိုက်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . ကိုမြသီး၊ စစ်အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ရွာ အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲဗျ. . .”

“အင်္ဂလိပ်တွေဗုံးချလို့ ပျက်ကရောကွာ၊ ရွာဦးက ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးသာမက ရွာတစ်ခြမ်းလည်း မီးထိပါသွားတယ်လေကွာ”

“ဒါဖြင့် ရွာကလူတွေကော လွတ်သေးရဲ့လား”

ခြေတင်ချစ်

“လူတွေကတော့ လွတ်တာပေါ့ကွာ၊ တို့ကဆွန်ရွာ တစ်ရွာလုံးလူတွေကတော့ မင်းကိုးပါးတောထဲ ပြောင်းရွှေ့ နေတာကြာပြီကွ့ . . .”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ရွာဆီသွားနေ ရင် ဘယ်သူမှတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . .”

“အင်းလေ . . . တို့ရွာထဲမှာ ဂျပန်ငပုတွေက ဘုန်းကြီး ကျောင်းအောက်တချို့ ကျောင်းပေါ်မှာတချို့နဲ့ သူတို့တပ်စခန်းလို လုပ်ထားတာ၊ ဒါကို အင်္ဂလိပ်ကသိ တော့ ဗုံးကျဲချတော့တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက သေလိုက် ကြတာ လူပေါင်းသုံးရာထက်မနည်းဘူး၊ မသေမရှင်တွေ ရော သေပြီးသားတွေရော မြောက်ဘက်ကသူသာန် ကျောင်းပေါ်တင်ပြီး မီးရှို့သွားလိုက်ရတာ အဆောက် အအုံဆိုလို့ ဇရပ်တစ်ဆောင်တောင် မကျန်တော့ဘူးဟေ့၊ ကဲကဲ၊ မင်းလည်း ရွာဆီ ပြန်လာတာမဟုတ်လား၊ သွား ရင်းစကားပြောကြတာပေါ့ကွာ”

“ဒါနဲ့ . . . ကိုမြသီး . . . ခင်ဗျားတို့ အခုပြောင်း ရွှေ့သွားတဲ့ နေရာကို ဂျပန်တွေက လိုက်မလာဘူးလား ဗျာ . . .”

“လိုက်လာရင်လည်း ဒင်းတို့ဂျပန်ငပုတွေ ပြန် လမ်းမရှိတော့ဘူးပေါ့ကွ့ . . .”

“ဟာ . . . တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ရွာ ထဲမှာ လက်နက်တွေ ဘာတွေရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တို့ရွာမှာ ဒီဂျပန်ငပုတွေထက်

မြို့စားကတော်စိညာဉ်

သာတဲ့ အသစ်ကျပ်ချွတ် လက်နက်တွေရှိတယ်၊ ရွာရောက် ရင်ဘော့ မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်းကစစ်ထဲနေခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ လက်နက်တွေအကြောင်း လည်း နားလည်တယ်၊ လောကီရေးရာ အစီအမံတွေ လည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေ ထားပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟိုရောက် တော့ ဘာလုပ်စားကြမလဲ”

“အေးလေကွာ မင်းအနေနဲ့ မေးသင့်တာပေါ့ မောင်ဘသိုက်ရ၊ တို့ရွာကလူတွေကတော့ ကံလည်း ကောင်းရဲ့၊ ကံလည်းဆိုးရဲ့လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဂျပန်တွေဝင်စ နှစ်က မိုးအတော်ကောင်းတယ်ကွ၊ စပါးတွေလဲ အတော်ရ၊ ပဲရော နှမ်းရောလို့ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါကလဲ ရှေ့ကိုကြို တင်တွေးပြီးတော့ ဘယ်မှမရောင်းကြနဲ့၊ ဆီတို့ ဆန်တို့ရှိ နေဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောထားတော့ ဘယ်မှမရောင်း ကြဘူးကွ၊ ပြီးတော့ တို့ရွာကလူတွေမှာ အဝတ်အတွက်လဲ မပူရဘူး၊ အစားအတွက်လဲမပူရဘူး၊ အခြားရွာတွေက လာရောက်စော်ကား မယ်ဆိုရင်လဲ လက်နက်အပြည့်အစုံ ရှိနေတယ်လေ”

“ခင်ဗျားတို့ လက်နက်တွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေ က ဘယ်ကရတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ မန္တလေး လို့ မြို့ကြီးမှာတောင် အဝတ်အစား သိပ်ရှားတာပဲ”

“အေးလေကွာ ပေါတယ်ဆိုတာက တို့ရွာမှာသာ ပေါတာပါ၊ တခြားရွာတွေမှာတော့ရှားတာပေါ့၊ အဝတ်

တွေ အခုလိုပေါ်ရတာက ဒီလိုကွ အင်္ဂလိပ်မပြေးခင် တို့ရွာ အရှေ့ဘက်မှာ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်တစ်စုလာချထားတယ်။ ဆီဆန်ထောပတ် အဝတ်အစားဆိုတာ ဂိုဒေါင်ကြီး သုံးလုံးနဲ့ထားတာကွ။ ရွာထဲက ကောင်လေးတွေ ကိုလဲ ခိုင်းစရာရှိရင် စစ်တပ်ထဲ ခေါ်ခိုင်းတာပဲ။ ဒီအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကလဲ ငါနဲ့လဲ အတော်ခင်ပါတယ်။ တို့ရွာက ကောင်လေး (၁၀) ယောက်လောက်ကလဲ သူတို့စစ်သားလေးတွေကိုးကွ။ သူတို့ ဂျပန်တွေတက်လာလို့ ဆုတ်ခွာပြေးခါနီးမှာ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ တစ်ရွာ လုံးဝေယူကြဆိုတော့ အဝတ်အထည်တွေကို တို့ရွာသူရွာသားတွေ ဝေယူကြတာပေါ့။

“လက်နက်တွေက သူတို့ သယ်ယူမသွားနိုင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မျိုးပေါ့ကွာ...”

“ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားတို့ရွာက တခြားရွာကတော့ ကြောင်တွေလာပြီး ဓားပြမတိုက်ဘူးလားဗျ”

“အိုကွာ ရာရာစစ ဘယ်ရွာက တို့ရဲ့ မင်းကိုးပါး တောထဲမှာ တည်ထားတဲ့ရွာဆီကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ဝံ့မှာလဲကွ။ တို့ရွာထဲမှာက သေနတ်ပစ်တတ်တဲ့ လူတွေအများကြီးပဲ။ စစ်သားတွေလဲ ဆယ်ယောက်ရှိတော့ ရွာထဲက လူငယ်တွေ သေနတ်ပစ်တတ် ကိုင်တတ်အောင် သင်ပေးထားရတာပေါ့။ အစားအသောက်ဆိုရင်လဲ ပေါလိုက်တာကွာ။ မုဆိုးမအိမ်မှာတောင် ဆန်အိတ်တွေ ထောင်စားနိုင်တယ်ဟေ့။ အခုဆိုရင် တို့ရဲ့ မင်းကိုးပါးရွာထဲက မိန်းမတွေဟာ သေနတ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းနဲ့ကို ပစ်နိုင်

ခတ်နိုင်တာ အစိတ်သုံး ဆယ်လောက် ရှိသွားပြီကွ... ”

“နေရာကျတာပေါ့ဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“အခုတော့ အိမ်ခြေ ၁၅၀ ပဲရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စကလဲ မင်းအနေနဲ့လဲ ဒီရွာသားဆိုတော့ မင်းကိုးပါးတော့ရဲ့ အကြောင်းလဲ အသိသားမဟုတ်လား။ တို့နယ်စကားနဲ့ ပြောရရင် တောကြမ်းတယ်။ တစ္ဆေ သရဲတွေ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပေါလွန်းလှတာမို့ တော်တော် တန်တန် သီလသမာဓိရှိရုံနဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

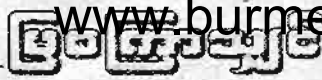
“ဟုတ်တယ်နော် ဒီမင်းကိုးပါးတောက သိပ်ကြမ်းတယ်။ သူတို့မထင်ရင် မထင်သလို သရဲစီးခံကြရတာ ခဏ ခဏမဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ဒီမင်းကိုးပါးတောပိုင်ဖြစ်တဲ့ရွာဆီကို အသစ်တည်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ကြမယ်ဆိုတော့ စည်းကမ်းတွေ ချမှတ်ထားခဲ့ကြရတယ်။ အရက်မသောက်ရဘူး၊ ဖဲမကစားရဘူး သူတစ်ပါး အသက်ကို မသတ်ရဘူး။ ဒီလိုနေနိုင်တဲ့သူတွေမှ မင်းကိုးပါးမြို့ဟောင်းမှာ လက်ခံနိုင်မယ်။ မနေနိုင်ရင် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒီလို မနေနိုင်တဲ့လူတွေ တခြားရွာတွေဆီ ခွဲထွက်သွားကြတာပေါ့ကွာ...”

“ဒါဖြင့်... ကိုမြသီးကော တောအရက်မသောက်၊ အမဲလိုက် တောမလည်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား...”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် ကိုမြသီးက အောက်ပါအ

တိုင်း ပြောပြပြန်၏။

“အင်း.. ငါလည်း အရက်မသောက်တာက အတော်ကြာပါပြီကွာ၊ အခါပျက် စစ်ကြီးဖြစ်ကတည်းက အမဲလိုက် တောလဲမပစ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်အသက် ကိုတောင် ဖက်နဲ့ထုပ်ထားရမလို ဖြစ်နေရတဲ့ ဒုတိယစစ်ကာလကြီးမှာ သူများသတ္တဝါကောင် အသက်တွေ သတ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မောင်ဘသိုက်ရာ...”

“ဒီလိုဆိုလဲ... ကျုပ်က... သာဓု သာဓု သာဓုခေါ်ပါတယ် ကိုမြသီးရာ”

“ဟိုရောက်တော့ ငါတို့ဘယ်လိုနေကြသလဲဆိုတော့ မင်း သိရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့.. အဲဒီ.. မင်းကိုးပါးရွာမှာပဲ ကျွန်တော်ညီနဲ့ နှမကလေးများကော ရှိသေးရဲ့လားဗျ”

“ရှိပါတယ်ကွ.. တို့နဲ့အတူနေကြတာပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ.. နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဘယ် အိမ်မှာတည်းနေရမယ်မှန်း မသိဘူး”

“ဖြစ်ရလေ မောင်ဘသိုက်ရာ တို့ရွာထဲမှာ ဘယ်အိမ်နေနေ မင်းလိုတစ်ယောက်တည်းသမားအတွက် ဝန်လေးစရာမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... ပြောစရာ စကားလေးတွေကတော့ အများသားဟေ့၊ ဟိုရောက်တော့ မင်းအနေနဲ့ အားလုံးသိလာရမှာပါပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြသီးတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်း လာခဲ့ကြရာ မွန်းတည့်အချိန်လောက်တွင်

လယ်ကွင်းထဲ ရေသွင်းသည့် ချောင်းလေးတစ်ခုအနား ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

“လာဟေ့... မောင်ဘသိုက်... ဒီချောင်းဘေးနားက သပြေပင် ရိပ်ကလေးထိုင်ပြီး ထမင်းစားကြရအောင်ဟေ့”

ဟုပြောကာ ငှက်ပျော်ဖက်တွေကို ခူးခဲ့ကြပြီး သူတင်ပါလာသော ထမင်းတောင်းလေးထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်နေသည်။

ဟင်းဟူ၍ အထူးမပါဘဲ စားတော်ပဲပြုတ်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်များကို နှမ်းဆီဆမ်း၍ ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဟင်းတော့ မကောင်းလှဘူးဟေ့ ဖြစ်သလိုပေါ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ စကားသိပ်မပြောတော့ဘဲနှင့် ထမင်း ကိုလွေးလိုက်ကြကာ မကြာခင် စားသောက်မှုကိစ္စ ပြီးစီးသွားလေပြီ။

ဆက်လက်၍ ခရီးတစ်မိုင်ခန့်လျှောက်လာကြသောအခါ ကိုမြသီးပြောနေသော ရှေးကာလအခါကပင် ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည့် မင်းကိုးပါးမြို့ဟောင်းဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် ရွာလူကြီးဖြစ်သူ ဦးထိန်လင်းအိမ်ဆီသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေစဉ် တောရွာများ၏ ထုံးစံအတိုင်း လူစိမ်းတစ်ယောက်ပါလာ၍ တွေ့ကြ

မြဝိဇ္ဇာအောင်

မြင်ကြသူများ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားကြား ကြသူ ရွာသားများကဝိုင်းအံ့ကာကြည့်ရှုကြပါတော့သည်။

“ဟေ့... မင်းတို့ ဒီလူကို မှတ်မိကြရဲ့လားကွ”
ထိုသောအခါမှ ရောက်ရှိလာသူများက သေချာ စွာပင် ပြူးပြဲကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

“ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုဘသိုက်လို့ထင်တာပဲဗျ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ကဲဟေ့၊ တစ်ယောက်သွား ခေါ်စမ်းကွာ၊ မောင်ဝင်းရွှေနဲ့ တရုတ်မတို့ကို သွားပြော လိုက်ပါ၊ မင်းတို့ အစ်ကိုကြီးရောက်လာတယ်လို့...”

ဟု အခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် မကြာခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်ညီ မောင်ဝင်းရွှေနှင့် ညီ၏မိန်းမဖြစ်သူ တရုတ်မတို့ ရောက်လာကြ၏။

“အစ်ကိုကြီး... အတော်ပိန်သွားပါလား၊ မန္တလေးမြို့ကြီးပေါ် စီးပွားအရှာတက်သွားရာကနေ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ရွာဘက်ပြန်လှည့် ရောက်လာရ တာလဲ”

ဟု သိလိုဇောနှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး မေးကြပါ တော့သည်။

“ပိန်တာပေါ့ကွာ... မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ် ပြေး၊ ဂျပန်ဝင်လာတဲ့ကာလမို့ အလုပ်လုပ်ရတာ စစ်အတွင်းကာလမို့ သောကကလဲများ၊ ဒီကြားထဲ မမျှော် လင့်ဘဲ ဂျပန်တွေရဲ့ ချွေးတပ်ဆွဲခံချိန်မှာ ခရီးကလဲ

ပန်းဆိုတော့ ဘယ်ခဲနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ ချွေးတပ်ဆွဲတဲ့ ရထားကြီးက မြို့ဟောင်းကနေ တောင်ဖက်ကို ဦးတည် ခုတ်မောင်းနေပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးစိတ်က ဒီရွာဆီကို ဧရာမချင်နေတော့ ဂျပန်ပုတွေရဲ့ ချွေးတပ်အဆွဲခံရပြီး မန္တလေး ကလိုက်လာကတည်းက ဘယ်နေရာရောက်ရင် ငါလွတ်အောင် ပြေးနိုင်မလဲဆိုတာ ကြံလာခဲ့တာ မနေ့ည ကမှ ရေတွေလျှံနေတဲ့ စမုံချောင်းထဲခုန်ချပြီး လွတ် အောင်ပြေးလာခဲ့ရတာပဲကွာ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်း ကိုးပါးရွာဆီ ရောက်မှတော့ စိုးရိမ်ဖို့မရှိပါဘူးလေ၊ ဂျပန် တွေကလဲ ဒီကိုမလာ နိုင်ပါဘူး...”

ဟု ကျွန်ုပ်ညီလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးရေ... ကျွန်တော်တို့အိမ် သွားကြစို့လေ”

“ဟေ့... ဟေ့... နေကြပါဦးဟ... မောင် ဝင်းရွှေရ၊ ဒီတစ်ည ငါ့အိမ်မှာ တည်းပါစေဦးကွ၊ ရပ်ရေး ရွာရေးအတွက် ဟောဒီလို... မော့ဘသိုက်လို မန္တလေး မြို့ကြီးပေါ် အလုပ်လုပ်နေသူ လူတစ်ယောက်နဲ့ အေး အေးဆေးဆေး တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလို စစ်ကြီးအတွင်းမှာ မင်းတို့အစ်ကိုကြီး ရုတ်တရက် မပြန် နိုင်သေးပါဘူး၊ စစ်ပြီးမှပြန်မှာပါ မောင်ဝင်းရွှေရာ”

ဟု ကိုမြသီးက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါ့ညီရာ အစ်ကိုကြီးရွာမှာ

မြဝိဇ္ဇာသျှင်

ကြာဦးမှာပါ။ တစ်နှစ်လောက်တောင် ဒီမှာနေရလိမ့်မယ်”

“ဟေ့.. မောင်ဘသိုက် မင်းစကားက သေချာလှပါလား”

“ကျွန်တော်က တစ်နှစ်ဆိုတာ အလွန်ပြောထားတာ၊ ဂျပန်တွေက အင်္ဂလိပ်ကိုနိုင်အောင် တိုက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မန္တလေးမှာကတည်းက ကြားပြီးသားဗျ”

“အို . . . ဟုတ်လား . . . တို့ကတော့ ဒါတွေကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူးကွာ၊ စက်သေနတ်တို့ ဝှံးတို့နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာဆီကို အခုလို ရွှေ့ခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒီမင်းကိုးပါးရွာဟောင်းဆီ ရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး နားကိုအေးလို့၊ ဂျပန်ဆိုလို့ တစ်ကောင်မှ မမြင်ရမတွေ့ရတော့ဘူးလေ”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် မောင်ဘသိုက်အနေနှင့် မင်းကိုးပါးရွာဟောင်းဆီသို့ ယခုရောက်သောအခါ ထူးခြားလှသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှေးယခင်အခါကတော့မူ နောက်ပေးသွားသောအခါ ရွာအပြင် ဘက်ဆီသို့ (တောထိုင်)ဟုဆိုကာ သွားကြပါသည်။

ယခုအခါတွင်မတော့ တွင်းနက်နက်နက် အိမ်သာတွေကို တွေ့ရသည့်အပြင် လူတွေများလှသော်လည်း ဆူဆူညီညီမတွေ့ရပါချေ။ စည်းကမ်းတကျ သေသေဝပ်ဝပ်နှင့် နေထိုင်ကြသည်ကိုသာ ထူးဆန်းလှစွာ

တွေ့ရပါ၏။

သို့ဖြင့် ညဉ့်အချိန်ဆီသို့ ရောက်ပြန်သောအခါ မင်းကိုးပါး စခန်း ရွာအရှေ့ဘက်မှ ကြေးစည်တီးသံတွေ ကြားရသဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားတို့ . . . ဒီမင်းကိုးပါးစခန်း ရွာသစ်မှာကလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့လားဗျ . . .”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရပြန်တော့၏။

“ဟ . . . ရှိတာပေါ့ မောင်ဘသိုက်ရ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ သံယာတော်တွေ ထားဖြစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရွာတစ်ရွာတည်လိုက်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းကတော့ မရှိမဖြစ်ရှိရမှာပေါ့”

“ရွာတစ်ရွာတည်ရင် စုန်းမ(၅)ယောက်ရှိရသတဲ့ . . . ဒီရွာမှာတော့ စုန်းမတွေကော ပါနေသလားဗျ . . .”

“အေးကွ . . . အဲဒီလိုတော့ ပြောကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . . တို့ရွာသစ်မှာ ငါတို့အနေနဲ့ စုန်းမဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိပါဘူးကွာ . . .”

“ဒီလိုဆို ရွာထဲမှာ စုန်းမဘယ်နှယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပေးပါ့မယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ရွာထဲမှာ အရက်သောက်တဲ့လူတွေ၊ ဖဲရိုက်တဲ့လူတွေကော မရှိတော့ဘူးပေါ့ . . .”

“မရှိရဘူးကွ ဒီလိုလူတွေတွေ့ရင် သုံးကြိမ်ထိ အောင် သတိပေးလို့မရရင် နှင်ထုတ်လိုက်ရတာပါပဲ။

မြဝကြာချစ်

ဖဲရိုက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဂျပန်ခေတ်ကြီးမှာ ဖဲထုပ်လဲမရှိ
ငွေလဲမရှိတော့ မရိုက်ကြပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဒီရွာမှာ ဂျပန်ငွေတွေကို
မသုံးကြဘူး ပေါ့...”

“မသုံးပေါင်ကွာ ငွေရှိရင်လဲ အရောင်းအဝယ်မှ
မလုပ်ကြဘဲ လိုချင်တာရှိရင် ပစ္စည်းချင်းလဲလှယ်သုံးကြ
တာပါပဲ...”

“အဲဒီစနစ်က ဘယ်လိုလဲဗျ။ နားလည်အောင်
ရှင်းပြပါဦး”

“နားမလည်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ။ မင်းလဲ
ငယ်ငယ်က မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အနောက်ဘက်
ကျေးတောသားတွေ တို့လယ်တွင်းကိုးခရိုင်ဘက်ဆီကို
အဝတ်အထည်ဖျင်ကြမ်းတွေ၊ အမဲခြောက်တွေကို လှည်းနဲ့
တင်ဆောင်လာပြီး စပါးတို့ ကြက်သွန်တို့ နနွင်းတို့ ပဲတို့နဲ့
ပဲလဲသွားကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအတိုင်း အလဲအလှယ်
လုပ်ကြတယ်ဆိုတော့ ငွေသုံးဖို့လိုသေးလားကွ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီရွာတွေမှာ
အရင်တုန်းက အိမ်သာမရှိပါဘူးဗျ။ အခုတော့ အိမ်သာ
တွေနဲ့ပါလား”

“ဟ... ဒါကတော့ မောင့်ဘသိုက်ရာ မင်းလဲ
အသိဆုံးပါ။ ဒါမှမဟုတ် မင်းသတိမထားလို့ပါ။ ဒီမင်း
ကိုးပါးမြို့ဟောင်းနေရာက အညစ်အကြေးတွေ ဒီအတိုင်း
စွန့်လို့မဖြစ်ဘူးဟ။ အပြင်မှာ အညစ်အကြေးစွန့်ရင်

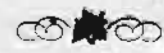
မြေကြီးတွေနဲ့ ဖုံးထားရတယ်မဟုတ်လား။ အရင်ကတော့
မောင်ဘသိုက်တစ်ယောက် ဒီမင်းကိုးပါးတောကြီးထဲ
နဲ့အောင်ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား...”

“အင်း... ဘကြီးဘုန်းကြီးနဲ့ တစ်ခေါက်တည်း
ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရောက်တယ်ဆိုရုံဗျ ခဏလေးရယ်၊
အဲဒီတုန်းက အညစ်အကြေးစွန့်ရင် မြေကြီးနဲ့ဖုံးခဲ့ရမယ်
လို့တော့ ဘကြီးဘုန်းကြီးက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြသီးဟို့ စကားပြောနေ
ကြရာ ညနေစာ စားချိန်ဖြစ်၍ ထမင်းများစွာကိုလည်း
ခရီးပန်းလာသဖြင့် အားရပါးရပင် စားသောက်ကြပါ
တော့၏။

“ကဲ ... ညီလေး ဝင်းရွှေ မင်းပြန်ဦးပေါ့။
နက်ဖြန်ခါညနေမှ မင်းအိမ်ဆီကို အစ်ကိုကြီးလိုက်နေ
မယ်”

ဟု ပြောရပါသည်။

တစ္ဆေ့မှတ်တမ်း

ညဉ့်အိပ်ခါနီးတွင်မူ ရွာလူကြီးဖြစ်သူ ကိုမြသီးက ကျွန်ုပ် ကို ထူးဆန်းလှစွာသောစကားကို မေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုစကားမှာ . .

“မောင်ဘသိုက်ရေ . . မင်းက မြို့ကြီးတွေမှာ ရော တောတွေမှာပါ နံ့နံ့စပ်စပ် နေထိုင်ခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ မေးရဦးမယ်ကွာ . . .”

“မေးပါ ကိုမြသီး ဘာအကြောင်းမို့လဲ”

“သရဲတစ္ဆေ့အကြောင်းကွ၊ အဲဒါ မင်းအနေနဲ့ သရဲတစ္ဆေ့ဆိုတာကို ယုံကြည်မှုရှိသလား”

“အင်း . . . ကျွန်တော်ကြားဖူး ဖတ်ဖူးတာ ကတော့ ဒီတစ္ဆေ့ပြဿနာဆိုတာ ရှေးပဝေသဏီထဲကကို ရှိခဲ့တယ်လို့ဆိုထားတယ်ဗျ . . .”

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲကွ မောင်ဘသိုက်ရ”

“အဲဒီ . . သရဲတစ္ဆေ့အကြောင်းတွေပြောတာ

နားထောင်ရရင် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တဖျန်းဖျန်းထ ပြီး ဒူးတုန်အောင် ကြောက်ရတာမျိုး၊ ချွေးသီးချွေးပေါက် တွေထပြီး ကြောက်ရွံ့ရတာမျိုးတွေဟာလည်း (ဘယာန က ရသ)မြောက်တာမို့ သိပ်အရသာရှိတယ်ကွ”

“အင်း . . ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ဖတ်မှတ် ထားရာ တစ္ဆေ့သရဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ မပြောခင် တစ္ဆေ့ဆိုတဲ့ ပြဿနာအကြောင်း စပြောမယ် ဗျာ . . . ၊ အဲဒီ ပြဿနာတွေကတော့ တစ္ဆေ့ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား၊ တစ္ဆေ့ဆိုတာ တကယ်ကော ခြောက် လှန့်တတ်သလား၊ တစ္ဆေ့ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်လို သဏ္ဍာန် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲ၊ ဒီတစ္ဆေ့တွေမှာ ဘုံဌာန သီးခြားရှိသလားဆိုတာတွေပေါ့ဗျာ”

“အို . . ဟုတ်လား၊ ဒါတွေကို ငါတို့လဲသိချင် တာပေါ့”

“ခင်ဗျားသိချင်သလိုပဲ မန်လည်ဆရာတော်ကြီး က . . .

- ပြောကြလျှင်
- လောကတွင် တစ္ဆေ့ရှိသတဲ့...
- ဆွေသိခဲ့လား
- သိပါချင်
- ရှိပါလျှင် 'တစ္ဆေ့'ဆိုတဲ့
- ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကောင်သရုပ်ကို
- ကျမ်းအုပ်လို့ကြား...

ဆိုတဲ့ စာချိုးကဗျာလေးနဲ့ မေးလိုက်သတဲ့၊ ဒီ အခါမှာ မင်းကွန်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးက . . .

ပြောကြလျှင်

လောကတွင် တစ္ဆေရှိသည်ဟူ

နံ့သိကျော်ကြား

မျိုးထူးထွေ

ဒီတစ္ဆေရှိသည်ဟူဟန်တည်း ...

မြေဗုဒ္ဓကို တစ္ဆေပြောကြတယ်

လောက လူများ ...

ဆိုတဲ့ အချိုးကဗျာလေးနဲ့ ပြန်လည်ဖြေကြား တော်မူခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုရှင်းလင်း အောင် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် . . .

လောကမှာ တစ္ဆေဆိုတာ ရှိပါတယ်။ တစ္ဆေမှာ ဂတိငါးပါးမှာ သီးခြားတစ္ဆေဂတိဆိုပြီး သီးသန့်တစ်ခုမရှိ ကြောင်း ဂတိငါးပါးရှိတဲ့အနက် ပေတဂတိကဲ့သို့ လားရာ ရောက်ကြရတဲ့ မြေဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓများကိုပင် တစ္ဆေရယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ ရှင်းပြပြောဆို လိုက်တာပါပဲ ကိုမြသီးရာ”

“ဒီလိုဆို မောင်ဘသိုက်ရာ သရဲတစ္ဆေနဲ့ပတ် သက်ပြီး ထူးခြားမှုကို စာတွေ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေကော မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့ ကိုမြသီးရာ . . သရဲတစ္ဆေသားကို အရက်နဲ့မြည်းစားဖူးတဲ့ လူအကြောင်း ခင်ဗျားကြားဖူး

လား”

“မကြားဖူးသေးဘူးကွ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“တကယ်တော့ ဒီ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ဒေသ အရပ်ရပ် လူအမျိုးမျိုး ဘာသာအယူအဆမျိုးမျိုး ကွဲပြား ချင်ကွဲပြားကြပါလိမ့်မယ်။ တစ္ဆေသရဲတွေဆိုတာ ခြောက် လှန်တတ်တယ်။ ဖမ်းစားတတ်တယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ကတော့ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်လားဗျ”

“အင်း. . . အဲဒါလဲ ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒါပေမယ့် ကိုမြသီးရာ တချို့ကလဲ သရဲတစ္ဆေရှိ တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့မမြင်ဖူးတော့ မယုံကြည်ကြဘူး လေ။ တချို့ကျပြန်တော့လဲ ယုံကြည်ကြပေမယ့် မကြောက် ကြဘူး။ တစ္ဆေသရဲနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ယွက်မပြေးတဲ့အပြင် နင်လား ငါလား ကြုံးဝါးပြီး နပန်းပင် ခံသက်ဟတ်ကြ သတဲ့။ တစ္ဆေသရဲကို ဒီလိုမကြောက်တဲ့အပြင် တစ္ဆေသရဲ ကိုပင် စားဖူးယူလူကင်ယောက် ရှိဖူးကြောင်း ခင်ဗျားကို ပြော ပြပါမယ်”

“အယ်. . . တစ္ဆေသရဲ အသားကိုစားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီအဖြစ်အပျက်က ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁၁၅ ခုနှစ် ရတနာသိင်္ဃီမြို့ကို တည်ထောင်နန်းတက် တော်မူတဲ့ အလောင်းမင်းတရားလက်ထက်က ဖြစ်ခဲ့တာ ပါ။ တစ္ဆေသရဲကို ထန်းရည်နဲ့ မြည်းစားခဲ့သူ မောင်ချမ်း

ကောင်းဆိုသူကတော့ ဒီပဲယင်းမြို့ စီရင်စု ဥသျှစ်ကျေးရွာမှာနေထိုင်ခဲ့တာပါ...

ဒီဥသျှစ်ကျေးရွာဆိုတာကလဲ အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုးကွယ်တော်မူလို့ သာသနာပိုင်အဖြစ် ရောက်ရှိတော်မူတဲ့ အတုလဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဇာတိချွန်ကြွေဖြစ်တာကြောင့် စည်ကားတယ်။ အိမ်ခြေတစ်ထောင်လောက်ရှိတာမို့ ရပ်ကွက်များကိုပင်တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်၊ ကုန်းရိုးရပ်၊ အိမ်သည်ရပ်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ပေါင်း ခြောက်ရပ်ခွဲထားပြန်ပါတယ်။

အတုလဆရာတော်က အမိအဖတို့ရဲ့ နေရာအိမ်ရာ မှာ “တောင်းတိုင်းပြည့်” စေတီတော်တစ်ဆူ “ဘေးမဲ့ချမ်းသာ” တစ်ဆူတို့အပြင် ရှေးဟောင်းလူတည်ထားကိုးကွယ်နေတဲ့ “ရွှေချမ်းသာ” ဘုရားဆိုတာ ပြန်တယ်။ ဒီစေတီဟောင်းမှာ နှစ်စဉ်နယုန်လပြည့် တစ်ကြိမ် တပေါင်းလပြည့်နေ့တစ်ကြိမ် တန်ခူးလသတ် အခါတော်မှာ တစ်ကြိမ်... တစ်နှစ်မှာငါးကြိမ်ကျ ရွာမ၊ သစ်ချိုရွာ၊ အင်ကြင်းပင်ရွာ၊ ကန်နီရွာ၊ တောချောင်းရွာ၊ လိပ်လှရွာ၊ ကျောက်ဆောင်ရွာ၊ ငနောင်ပြာအိုင်ရွာ၊ မိချောင်းအိုင်၊ မြောက်အင်း၊ မူးကန်စရွာနီးချပ်စပ်မှ ဆွေသိုက်မျိုးသိုက်ဟိုဟာ ဆွမ်းသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိကြတယ်ဆိုပဲ ...

ဒီအချိန်မှာ ဥသျှစ်ကျေးရွာတောင်ရပ်မှာနေ

မောင်ချမ်းကောင်းဆိုသူဟာ နဂိုကတည်းက ကြောက်စိတ် ကင်းမဲ့ပြီး သတ္တိကောင်းတယ်။ လုံ့လဝီရိယရှိသူဖြစ်တာကြောင့် ရွာနဲ့ခရီးနှစ်တိုင်အကွာ ထင်းကုန်းတောထဲမှာ မယားဖြစ်သူ မိညိုအေးနှင့်အတူ မိုးနေ့မပြတ် လယ်ယာလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ် ...

၎င်းလင်မယားတို့မှာ အဖော်သဟဲဆိုလို့ “တောလုံးမွေး” နဲ့ “တွေ့မရှောင်” ဆိုတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင် တော့ရှိပါတယ်။ ဒီခွေးနှစ်ကောင်ဟာလည်း ၎င်းတို့ရဲ့ အရှင်သခင် မောင်ချမ်းကောင်းလိုပဲ သတ္တိကောင်းကြတယ်။ ယုန်၊ ဒရယ် စတဲ့တိရစ္ဆာန်တို့ကို မဆိုထားနဲ့ ကျား၊ ကျားသစ်ကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးများကိုပင် မကြောက်တွေ့သမျှ တောကောင်များကို သေအောင်ကိုက်တတ်ကြပြန်တယ်...

အဲဒီအချိန်ကာလက ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ တောနဲ့ ရွာအကြားမှာ တစ္ဆေ သရဲတွေက အလွန်အမင်း သောင်းကျန်းနေပြန်တယ်။ ဒီတစ္ဆေ သဲရဲများဟာ ခရီးသွားလာများကို မကြာမကြာ ခြောက်လှန့်ဖမ်းစားတတ်ပြီး ကြောက်ဖျားကြောက်နာတွေ ရောဂါတွေကပ်ရောက်တတ်တာမို့ မွန်းလွဲသုံးချက်တီးကျော်ကစပြီး နေဝင်ရီသရော အချိန်များမှာ တစ်ယောက်ချင်း တောထဲ တောင်ထဲတွေမှာ မသွားဝံ့ မလာဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေကြပါတော့တယ်တဲ့ဗျာ...။

ဒီလိုနဲ့ တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာ သံယာဆွမ်း

လောင်းပွဲကြီးကို နှစ်စဉ်ကျင်းပတာမို့ မောင်ချမ်းကောင်း တစ်ယောက်လည်း လဆန်း (၁၄)ရက် အဖိတ်နေ့မှာ ညစာထမင်းစားပြီး ဆောင်နေကျ ဓားမကို ထက်မြက် စွာသွေးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ခွေးနှစ်ကောင်၊ ဓားမတစ်လက်နဲ့ လယ်တောကနေ ရွာဆီကိုထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်...။

ရွာနဲ့တောအကြား ထိန်ပက်ကားရယ်လို့ခေါ်တဲ့ ရေအိုင် အနီးဆီကို ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ္ဆေသရဲက မြင်းသတ္တဝါ ဟန်ဆောင်ပြီး ခွာသံပြင်းပြင်းနဲ့ အတင်းလိုက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်ချမ်းကောင်းမှာ အကြောက်အလန့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်လာခဲ့ပါဘူး။ အသင့်ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ဆောင်ဓားမကိုသာ နာနာကိုင်ကာ မတုန်မလှုပ်ရပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီ အချိန်မှာ မြင်းယောင်ဆောင်လာတဲ့ တစ္ဆေက ပျောက်ကွယ်သွားပါရောတဲ့။

ဒါကြောင့်... မောင်ချမ်းကောင်းလည်း ခရီးဆက်ပြီး ထွက်လာပြန်တော့ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ တစ္ဆေကြီးဟာ လူယောင်ဆောင်ပြီး ညောင်ကိုင်းကို တွဲလဲဆွဲလျက် ခြောက်လှန့်ပြန်ပါတော့တယ်။

မောင်ချမ်းကောင်းကလည်း...

“အေး... နင်နဲ့ငါ ဒီတစ်ခါတော့ ထွေကြရောပေါ့ကွာ”

လို့ဆိုကာ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ အကိုင်းကို ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်ပြီး တုတ်တိုလုပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ္ဆေကို ဒီတုတ်တိုနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကွက်တိမှန်သွားတဲ့ တစ္ဆေသရဲကောင်ကြီးလည်း ပြင်းထန်လှတဲ့ တုတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ညောင်ကိုင်းဆီမှ လွတ်ကျသွားပြီး ထွက်ပြေးပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ တောလုံးမွှေးနဲ့ တွေ့မရှောင်ဆိုတဲ့ ခွေးဆိုးနှစ်ကောင်ကလည်း တောတောင် တွေထဲမှာ သားကောင်ကိုလိုက်နေကျ အမဲလိုက်ခွေးများပီပီ တစ္ဆေသရဲကောင် နောက်ဆီကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြပါလေရော့...။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ တစ္ဆေသရဲကောင်ကြီးဟာ ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်အပေါ် တက်ရောက်ပြေးသွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာမို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြပြန်ပါတယ်...။

မိမိခွေးများရဲ့နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မောင်ချမ်းကောင်းဟာ ကျွန်းပင်ကြီးပေါ်မှာ တစ္ဆေသရဲရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရပါပြီ။ ဒါကြောင့် အပင်ပေါ်တက်ပြီး အကိုင်းရှိသမျှကို တုတ်နဲ့တရစပ်ရိုက်နေတာမို့ တစ္ဆေသရဲကောင်ကြီးလည်း ကျွန်းပင်ပေါ်မှာ မခိုသာပြန်ဘူး။ နောက်တစ်ဖန် ဆင်းပြေးသွားရပြန်တာမို့ ခွေးနှစ်ကောင်ဟာ မျက်ခြည်မပြတ် ဆက်လက်လိုက်ပြေးသွားပြန်ပါရော့တဲ့...။

ဒီလိုနဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တစ်ပင်တက် ဆင်းပြေးခဲ့ပြန်ရာ နောက်ဆုံး ဥသျှစ်ကျေးရွာအနီး မုဋ္ဌော ဘုရားတောင်ဘက် ရေကန်နားရှိ ဒဟတ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်ပြေးလွှားသွားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

မောင်ချမ်းကောင်းရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးများလည်း ဆက်လက်လိုက်ကြပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ ရွာရဲ့တောင်ဘက် နှောရင်းလို့ခေါ်တဲ့ လယ်ကန်သင်းရိုး ပုစွန်တွင်းခေါင်းထဲ ဝင်ပြေးသွားပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့ အမဲလိုက် ခွေးများ လည်း ဒီပုစွန်ကျင်းကို ယက်ပြီးဟောင် နေတာ သခင်ဖြစ် သူ မောင်ချမ်းကောင်း မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ . . .

“ကဲ . . . တစ္ဆေမိုက် . . . ဒီတစ်ခါတော့ နင့်ကိုမိ ပြီ . . . နင်မသေရင် ငါနေရိုးလား”

ဟု ကြုံးဝါးပြီး တွင်းခေါင်းကို လှုံ့အောင်ပိတ်ထား လိုက်တယ်။ နောက် အိမ်ဆီကိုပြန်ပြေးလွှားကာ တူရွှင်းကို ယူခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တစ္ဆေဝင်ပုန်းနေတဲ့ ပုစွန်ကျင်းကို အားနဲ့အင်နဲ့ တူးဖော်လိုက်ရာ ပုတ်သင်ညို တစ်ကောင် ကိုသာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတာမို့ . . .

“ကိုင်း . . . ဒီအကောင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ၎င်းပုတ်သင်ညိုကို အသေရိုက်သတ် ပြီး ရွာအနောက်ဘက် ကန်နီတော ထန်းသမားငမိုက် ရဲ့မယားတဲကိုသွားကာ ပုတ်သင်ညိုကောင်ကို မီးဖုတ် လိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပုတ်သင်ညို ကျက် လောက်ပြီဆိုရင် ထန်းရည်ခါးနဲ့ သောက်စားကာ အမြည်း

လုပ်ပစ်လိုက်တော့တာပေါ့ . . .

ဒီတော့ တစ္ဆေကောင်လည်း မိမိရဲ့ရုပ်ကလာပ် ကို တပ်မက်မှုလောနဲ့ မောင်ချမ်းကောင်းနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါကာ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေတည် တော့မယ့် ထန်းရည်သည် မိလွမ်း မွေးဝမ်းတွင်းထဲဆီ ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးလလွယ်ဆယ်လဖွားနေ့မြောက်တဲ့ အခါ သားယောက်ျားလေး ဖွားမြင်လာပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးဟာ မောင်ချမ်းကောင်းအသံကို လည်းကောင်း၊ ရုပ်ကိုလည်းကောင်း ကြားရ မြင်ရတဲ့အခါ တိုင်းမှာ ပြင်းထန်စွာ ကြောက်လန့်ငိုကြွေးလေ့ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ မိလွမ်းမွေးက သားဖြစ် သူစကားပြောတတ်စအရွယ် ရောက်လာပြီဆိုရင် သူ အမေးချင်ဆုံး အသိချင်ဆုံး အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စတင်ပြီးတော့ မေးလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီမေးခွန်းကတော့ . . .

“ငါ့သားအနေနဲ့ မောင်ချမ်းကောင်းကို ဘာ ကြောင့် ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရပါသလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။

ဒီအခါ သူငယ်က . . .

“ဒီလူကြီးဟာ ဟိုးအရင် တစ္ဆေသူရဲဘဝက ကျွန်တော့်ကို ထန်းရည်ခါးနဲ့ အမြည်းလုပ် စားခဲ့ဖူးတာ ကြောင့် အင်မတန် ကြောက်ခဲ့ရကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်

မြဝကြာချုပ်

တာမို့ ထန်းရည်ခါးနဲ့ တစ္ဆေသရဲသားကို စားဖူးတဲ့ မောင်ချမ်းကောင်းဟာ လူသိများပြီး ထင်ရှားတဲ့ တစ္ဆေ ပုံပြင်ပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“အင်း... မောင်ချမ်းကောင်းဆိုသူဟာ တယ်ပြီး သတ္တိ ကောင်းလွန်းလို့သာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့သာဆိုရင် ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးရဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေ မကပ်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ကင်း အဆောင်ဆေးတွေ ကိုသာ မထိုးထားရင် တော့ တောကြမ်းတဲ့ နေရာတွေဆီ မသွားရဲ မလာရဲဘူးဟေ့”

“ဪ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီဝိန္ဒောဆရာမြကြီးကော ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား ကိုမြသီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ရင်းနှီးခင်မင်သိ ကျွမ်းဖူးသော လောကီဝိဇ္ဇာ ဆေးဆရာမြကြီးကို တခုတ်တရ သတိရစွာ ဖြင့် မေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ကိုမြသီးက . . .

“အဲဒီ ဝိန္ဒောဆရာမြကြီး တို့ရဲ့ မင်းကိုးပါးမြို့ဟောင်း ရွာကိုရောက်နေပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ ခိုလှုံနေတယ်လေကွာ”

“ပြီးတော့.. ဟိုနားဒီနား ရွာနီးချုပ်စပ်တွေမှာ ပယောဂ ကျ ဆေးကုအလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်ကွ..”

“အို... ဟုတ်လား ဒီဆရာကြီးက လက္ခဏာ ဗေဒင် နက္ခတ် ဗေဒင်ပညာတွေအပြင် သျှတ္တရကျမ်း အမျိုးမျိုး တိဘိစ္ဆက ဆေးပညာရပ်တွေနဲ့ သယ်ဇာတ

သဘာဝဓာတ်ပညာတွေ တတ်ကျွမ်းတဲ့ လောကဝိဇ္ဇာ ပညာရှင်ကြီးဗျ၊ ဒီရွာထဲမှာ ပြန်ရောက်လာ နေပြန်ပြီ ဆိုရင် တွေ့ချင်လိုက်တာ ကိုမြသီးရာ”

“အေး... အခုတော့ မရှိသေးဘူး၊ ဟိုအထက်က မယ်ဆယ်ပင်သာရွာဘက်က လူနာကုဖို့ လာပင့်တဲ့ အတွက် ညအိပ်ထွက် သွားသေးတယ်ကွ၊ ကဲ.. ကဲ.. မင်းလည်း ထမင်းစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြန်ပြီဟေ့၊ ရှင်မရေ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေသော ကိုမြသီးက သူ့အမျိုးသမီး မငွေမြင့်ရှိရာ မီးဖိုခန်းဘက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

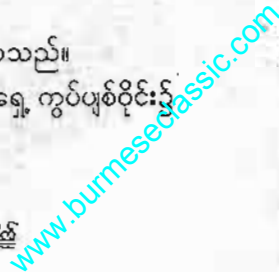
ထမင်းပွဲများခူးခပ်၍ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုသဖြင့် စကားပြောရပ်၍ ထမင်းစားသောက်ကြပါသည်။ မောင်ဘသိုက်၏ ညီအငယ်ဆုံးမောင်ဘအောင်ကိုလည်း မှီအုံးနတ်ဟင်းဖြစ်သဖြင့် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ဟင်းစားသွားရန် တိုက်တွန်းသောကြောင့် စားသွားပြန်သေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီး အပြန်တွင် . . .

“ကဲ... ညီလေးဘအောင် မင်းပြန်ဦးပေါ့၊ နက်ဖြန်ခါ ညနေမှ မင်းအိမ်ကို အစ်ကိုကြီးလိုက်နေပါမယ်ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရပေသည်။

ညဉ့်ပိုင်းတွင် ကိုမြသီးတို့အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ဝိုင်း၌

ပြေကြာချစ်

အလည် အပတ်ရောက်လာကြသော ကာလသားတချို့နှင့် စပ်မိစပ်ရာ စကားများပြောကြပြီးနောက် အချိန်ကုန်ညဉ့်နက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ် မောင်ဘသိုက်တစ်ယောက် အိပ်စက်အနားယူခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။

တစ္ဆေ့့ချော... ပြောကုန်တာကလေး

နောက်တစ်နေ့နံနက် ယမင်းစားသောက်ပြီးစီးသောအခါ ကိုမြသီးက . . .

“ကဲ . . . လာကွာ၊ ငါတို့ လက်နက်တွေ ဝှက်သိမ်းထားတဲ့နေရာနဲ့ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာတွေကို ပြမယ်”

ဟု ကိုမြသီးက ပြောလိုက်ကာ မင်းကိုးပါးစခန်းတွင်းရှိ ရွာလယ်ဆိုသောနေရာဆီသို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတော့၏။

၎င်းနေရာမှာ အထက်မှပိတောက်ပင်ကြီးများနှင့် ယင်းတိုက်ပင်ကြီးများ အုပ်မိုးနေသဖြင့် နွေအခါမှာပင် ပူအိုက်ခြင်းမရှိ အလွန်အေးမြလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ရွာလယ်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ အကျယ်ဆယ်ငါးတောင်ခန့်နှင့် အရှည်ဆယ်နှစ်တောင်ခန့်ရှိသော သွပ်မိုး ကျောက်အုတ်တိုက်ကြီး တစ်ခု

မြဝပြာချစ်

ကိုလည်း အံ့ဩထူးဆန်းလှစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

၎င်းကျောက်တိုက်ကြီးမှာ ထုလေးတောင် လောက်ရှိ၍ အံ့ဩစွာ ဆယ်နှစ်တောင်ခန့်ရှိပါသည်။ အမိုးမှာ သွပ်များ ထား၍ အတော်လေးပင်ခိုင်ခံ့အောင် ဆောက်လုပ်ထား ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၎င်းအဆောက်အဦကို ဖွင့်ရမည့်သော့မှာ သူကြီးဦးထိန်လင် ထံတွင်တစ်ချောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ညီဖြစ်သူ မောင်ဘအောင် ကွင် တစ်ချောင်းစီထား၍ ရွာလူကြီး ခြောက်ယောက် နှံ့စုံမှ ဖွင့်ရမည့်သဘောမျိုး စီမံထားပေ သည်။

ဤမင်းကိုးပါး ကျောက်တိုက်ကြီးပတ်လည် အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် အိမ်များမဆောက်ရဘဲ အပြင် မှာတော့ အိမ်များရှိ၍ ဆောက်လုပ်ထားပေသည်။

အားငါးက လူကြီးများစုသောအခါ ဘံငါးကြီးကို ဖွင့်၍ အတွင်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကိုအားလုံး ဝင်ခဲ့ကြပါတော့ ၏။ အတွင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်အဖို့တွင် လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားရပါလေ၏။

အကြောင်းမှာ သွပ်ပြားအသစ်များ တောင်ပုံ ရာပုံပုံ၍ ထားသည့်အပြင် အိမ်ဆောက်ရာတွင်ရိုက်သော သံသေတ္တာများမှာလည်း တစ်ရာကျော်လောက် ရှိပါ သည်။

ရေနံဆီပေပါများ၊ ဘိလပ်မြေအိတ်များ၊ ဓာတ်ဆီပေပါများကိုပါ တွေ့ရှိရ၏။ သွပ်ပြားများမှာ

မြို့စားကတော်ဝင်ညွှတ်

လည်း အိမ်ပေါင်းလေးငါး ဆယ်ခန့်အထိ ဆောက်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

၎င်းအခန်းမှ တစ်ဖက်သို့ကူးခဲ့ရာ သေနတ်တွေ တစ်ပုံ တစ်ခေါင်းပင် ခဲ့မြင့်ပေါ်တွင် တင်ထားကြသည်မှာ ခြောက်လုံးပြူးမှအစ စက်သေနတ်အငယ်စားလေးတွေ ကိုပါ တွေ့ရပေသည်။

ယမ်းတောင့်အမျိုးမျိုး သေတ္တာများနှင့် သေနတ် တွေကို သံချေးမတက်အောင် ဆီများထည့်ထားကြသည်။

ဤကဲ့သို့စနစ်တကျလုပ်ထားကြသည်မှာ အ ဆန်းတော့မဟုတ်ပါ။ သူတို့ စွန့်ခွာခဲ့ကြသော ကဆွန်ရွာ တွင် စစ်သားလူထွက်တွေ ရှိနေသဖြင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အစွန့်ဆုံးတွင် လေးလက်မခန့် အမြောက်နှစ် လက်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မနေ နိုင်သဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ကိုဘသိုက် ဒီလက်နက်တွေရော အ မြောက်လက် နက်တွေပါ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အေးလေကွာ မောင်ဘသိုက်မေးမယ်ဆိုရင်လဲ မေးသင့်တာပေါ့၊ အမှန်ပြောရရင် လက်နက်အားလုံး တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ တို့ ဒီရွာနားတစ်လျှောက်ဟာ လဲ အင်္ဂလိပ်နဲ့ပုန်တွေ သူပစ် ကိုယ်ပစ်လုပ်နေတဲ့ စစ် တလင်းကြီးဖြစ်ခဲ့လေတော့ တချို့ကိုလဲ အဲဒီက ကောက် ပြီး စုဆောင်းထားတွေလဲ ပါတာပေါ့ကွာ”

မြဝကြာချစ်

“အင်း.. . ဟိုအရင်တုန်းက ဒီလက်နက်တွေ ခင်ဗျားတို့ မင်းကိုးပါးစခန်းမှာ ရှိနေတဲ့သတင်းတွေကို များ ဂျပန်တွေသိသွားလို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ရွာ တကယ့် ဒုက္ခကြီးပဲပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ဂျပန်တွေလဲ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ထဲက ဆုတ်ခွာနေရပြီး ခွေးပြေး ဝက်ပြေး သွားနေရပြီဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး”

“အေးလေကွာ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီရွာစဉ်ဆက်ဝေး ပြီး သွားရေးလာရေးခက်တဲ့ မင်းကိုးပါးတောကြီးထဲ ပြောင်းရွှေ့နေရတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က တခြားရွာတွေမှာလဲ ဒီလို လက်နက်တွေ ရထားကြမှာပဲပေါ့”

“ရထားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သေနတ်မှ ဘယ်လိုပစ်ရမယ်မှန်းမသိကြသူတွေအဖို့တော့ ဘာအသုံး ကျမှာလဲ၊ မင်းကော ဂျပန်စစ်တပ်ထဲ နေလာတာဆို တော့ အမြောက်ကောပစ် တတ်လားကွ”

“အမြောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ မပစ်တတ်ပါ ဘူးဗျာ၊ ရိုးရိုး သေနတ်ဆိုရင်တော့ ဘာသေနတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်တတ်ပါတယ်”

“ဒီသေနတ်တွေကတော့ တစ်အိမ်တစ်လက်ပိုတဲ့ သေနတ်တွေကို စုထားတာပဲဟေ့၊ ဒီရွာထဲမှာ ကိုယ်ကြိုက် တဲ့ သေနတ်တစ်ယောက်တစ်လက်နဲ့ ယမ်းတောင့် ငါး ဆယ်စီ ဖုပေးထားသေးတယ်”

အဆိုပါ တိုက်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြ

မြို့စားကတော်ဝင်ညွှန်

၍ တံခါးကို အသေအချာပိတ်ပြီး ရွာတောင်ပေါက်သို့ ထွက်၍ လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

အတော်ကလေး သွားမိကြသောအခါ အရှေ့ ထောင့်နားတွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် . . .

“ကိုမြသီး ဟိုဟာကဘာလဲဗျ တောင်ကုန်းက လေးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ငါလဲမသိပါဘူးကွာ” ဟု ကိုမြသီးက ပြောလိုက် သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူလိုက်လာနေသော ညီလေး ဘအောင်က ဝင်ပြောလိုက်နိုင်ပေတော့သည်။

“ဗိန္ဓောဆရာမြကြီး တစ်ခါက ပြောသံကြားဖူး တာကတော့ ရှေးက အဆောက်အအုံတစ်ခုတဲ့ မြို့စား တစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ ရဲတိုက်ဟောင်းလို့လဲ ပြောတာပါပဲ အစ်ကိုရာ”

“အေးကွာ ဗိန္ဓောဆရာမြကြီးတို့ဆိုတာက အစ်ကိုတို့ သာမန်လူတွေ မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ ပရလောက သားတွေနဲ့ပါ ဆက်ဆံနေရတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဆူဆိုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သား စကားပြော ရင်း တောင်ကုန်းကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောနေရာကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုကြရာ အချို့နေရာတွင် အုတ်ကျိုး အုတ်ပဲ့များကို တွေ့ရပါသည်။

မြေကြောညှစ်

(၎င်းနေရာကို ယခုခေတ်တွင် အုံးနီကုန်းဟုသာ ခေါ်နေ ကြသေးသည်)

“ဟေ့၊ မောင်ဘသိုက် လာပါကွာ၊ ဒီအနားမှာနေ ရတာ ငါတော့ စိတ်မသိုးမသန့်ဖြစ်ပြီး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာတာ သွားကြန့်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုမြသီးက ထွက်သွားသဖြင့် မောင်ဘသိုက်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ထွက်လာ ခဲ့ကြရသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုမြသီး၊ ခင်ဗျားက တစ္ဆေ ကြောက်တတ်လို့လား၊ တခြားနေရာမှာတော့ သတ္တိ ကောင်းပြီး ဒီနေရာမှာ ကြောက်ရသလားဗျ”

“ဟေ့၊ တစ္ဆေတော့ ငါကြောက်တယ်ကွာ၊ လူလူချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သူ့အနိုင်ငါအနိုင်ချစုံတယ်၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကတော့ မြင်ရတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ နောက် ကနေ ကျောပြင်ကိုများ ရိုက်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အမယ်လေး... ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထ လာပြန်ပြီကွာ”

“ဟား ဟား ဟား... တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်မှ မရှိတာပဲဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်က ခြောက်လှန့်နေတာပါဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က တစ္ဆေဆိုရင်လဲ မကြောက်ဘူး၊ လူလူချင်း လဲ မကြောက်ဘူး၊ ညဉ့်မှောင် မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ဓာတ်မီးမပါ၊ အလင်းရောင်တစ်ခုမှ မပါရင်တော့ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတာတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီ

မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

အကောင်ကြီးကိုတော့ တကယ်သာကြောက်ပေတော့ဗျ”

“ဟေ့... မောင်ဘသိုက် မင်းပြောတာ ဘာ ကောင်ကြီးလဲကွ... ဟင်”

“ဘာရမလဲ လူကမှ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် သူရိုက် ကိုယ်ရိုက်ပြန်ချလို့ ရတယ်မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ဒီလိုမှ လူလူချင်းချတာ မနိုင်ဘူးဆိုရင် နောက် ဆုံးတောင်းပန်ပေါ့ . . . အဲဒီအကောင်ကြီးကတော့ တောင်းပန်လို့လဲ မရဘူး၊ သူ့ကို ထိလိုက်တာနဲ့ အသေတွယ် လိုက်ပြီသာ မှတ်ပေရော့ ဗျို့... ”

“အေးပါကွာ... အဲဒါ ဘာကောင်လဲဟင်”

“မြွေပေါ့ဗျ... မြွေလေ... မြွေပွေးတို့ မြွေ ဟောက်တို့ဆိုရင် တစ်ချက်ပေါက်လိုက်တာနဲ့ အသက် ပျောက်ရတာများတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တစ္ဆေကို ကျွန်တော်မကြောက်ဘူး မြွေကိုတော့ အလွန်ကြောက် တယ်ဗျာ”

“ကဲ... ကဲ... ဘာမှပြောမနေကြနဲ့ မင်းတို့ ကြောက်တာနဲ့ ငါကြောက်တာ မတူတာတော့ သေချာပါ တယ်ကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ငယ်ကြောက်ကိုးကွ”

သို့နှင့်ပင် မောင်ဘသိုက်တို့ ၎င်းတောင်ကုန်း နေရာမှ အမြန်ထွက်၍ လာခဲ့ပါလေတော့၏။

ရွာလမ်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ...

“ကဲ... ကိုမြကြီး ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးကို ဒီလမ်းကပဲ အိမ်ကိုခေါ်သွားတော့မယ်ဗျာ၊ ဒီညဉ့်တော့ အစ်ကိုနဲ့ ခင်ဗျားလည်း စကားပြောချင်ရင် အိမ်ကိုလာခဲ့ ပေါ့၊ အမြည်းကောင်းကောင်း လုပ်ထားပါမယ်၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုကြီး အဝတ်အစားအိတ်ကိုလဲ ညမှာတစ်ပါတည်း ယူလာပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ညီလေး ဘအောင်တို့အိမ်သို့ ရောက်သော အချိန်အခါတွင် ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ ထမင်းစား သောက်ပြီးချိန်တွင် ကိုမြသီးနှင့် အတူ လက်သမား ဆရာ စံဌေး၊ အုံးကြိုင်၊ သောင်းတင်၊ အုံးမောင်၊ မောင်သန်း ဟူသော ကာလသားများလည်း ရောက်လာကြပြန် လေ သည်။

ထွေရာလေးပါး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် စကား များကိုပြောကြရုံရင်း တည်ခင်းထားသော အမြည်းနှင့် ရေနွေးကြမ်းများ သောက်ရင်း အတော်လေးညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြရလေသည်။

မိရှောဆရာမြကြီးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

နောက်တစ်ရက်နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ် မျက်နှာသစ်ခါစ ခြောက်နာရီကာလအချိန်လောက်တွင် ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးသည် သူ၏ လက်စွဲတော် မဟော်ဂနီ သား တုတ်ကောက်ကြီးနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးပင် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟေ့... မောင်ဘသိုက် မင်း ဘယ်လိုတနေ ရွာကိုပြန်ရောက်လာတာလဲကွယ်၊ ဆရာကတော့ ကိုယ့် တပည့်ကို ကြုံတိုင်းမေး နေပါတယ်ကွယ်၊ မေးတဲ့သူတိုင်း က သတင်းမကြားတာနဲ့ မင်း မန္တလေးမှာ ဂျပန်စစ်ထဲဝင် သွားလို့ သေများသေပြီလားလို့ ထင်နေကြတယ်”

“ထင်လဲထင်စရာပေါ့၊ ဆရာမြကြီးရယ်၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းဆိုတော့ စာလဲထည့်လို့မရ၊ လူကြိုက်လဲ မတွေ့ရတူးလေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်သူ့ကို မှ ရွာဆီကို သတင်းစကားမပါးနိုင်ဘူးပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ မန္တလေးစစ်ဘေးစစ်ဒဏ်

ခံရ၍ ဒုက္ခရောက်ရပုံအကြောင်းများနှင့် ယခု ရွာကို ဂျပန်စစ်ကြောင်းတစ်ခု၏ ချွေးတပ်ဆွဲခြင်းနောက် လိုက် ပါလာ၍ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပုံများကို စိကပတ်တုံး ပြောပြလိုက်ရပေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဆရာမြကြီးရေ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်ရောက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ပြေးလာခဲ့ရ တာ...”

“ဒါတွေက တောနယ်တွေမှာ ထွေထွေထူးထူး ပြောနေစရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ တောပိုင်းကျလေ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းထားလေလို့ပဲ ဆိုရဦး မှာပေါ့၊ မင်းနဲ့တို့များ တိုးတောင်ပေါ်ဒေသက ရှမ်းပြည် နယ်ဒေသတွေကို သွားခဲ့ဖူးကြတာပဲ၊ ဧည့်သည်ခြံဖို့စောင် ဆိုတာ သီးသန့်သပ်သပ်ရပ်ရပ် သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့ ဝှမ်း ကပ် ဝှမ်းစောင်တွေ ထားပေးတာမဟုတ်လား၊ တောင် ပေါ် သားတွေမှာ သူတို့အဝတ်အစားတွေ နွမ်းချင်နွမ်း နေကြမယ်၊ ဧည့်သည်တွေအပေါ်ထားရှိတဲ့ စေတနာတွေ က မနှမ်းရှာ ကြသလိုပေါ့ကွယ်၊ ဒါကလဲ ဧည့်သည်လာ ရင် ကုသိုလ်အလှူဒါန ယူသလိုမျိုးထားရှိတဲ့ တောသူ တောင်သားတွေရဲ့ စေတနာပဲ မဟုတ်လား”

“အခု မောင်ဘသိုက် တည်းခိုနေတဲ့အိမ်က ညီအရင်း မောင်ဘအောင်အိမ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး အဖ ရာမို့ ထွေထွေထူးထူး ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး မဟုတ်လား ကွယ်”

ဗိန္နောဆရာမြကြီးက မောင်ဘသိုက်ညီလေး ဘအောင်အား မေးငေါ့ပြကာ . . .

“မင်းညီများလည်း ချမ်းသာပါတယ် မောင်ရင် ရယ်၊ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ စားစရာဝတ်စရာတွေနဲ့ ပူစရာမ လိုပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အမယ်လေး. . . ကိုဘသိုက် ဒီမှာပြန်လာပြီး နေသရွေ့တော့ စားစရာဝတ်စရာ ပူပန်မနေပါနဲ့၊ အလုပ် လဲ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ထောက်ပံ့ပါပယ်”

ဟူ၍ ညီလေးဘအောင်၏ ဇနီးသက်မာက လည်း စေတနာထား၍ ဝင်ပြောရှာသည်။

“အေးကွယ် ငါ့ညီလေးနဲ့ ခယ်မဖြစ်သူရဲ့ ကျေးဇူး ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီနယ်ဇာတိဖွား ဒီနယ်သားဆိုပေမယ့် ဒီနယ်က အလုပ်တွေကို မလုပ်ကိုင်တတ်တော့ဘူး၊ မြို့ ပေါ်မှာ စာရေးစာချို လုပ်လာပြီး ကဗျာစပ် စာစပ် တာတို့နဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေ ကိုပဲ ဝါသနာပါတာမို့ ဗိန္နောဆရာမြကြီးဆီကပေးစာတွေ၊ ပုရပိုက် စာတွေ ကြည့်ပြီး လောကီဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေကိုပဲ ဝါသနာပါတာမို့ ဆည်းပူးခွင့်ရတာပေါ့ကွာ”

“အိမ်. . . ရပါတယ်ကွယ်. . . မောင်ဘသိုက် ရယ်၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကလဲ အမျိုးကောင်းသားတွေ ထဲက ပညာဆင့်ပွား သင်ယူထားချင်သပဆိုရင် လောကီ ဝိဇ္ဇာပညာရပ် အစစ်အမှန်တွေ တိုးပွားရေးအတွက်

ဒီပညာရပ်တွေ ဖြန့်ဖြူးပေးချင်ပါတယ်ကွယ်”

ဤသို့ဖြင့် မင်းကိုးပါးစခန်းရွာသစ်လေးရှိ ဝိန္နောဆရာ မြကြီးတည်းခိုနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ သို့ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် အချိန်အားတိုင်း သွားရောက်ပြီး လောကီဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတမျိုးစုံကို တစ်ဖက်တစ် လမ်းမှ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့လေ၏။

အနောက်တိုင်း လောကဓာတ်ပညာဘက် ဆိုင် ရာ စာအုပ်များ၊ အီရှေ့တိုင်းလောကီပညာများဖြစ်သော ဂါထာမန္တန်နှင့်အင်းအိုင် လက်ဖွဲ့ဘက်ဆိုင်ရာ အတတ် ဆန်းတို့၏ သတ္တိထူးများကို ဝေငှ ပညာပေးပါတော့သည်။

“မောင်ဘသိုက်ရေ တိုမြန်မာပြည်မှာ သိုက်တ ဘောင်သံချိုတွေဆိုတာ အမျိုးမျိုးပေါ်ခဲ့တာလားကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အခုတလော ကျွန်တော်မန္တလေး မှာကြားခဲ့ရတဲ့ တဘောင်စကားကတော့ . . .

- အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်၊
- ဆင်းရင် မုဆိုးလေးနဲ့ခွင်းမည်၊
- ထိုမုဆိုးကို ထီးရိုးရိုက်မည်၊
- ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်မည် ဆိုတာပေါ့”

“ဒါလား မိုးကြိုးဆိုတာ ကာနယ်ဆူဇူကီး(ခ) မစ္စတာမီနာမီ (ဗိုလ်မိုးကြိုး) ကိုဆိုလိုတာပေါ့ကွာ၊ ဒါက တော့ (၅. ၃. ၄၅) ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဖက်ဆစ်တော် လှန်ရေးက သက်သေပြခဲ့ပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမြကြီး. . အခုလိုအန္တရာယ်

များလှတဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ကာလကြီးမှာ ကျွန်တော်ကတော့ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကြီးကို ရွတ်ဖတ်လိုက် တာပဲ၊ သမ္မုဒ္ဒေထက်ကောင်းတဲ့ ဂါထာတော်များရှိသေး သလားခင်ဗျ”

“ဗုဒ္ဓဂါထာမန္တန်မှန်သမျှ တင်ပုဒ်တစ်မျိုး ကောင်းကြတာပါပဲ မောင်ဘသိုက်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် လောကီသစ္စာ ဒါမှမဟုတ် ဝစီသစ္စာမြဲဖို့တော့ လိုတာပေါ့၊ ဒီပါရမီသစ္စာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကြောင့် ဘုရားရှင် လက်ထက်ကနေ ယနေ့အထိ အကျိုးအကြောင်းပြုတာ ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သစ္စာကို ကျွန်တော်တို့လို သာမန် လူတွေကော ပြုလို့ရပါသလား ဆရာကြီး”

“အိုကွယ် သိပ်ရတာပေါ့ မောင်ဘသိုက်ရ၊ သစ္စာ ပြုခြင်းဆိုတာ ဒါန သီလ ဘာဝနာ ပညာ ကိုယ်ကျင့် တရားကောင်းမွန်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေသာ ပြုလုပ်ရ တာချည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မည်သူမဆို ဟုတ်မှန်ရာကို သစ္စာ ပြု သစ္စာဆိုမယ်ဆိုရင် အကျိုးရနိုင်တာပါပဲ”

“ဘယ်လို သစ္စာပြုရမလဲဆိုတာ ရှင်းပြပေးပါဦး ဆရာကြီး”

“အိမ်း. . . သစ္စာပြုနည်းတွေကို ပြောပြရမယ် ဆိုရင်တော့ အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာပြုနိုင်တာပေါ့ကွယ် . . .

- (၁) ဘုရားရတနာနဲ့ စပ်သောသစ္စာ

မြေစာအုပ်

- (၂) တရားရတနာနဲ့ စပ်သောသစ္စာ
- (၃) သံဃာရတနာနဲ့ စပ်သောသစ္စာ
- (၄) မိမိခါနဲ့ စပ်သောသစ္စာ
- (၅) မိမိသိလနဲ့ စပ်သောသစ္စာ
- (၆) မိမိဘာဝနာနဲ့ စပ်သောသစ္စာ စသဖြင့်

အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သစ္စာကိုသာ ပြုပါ။ ဥပမာ - ဘုရား ရတနာနှင့်စပ်သော သစ္စာကို ပြုလိုလျှင် ဦးစွာဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရွတ်ဆိုအာရုံပြုပါ။ ယင်းနောက် အောက်ပါ အတိုင်းသစ္စာဆိုပါ။

ငါ့ကိုးကွယ်ရာ မြတ်စွာဘုရား၌ အရဟံအစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်သည် ထင်ရှားရှိသည် မှန်ပါ၏။

ဤမှန်သောသစ္စာစကားကို ဆိုရသောကြောင့် (ငါ့အား) သင့်အား အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း၊ ဘေးခပ်သိမ်း၊ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း၊ ရောဂါခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းလွင့်ပျောက် မရောက် ဝေးကွာသည်သာဖြစ်၍ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံရပြီးလျှင် အလိုရှိအပ်၊ တောင့်တအပ်၊ ကြံစည်အပ်သော ကောင်းမြတ်သော အကြံအစည်မှန်သမျှတို့သည် လွယ်ကူခဏ ပြည့်စုံရပါလို၏ဟုဆိုပြီး သစ္စာဆိုပေါ့ကွယ်၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာစတဲ့ သစ္စာဆိုနည်းတွေဟာလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ မောင်ဘသိုက်ရယ်”

မြေစာအုပ်

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမြကြီး”
 “ကဲ... ကဲ... မောင်ဘသိုက်ရေ ရွာဦးကျောင်းက ခေါင်းလောင်း ထိုးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ စတီအဖြစ်နဲ့ ကြေးစည်သံလေးနဲ့ သိပ်ကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ တီးခတ်လိုက်ပါကွယ်”

ဗိန္ဒောဆရာမြကြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို ခိုင်းလိုက်၏။ မင်းကိုးပါး စခန်းအတွင်းမှ တခြားပတ်ဝန်းကျင်များဆီသို့ ခပ်အုပ်အုပ်အာသံ လေးသာ ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တူ... ဝမ်း... ဝမ်း
 တူ... ဝမ်း... ဝမ်း
 တူ... ဝမ်း... ဝမ်း

မြင်းစီးတရား

သို့ဖြင့် မင်းကိုးပါးစခန်းရွာ၌ ညဉ့်သို့ရောက်ပြီး သန်းခေါင် ကျော်ခန့်တွင် မင်းကိုးပါးစခန်း အရှေ့ဘက် ညောင်ပင်ကြီးဆီမှ ကျီးတွေလန်၍ပျံပြီး ခွေးတွေဟောင် သံ အူသံရှည်ကြီးများဖြင့် ဆူညံနေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ရွာအပြင်ဘက်ဆီမှ မြင်းတွေ အပြင် စီးလာသောမြင်းခွာသံတွေကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ညီဖြစ်သူ ဘအောင်အားနှိုးလိုက်ရာ . . .

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်လဲ နိုးနေပါတယ်၊ ဘာ တွေလဲဗျ ရွာအပြင်ဘက်က မြင်းခွာသံတွေကြားနေရ တယ်၊ ဂျပန်မြင်းတပ်တွေများ လာရောသလား” ဟုပြော လိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ . . . ဂျပန်မြင်းတပ် တွေ မရှိလောက်တော့ပါဘူး၊ တခြားအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ကွ”

ထိုကဲ့သို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုးတိုးအုပ်အုပ် စကားပြောနေကြစဉ် အိမ်ခေါင်းရင်းမှ . . .

“ဟေ့ . . . မောင်ဘသိုက်ရေ မောင်ဘသိုက်”

ဟု အသံကိုအုပ်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံ ကို ကြားရသဖြင့် . . .

“ဘယ်သူလဲဗျ ကိုမြသီးလား”

“အေးပါကွာ . . . ထစမ်းပါဦး”

ဟုခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မောင်ဘသိုက်တို့ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြရပါသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် ထိုင် ကာ . . .

“မြင်းခွာသံတွေ ကြားတယ်ကွ၊ ဂျပန်တွေများ တို့ရဲ့မင်းကိုးပါးစခန်းကို လာများဝိုင်းလာရောသလားပဲ ဝံ့ကွာ . . .”

“ခင်ဗျား ရွာတံခါးတွေကို ပိတ်ထားတယ်မဟုတ် လားဗျ”

“ပိတ်ထားပါတယ်၊ ရွာတံခါးပေါက်မှာ ဒီညကင်း စောင့်ကျတဲ့ ကာလသားတွေ ငါ့ဆီကိုလာပြောကြတယ်”

“မြင်းတွေများ မြင်ရတယ်ပြောသလား”

“ဘာမှတော့ မမြင်ရဘူးတဲ့၊ မြင်းခွာသံတွေသာ ကြားနေရ တယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွာ”

“ဂျပန်တွေ မြင်းတပ်မရှိတော့ပါဘူးဗျ၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ဂျပန်မဟုတ်နိုင်တာတော့ သေချာပါတယ်၊

မြတ်ကြာချစ်

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ . . မောင်ဘသိုက်ရာ ရှင်းရှင်းလုပ်စမ်းပါကွာ. . .”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလို့တော့ အခုမပြောနိုင် သေးဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဂျပန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုတော့ အသေအချာပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ၊ ကြာတယ်ဗျာ ရွာစည်းရိုးနားကပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အတွင်းဘက်ကနေ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ် မောင်ဘသိုက်သည် ညီ လေးမောင်ဘအောင်ထံမှ ပါလာသော ပစ္စတိုသေနတ် ကို အိပ်အပေါ်သို့ တက်၍ ယူခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် ကိုမြသီး၊ ကျွန်ုပ်မောင်ဘသိုက်နှင့် ညီဖြစ်သူ ဘအောင်ကိုပါ အသံကြားရာ ရွာမြောက်ပေါက် ကင်းတဲနားကို ရောက်၍လာခဲ့ကြပါစေတော့၏။

ကိုမြသီးပါလာသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ကင်းသမားများသည် ကင်းတဲမျှော်စင်မှ ဆင်းသက်လာ ခဲ့ကြပေသည်။

၎င်းတို့ကင်းတဲမှာ ရွာစည်းရိုးအပေါ်ထက် အမြင့်ကြီး ဆောက်ထားသဖြင့် ကင်းတဲအပေါ်မှ လှမ်း ကြည့်လျှင် အပြင်ဘက်ဆီသို့ မြင်နိုင်လောက်ပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ မင်းတို့ ဘာတွေကို လှမ်းမြင် နေကြရသလဲ”

“ဘာမှ မမြင်ရဘူးဗျ၊ ရွာရဲ့အပြင်ဘက်မှာ

မြူးစားကထော်ဝိညာဉ်

မြင်းခွာသံတွေကိုပဲ ကြားနေရတယ်ပဲ၊ ဟောဗျို၊ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဒီဘက်ကိုလှည့်လာပြီ. . .”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြသီးညီဖြစ်သူ ဘအောင်တို့ ကင်းတဲပေါ်သို့ အမြန်တက်ပြီး ခွာသံကြား ရာ သို့ကြည့်ရာ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ကြရပါ။

ရွာမြောက်ဘက်တွင် အနောက်မှအရှေ့သို့ စီးဆင်းသော တောင်တော်မြောင်းဟုခေါ်သော ချောင်း တစ်ခုရှိပါသည်။ မြင်းခွာသံမှာ ၎င်းချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားတော့၏။

“ဟေ့. . . မောင်ဘသိုက်ရဲ့ ဘာတွေများ မြင်ရ သလဲကွ”

“ကျွန်တော်လဲ အခုချိန်ထိ မမြင်ရသေးဘူးဗျာ၊ လူဆိုရင်တော့မြင်နိုင်လောက်ပါတယ်ဗျ”

“ဟေ့၊ မောင်ဘသိုက် မင်းစကားက ဘာလဲကွ၊ မင်းက အခုမြင်းစီးလာနေတာ တစ္ဆေသရဲတွေ့လို့ ပြောနေ တာလားဟ”

“အင်း. . . အမှန်ကတော့ ဒီလိုလဲ အတတ်ကြီးမ ပြောနိုင်သေးပါဘူးဗျာ၊ သေချာတာကတော့ လူဆိုရင် ဒီလောက်အသံနီးနေတာ မြင်လောက်စရာရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြသီးရ အစ်ကိုကြီး ဘသိုက် ပြောသလို ကျွန်တော်တို့လဲ ဘာမှမမြင်တွေ့ရသေးဘူး”

“ကဲကွာ. . . ရှုပ်လှပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အသံ နီးလာရင် သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်လိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

www.burmeseclassic.com

မြဝိညာဉ်

“အို... ဒီလိုလဲ မလုပ်နဲ့လေ ကိုမြသီးရဲ့၊ ဒီ မင်းကိုးပါးစခန်းမှာရှိကြတဲ့ လူတွေအားလုံး နိုးကုန်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ အနီးနားရွာတွေဖြစ်တဲ့ အုန်းကုန်း၊ မိုင်းလမ်း၊ မယ်ဇပင်သာရွာတွေနဲ့ ပွဲလှကုန်း၊ ကန်ဘောင်ရွာတွေကပါ သေနတ်သံတွေ ကြားလို့ မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမင်းကိုးပါးစခန်း အပိုင်ထဲ ကိုလဲ သူတို့က ဝင်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”

“ဒါဖြင့်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ၊ ဒီလိုပဲ ထိုင် ကြည့်နေရမှာလား”

“ထိုင်ကြည့်တန်လဲ ကြည့်နေရဦးမှာပဲဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောသလိုလုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူးလေ”

“ဒီမယ် မောင်ဘသိုက် ရှင်းရှင်းပဲ မင်းထင်တာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ နားဝေမနေပါနဲ့”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုလဲ ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမယ် ကို မြသီး ခင်ဗျားက တစ္ဆေကြောက်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောရမှာခက်လို့ပါ”

“ဒီလို လူများများနဲ့ဆိုရင် ကြောက်စရာမရှိ ပါဘူးကွ၊ ပြောသာပြောပါ”

“ဒီမြင်းခွာသံတွေ မကြားခင် ကျီးတွေပြိုတယ် မဟုတ်လား၊ ခွေးတွေအူတာတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမင်းကိုးပါး တောနေရာက နတ်ကြမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ ကျီးပြိုတယ်ဆိုတာက မကောင်းဆိုး ဝါးတွေ ထကြွမှုကြောင့် ပြိုတာဗျ၊ ခွေးအူတာကလဲ ထိုနည်းအတူ

မြဝိညာဉ်

ပေါ့၊ သူတို့က အပါယ်လေးဘုံသားတွေဆိုတော့ အချင်း ချင်းမြင်ကြရတယ်၊ မြွေမြွေချင်းခြေမြင် ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ အရင်တုန်းကကော ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးကြသလားဗျာ”

ကျွန်ုပ်က သိလိုဇာနှင့်မေးကြည့်လိုက်သည်။ ထို အခါ မင်းကိုးပါးစခန်း၏ လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင် ကိုမြသီး မှ . . .

“ဒီလို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ၊ အခုတစ်ခါမှ ထူးထူး ဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်လာတာပါ၊ ဒီမင်းကိုးပါးရွာထဲ ကို အသားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေ ခိုးသွင်းလာပြီး တောမီး တောက် ချက်အရက်တွေ ခိုးသောက်ကြတဲ့သူတွေ စည်း ကမ်းဖောက်လာလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ကွ”

လက်ထောက် ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ် သူ မောင်ဘအောင်ကမူ . . .

“ကဲ... ကိုမြသီးရေ ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းနေလို့က တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စမျိုးကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာ ဝိဇ္ဇာဆရာမြကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရောက်ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့သွားပြီး မေး ကြရအောင်၊ ဆရာမြကြီးတော့ သိနေမှာပဲ”

“အေး... ကောင်းသားပဲ မောင်ဘအောင်ရ ကဲ၊ လာ ကွာ ငါတို့သွားပြီး မေးကြရအောင်ဟေ့”

ဟု ကိုမြသီးလည်း မောင်ဘအောင်ပြောလိုက်မှ ကြောက်ကြောက်နှင့် အကြံဉာဏ်များပေါက်လာ၏။

မြေကြောဆွမ်း

ထို့ကြောင့် ရွာတံခါးပေါက်တွင် ကင်းသမား
ခြောက်ယောက်ခန့်သာမက ရွာထဲမှ ကာလသားပေါက်
တချို့ပင်ထိုး၍ ချထားခဲ့ကာ ကိုမြသီးတို့ ရွာဦးဘုန်း
ကြီးကျောင်းဆီသို့ ထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဆရာရွာကလေး

မကြာမီ ဆရာမြကြီးတည်းခိုနေသော ဆရာ
တော် ဦးပဏ္ဍိတ၏ ရွာဦးကျောင်းဆီသို့ ကိုမြသီး၊ ကျွန်ုပ်
တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် လုံခြုံရေးမှူးကိုမောင်တို့
လိုက်ပါကာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နှင့် ဝိန္ဒောဆရာ မြကြီး
တို့မှာလည်း မြင်းခွာသံများကြောင့် နိုးထနေကြဟန်တူ
သည်။ ရေနံဆီထွန်း မှန်အိမ်လေးနှင့် မေတ္တာပို့ကာ
တရားစာရွတ်ဆိုနေကြသဖြင့် စောင့်နေရသေး၏။

ပထမရွတ်ဆိုနေကြခြင်းမှာ ရတနသုတ် ပရိတ်
တော်ဖြစ်ပြီး ဝိန္ဒောဆရာမြကြီး ထပ်မံရွတ်ဆိုနေသော
ဂါထာတော်ကို အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားလိုက်ရပေ
သည်။

(နောက်မှသိရသည်မှာ ထိုဂါထာမှာ ရန်အောင်
မြင်ဂါထာဟု သိရပါသည်။)

ရန်အောင်မြင်ဂါထာတော်

- (၁) ပထဝီ ဗလ သုန္ဒရီ
သဗ္ဗညု ဇောဓိမဏ္ဍလေ
အသင်္ချေယျံ မာရသေနံ
ဇေယျာ ဇေယျတု မင်္ဂလံ။
- (၂) ဒေဝ ပုတ္တကိလေသဉ္စ
ခန္ဓ မစ္စုဘိ ဇိနော ဗုဒ္ဓေါ
တံ တေဇသာ ဘဝတုမေ။

အသံနေအသာထားမှန်မှန် ပါဠိအဖြတ်အသား မှန်မှန်နှင့် ဂါထာကိုရွတ်ဆိုပြီးသွားသော ဝိနောဆရာ မြကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့၏။

“မောင်မြသီးနဲ့ မောင်ဘသိုက်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ လားဟေ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ . . .”

ကိုမြသီးက သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မပြောဝံ့သဖြင့် စကား ထစ်နေသဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် တန့်နေစဉ် . . .

“ဪ၊ အစောတုန်းက ရွာအပြင်ဘက်က တောခြောက်လှန့်သံကြောင့် ငါ့ဆီအရောက် ပြေးရောက် လာကြတယ်ထင်ပ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမြကြီး”

အထက်ပါအတိုင်း ရောက်ရှိလာသူအားလုံးက သံပြိုင်ပင် ဖြေလိုက်ကြသည်။

“အိမ်း. . . အဲဒါကြောင့် ဒီရွာဦးကျောင်းက

ဦးပဉ္စင်းလေးနဲ့ ‘ဒေဝေနသစ္စဝဇ္ဇေန’ ဆိုတဲ့ ရတနသုတ် တော်ကို မင်းကိုးပါးတစ်ရွာလုံးရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစေ ဖို့အတွက် ရွတ်ဆိုပေးနေတာကွယ်။ ဒီမန္တန်တန်ခိုး ပဲရိတ် တန်ခိုးတွေ ဆိုတာက သိပ္ပံနည်းကျကျ ယုတ္တ ဗေဒဆန် ဆန် ဘယ်လိုမှ စူးစမ်းကြံစည်မရသလို မန္တန်တော် ပရိတ် တော်တွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေမယ်ဆိုရင် တန်ခိုးသတ္တိ အာနိသင်တွေရှိ တယ်ကွယ်။ ဘုရားလက်ထက်တော်က ဝေသာလီပြည် ကြီးမှာ ဘေးကြီးကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်ခဲ့တုန်းက ရတနသုတ်တော်ကိုပဲ ရွတ်ဆိုဟောကြားတာပဲ မဟုတ် လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ရတနသုတ်ကို ရွတ်ပြီး တော့ ဆရာမြကြီးတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ရွတ် လိုက်တဲ့ဂါထာတော်ကကော ဘယ်လိုဂါထာတော်ပါလဲ ခင်ဗျ”

သာဝကတပည့်အဖြစ် ခံယူထားသော ကျွန်ုပ်က အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဝိနောဆရာမြကြီးကို မေး ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အိမ်း. . . ဒီဂါထာတော်ကတော့ စလင်းမြို့စား ကြီး စည်သူကျော်ထင်ရွတ်ဆိုတဲ့ ရန်အောင်မြင်ဂါထာ တော်တဲ့ကွယ်။ ဒီစလင်း မြို့စားကြီး စည်သူကျော်ထင်ဟာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ထောင် ပုတီးစိပ်ပြီ ရင် ဒီရန်အောင်မြင်ဂါထာတော်ကြီးကိုလဲ တစ်နေ့ကို

တစ်ထောင် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ့ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် လဲ စည်သူကျော်ထင်ဟာ စစ်တိုက်တိုင်း အနိုင်ရရှိခဲ့တယ် တဲ့ . . . ။

တစ်နေ့မှာ သူ့ဆင်းရဲမတစ်ဦးဟာ အိမ်တိုင်တူး ရာက ရွှေအိုးတစ်လုံး တူးဖော်ရခဲ့တာမို့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သူ စည်သူကျော်ထင်ကို ဆက်သဖို့ ယူဆောင်လာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စည်သူကျော်ထင်ဟာ စစ်ကိုင်းဘုရင်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့တာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဂါထာတော် ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အောင်တော်မူခဲ့ပုံတွေကို ဖွဲ့နွဲ့ သီကုံးထားတာမို့ အခုလိုဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်ချိန် တွေမှာ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသင့် တာပေါ့ကွယ်”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဝိဇ္ဇာဆရာမြကြီးကို ဒီ မင်း ကိုးပါးစခန်း အနီးအနားမှာ ကျရောက်လာတော့မယ့် ဖြစ် ရပ်မှန်အန္တရာယ်ကို မေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ အစောတုန်း က ကြားရတဲ့ မြင်းခွာသံတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလို့ ပြောနိုင်တယ်ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့မောင်မြသီးရဲ့ မောင်ဘသိုက်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီမြင်းခွာသံတွေဟာ အနီးကလေး က ကြားနေရပြီ။ အကောင်အထည်ရယ်လို့ မြင်တွေ့ကြရ လား”

“အားလုံးကတော့ မမြင်တွေ့ကြရဘူးလို့ ပြော တယ်။ ကျုပ် အလိုကတော့ နောက်တစ်ခါ မြင်းခွာသံတွေ

နီးလာမယ်ဆိုရင် သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပြီး စုပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းထားတယ်”

“ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ မောင်မြသီးရဲ့၊ အရင်က ဒီမင်းကိုးပါး စခန်းကို အပိုင်စားရတဲ့ မြို့စားကြီးများဖြစ် နေရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါဦးမယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် အခု ဒီမြင်းခွာသံတွေက ဘာရယ်လို့ ဆရာမြကြီးလဲ အတိအကျပြောမပြနိုင်သေးဘူးပေါ့”

အားမလိုအားမရစိတ်နှင့် ကိုမြသီးမှ ဝိဇ္ဇာ ဆရာမြကြီးကို ပြန်မေးလိုက်ပြန်၏။

“မကောင်းဆိုးဝါးသံတော့ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာရယ်လို့တော့ ဆရာကြီးလဲ အတတ်မသိသေးပါဘူး။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း သိ အောင်လုပ်ရမှာပဲပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့က တစ်ညလုံး ဒီလိုမ အိပ်ဘဲ နေရတော့မှာလားဗျာ”

“အိုကွယ်. . . ပုဂံညောင်ဦးမှာ ကမ်းပြိုတာနဲ့ စံပနဂိုက နွားမကြီး ပေါင်ကျိုးတာဆိုသလိုပေါ့။ သူတို့မြင်း တွေ ပြေးနေတာ မောတော့ ငြိမ်သွားမှာပေါ့။ ရွာကိုတော့ အန္တရာယ်မရှိစေအောင် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ ဂြိုဟ်ရှစ်လုံး စည်းချက်ဂါထာတော်ကြီးနဲ့ တားဆီးထားလိုက်ပါ့မယ် စိတ်ချပါ”

“ကဲ၊ ဒီလိုဖြင့် ပြီးရောဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်တော့မယ်”

မြဝိဇ္ဇာသျှင်

“အိပ်ချင်လဲ သွားအိပ်ပါလေကွယ်၊ ရွာထဲမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးမှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မလာနိုင် ပါဘူး”

ဟု ဝိဇ္ဇောဆရာမြကြီးမှ အတန်တန်ပင် အာမခံပြောနေသဖြင့် ရွာထဲမှလိုက်လာသော ကျော်ညွန့်၊ စံဌေး၊ အောင်မောင်၊ အုံးကြိုင်၊ မောင်သန်းတို့နှင့်အတူ ပြန်လည်လိုက်ပါသွားလေတော့သတည်း။

ပဏာန်ဆိုပါရန်

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ဝိဇ္ဇောဆရာ မြကြီးတို့ သုံးဦးသာလျှင် ကျောင်းပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် ကျန်နေရစ်ကြသည်။

ရွာဦးကျောင်းဦးပဉ္စင်းလေး ဦးပဏ္ဍိတပင် သူ၏ ကျက်သရေခန်းအတွင်းထဲသို့ ကျိန်းစက်အနားယူရန် ဝင်ရောက်သွားပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဒန်းလော့ဆေးတံအိုးထဲသို့ ဆေးများသိပ်ထည့်နေသော ဝိဇ္ဇောဆရာကြီးမြကြီးအား သိလိုစောဖြင့် ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဝိဇ္ဇောဆရာမြကြီးက ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးတာ တကယ်ပဲလား ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဘာရယ်လို့မပြောပြနိုင်သေးဘူးဆိုတာ အမှန်တကယ်ပဲပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အ

မြဝိသုဒ္ဓိ

ကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာပြီး မကြာခင်မှာ သိရမှာပေါ့ မောင်ဘသိုက်ရဲ့”

“ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်မှာ တောင်ကုန်းလေးလိုဖြစ်နေတဲ့ အဆောက်အဦက ဘာ အဆောက်အဦလဲဗျ”

“ဪ၊ အဲဒီနေရာကို မောင်ဘသိုက်ရောက်ခဲ့ ပြီးပြီလား၊ အဲဒါ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား ကြားဖူးတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေပြော စကားအရတော့ ဒီမင်းကိုးပါးစခန်း ရဲ့ မြို့စားကြီးအဆောက်အဦလို့တော့ ပြောကြတာပါပဲ ကွယ်”

“ဟုတ်လားဆရာကြီး ဒီအကြောင်းတွေ စုံစမ်း သိရှိပြီးပြီပေါ့”

“အင်း . . . ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းကို ဆရာကြီး ရောက်စကတည်းက အဲဒီအဆောက်အဦဟောင်းရဲ့ အ ကြောင်းရင်းဇာစ်မြစ်ကို သိအောင်လုပ်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာတွေမှာ ဆေးကုစရာ လူနာတွေနဲ့ တစ်နေ့မပြတ်နေရတာမို့ ခု အချိန်မျိုးထိ ကြာမြင့်လာခဲ့တာပါပဲ”

“မကောင်းဆိုးဝါးသံတွေကို ညစဉ်လုပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းကိုးပါးစခန်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ရွာသူ ရွာသားတွေကြောက်လန့်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရ တယ်မဟုတ်လား ဗိန္နောဆရာမြကြီးရဲ့”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်အဖြစ်ခံယူမလဲကွယ်၊ ဆရာကြီးတို့

မြင်းမီးတဏှန်

အနေနဲ့ ကြည့်စီစဉ်ရမှာပေါ့၊ မကြာခင် အမှုမှန်ကိစ္စ တစ်ခုခုတော့ ဖော်ထုတ်လာနိုင်မှာပါကွယ်”

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်ဘ အောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ဆီသို့ ပြန် လည်အိပ်ခဲ့ကြပါတော့၏။

သို့သော် ဗိန္နောဆရာမြကြီးကိုယ်တိုင် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောလိုက်သော မကောင်းဆိုးဝါးသံဟုခေါ်သည့် မြင်းခွာသံများကား မပျောက်ပြယ်သွားသေး။ တစ်ခါ တစ်ရံ ပေါ်ပေါက်လာချေသေးသည်။

သို့ပေမယ့် ယခင်အခါတုန်းကလောက်တော့ အသံများ ဆူညံမနေသဖြင့် အိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။

မနက်ခြောက်နာရီလောက် ရောက်သောအခါ အိပ်ရာမှ နိုးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဗိန္နောဆရာမြကြီး ပြောထားသည့်အတိုင်း သောက်ရေတော်ကပ်၊ ဆွမ်းတော် တင်ကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကား ပြောရင်း အိမ်ရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေ ကြပါသည်။

ထိုအခါ ညီဖြစ်သူမောင်ဘအောင်၏ သမီးကြီးမိ လှက ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတစ်ဦး လာခေါ်နေကြောင်း လာပြောသည်။

မကြာခင် ထိုကျောင်းသားလေး ရောက်လာပြီး

“ဘုန်းကြီးကခဏလာခဲ့ပါဦးလို့ အခေါ်လွှတ် လိုက်လို့ ခင်ဗျ”

မြေကြာချွန်

“အေးအေး... ငါတို့ အခုလိုက်ခဲ့မယ်”

သို့နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ ဦးယွင်းလေးအား ထိုင်၍ဦးချကာ ကန်တော့လိုက်သည်။

ဒန်းလော့ဆေးတံကြီးခဲနေသော ဝိန္ဒောဆရာ မြကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေကာ . . .

“အိမ်း... ခေါ်တာကတော့ ညကကြားရတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးသံကြီးကိစ္စပဲကွ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုကော ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ကြားသိကြသေးလဲလို့”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့လဲ အိပ်နေရင်းနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တွေရဲ့ မြင်းခွာသံတွေကို ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ် ချက်နဲ့ နောက်ဆုံး လုံးလုံးလျားလျား အိပ်ပျော်သွားကြပြီး ဘာဆိုဘာမှ မသိကြတော့ပါဘူးဗျာ”

မောင်ဘအောင်က မနေ့ညက သူ့အတွေ့အကြုံ ကိုပင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အိမ်း... မင်းတို့က ဒီလောက်ပဲသိကြတာ ကိုးကွယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီး ညက အရပ်ဆယ်မျက်နှာ ဂြိုဟ်ရှစ်လုံး စည်းချက်ကတော်ကြီး ကို ဆက်ပြီးရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာန်နေရင်း ကျောင်းတောင် ဘက်မှာ စကြိုသွားနေတယ်၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်

မြင်းမီးတဏှန် မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

လောက်ရောက်တော့ အဆောက်အဦတွေဆီက စကား များကြတဲ့အသံတွေကိုကြားရတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသံတွေကျယ်လာပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချေအတင် အော်ဟစ်ပြောသံတွေ ကြားကြရတယ်၊ မကြာခင် ရိုက်ကြ နှက်ကြတဲ့အသံတွေ ကြားတာနဲ့ အဲဒီအနား ဆရာကြီးလဲ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အနား ဧါရောက် တော့ အသံတွေပျောက်သွားပြန်တယ်၊ ဘာသံတွေမှ မကြားရတော့ဘူး၊ ဘာတွေမှလဲ မတွေ့ရဘူး၊ အင်း... ဆရာကြီး စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီအသံတွေဟာ မူမမှန်တဲ့ အသံတွေမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးလိုက်မိတာနဲ့ လှည့်ပြန် လာခဲ့တယ်ကွယ်...။

အဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးကျောင်းပေါ်ပြန် ရောက်လို့မှ ကွမ်းတစ်ရာညက်လောက်ရှိပါဦးမယ်၊ ကျီး တွေပြို ခွေးတွေဝိုင်းအူ ကြတဲ့အသံတွေကို ကြားရတယ်၊ ဒီလိုကြားပြီး မြင်းခွာသံတွေ ပြန်ကြားလိုက်ရတာ နာရီ ပြန်နှစ်ချက်ထိုးမှပဲ ပြန်မကြားရတော့တာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စ တွေများ မင်းတို့သိကြမလား မကောင်းဆိုးဝါးသံတွေ ပြန် လည်ကြားရမလားလို့ အခုလိုခေါ်မေးလိုက်ရတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးသံတွေဟာ မင်းကိုးပါး စခန်းမှာရှိတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေအတွက် တယ်ပြီးမကောင်းလှတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေပဲ၊ ကြီးကြပ် စောင့်ကြည့်ပြီး ကာကွယ်ခုခံရမယ့် ကိစ္စတွေဖြစ်နေပြီ ကွယ်”

ပြေကြာချစ်

“ကျွန်တော်တို့က အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ငယ်ရွယ်သေးသူတွေဖြစ်နေသေးလို့ ဆရာကြီးမြကြီးတို့လို အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်လှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အစီအစဉ်ကိုနာခံပြီး လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစတမ်းဆိုသလို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ညီလေး မောင်ဘအောင်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဆိုလိုက် လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆွမ်းခံခိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ခယ်မဖြစ်သူသက်မာက ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်း၊ ဟင်းများကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ရင်းပင် . .

“ဘယ့်နှယ်လဲကွ ညီလေးရ ဝိန္ဓောဆရာကြီး မြကြီးရဲ့ လောကီပညာစခန်းက အတော်လေး အဆင့်အတန်းမြင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်မိပါသည်။

“မြင့်တယ် အစ်ကိုဘသိုက်ရေ၊ ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာ အပေါင်းတွေရဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာ အထက်လမ်းပညာတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်လောက်အောင်ကို ပိုင်နိုင်နေတဲ့ ဆရာမြကြီးဟာ အထက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ဆူပါပဲ”

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းကို

နှောင့်ယှက်လာတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ရန်သူမှန်သမျှကို တော့ သူပဲ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြေရှင်းနိုင်မှာပါကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“အင်း . . . ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းတွေရဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာဆိုတာကလဲ ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူတွေအတွက် ခက်ခဲတာမှန်ပေမယ့် သူတို့နည်း သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ကတော့ လွယ်လိမ့်မယ်ထင်တာပါပဲ အစ်ကိုဘသိုက်ရာ”

“ကဲကွာ . . . ညီလေးရေ အစ်ကိုလဲ ထမင်းစားပြီး ဝိုက်လေး လာလို့ မျက်တောင်တွေစင်းလာတယ်၊ မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတာဆိုတော့ နည်းနည်းမှေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ညီငယ်ဘအောင်ကို တွင်တွင်ပြောလိုက်မိ၏။

“အင်း . . . ထမင်းဆိပ်တက်ပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်တော့ အိပ်ချင်လာတာဖြစ်မယ်၊ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းမှာ သွားအိပ်ချင်အိပ်လေ”

“အေး . . . အေး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် ညီလေးဘအောင်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့၍ တစ်ကြောင်း၊ သွေးလေးလာသောကြောင့် အိမ်ပေါ်တက်ကာ မှေးစက်လိုက်လေသတည်း။

အဖွဲ့အစည်း

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားသောက် ရေမိုးချိုးပြီး နောက်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးရှိနေသော ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ကြပြန်ပြီ။

ရွာထဲမှ အစွဲဝင်သော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အဖော်အဖော်ကြီး တစ်ယောက်တို့လည်း ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရွာလူကြီး ဦးဘတင်၏သား ကိုမြသီးကိုလည်း စုံလင်စွာတွေ့လိုက်ရပေသည်။

“လာဟေ့ မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမြကြီးပြောတာနဲ့ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်နေတာပဲဟေ့”

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျောင်းပေါ်သို့တက်၍ သွားလိုက်ကြသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဝါးခြမ်းများနှင့် ရာဇမတ်များ ကာရံထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုရာဇမတ်ကွက် များမှာ အလျားလေးတောင်ခန့်နှင့် အနံ့မှာ

တစ်တောင်ခန့်ရှိပြီး အဖြူရောင် ထုံးများ သုတ်လိမ်းထားပေသည်။

အပေါ်မျက်နှာကြက်တွင် ပိတ်ဖြူများအုပ်ထားကာ ရာဇမတ်ကာ ထောင့်လေးထောင့် ကမ္ဘာစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်လေးရပ်ကို ရွှံ့ရုပ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တင်းပုတ်၊ သန်လျက်များ ထမ်းမထားပုံမှာ အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။

“ကဲ၊ မောင်ဘသိုက်တို့ရေ မင်းတို့ပြန်သွားမှ ရက်ကိုပြန်တွက်ကြည့်တော့ ဒီနေ့က လဆုတ်ကိုးရက်နေ့ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမြကြီး”

“လောကီလောကုတ္တရာ ဆရာနှစ်ပါး အကျိုးကျေးဇူး အနန္တဖြစ်အောင် ဘယ်လမှာမဆို ဒီလိုလပြည့်ကျော် ကိုးရက်နဲ့ လဆန်းကိုးရက်တွေမှာ အန္တိမဂိုဏ်း ဆရာအဖြစ် စီးနင်းပွဲတွေပေး ရတာမို့ အခုလိုစီစဉ်လိုက်ရတာပဲ မောင်ဘသိုက်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာမြကြီးကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အန္တေဝါသိကတပည့်အရင်းအဖြစ် သတ်မှတ်စေချင်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အနန္တငါးပါးကိုရည်စူးပြီးတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အုန်းငှက်ပျောပွဲ ငါးပွဲကို အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပြီကွယ်၊ ဆရာကြီးက ကိုယ်ခံကိုယ်လုံဆေး

တွေ့ ထိုးပေးမယ်၊ ပြီးရင် တပည့်ဖြစ်သူက သူ့ရာမေရာယ ကံနဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံနှစ်ပါးကို သက်ဆုံးတိုင်တိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းရမယ် . . . ။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ဝါစဉ်အရ ပုတီးစိပ်ရမယ် . . . ။

အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ပြီး ဝါတွင်းမှာ သက်သတ်လွတ်စားပြီး ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်နိုင် ရမယ် . . . ။

ဘုရား တရား သံဃာတော်များနဲ့ ဆရာသမား မိဘတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မပြုလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းတော် ဝင် စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လိုက်နာပါမယ် ဆရာကြီး”

“ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရဟန္တာအသျှင်သူမြတ်တို့ သယ်ဆောင်လာသလို လောကီပညာတွေဟာလဲ ရှေးပုဂံ ခေတ်ကတည်းက ထွန်းကားခဲ့တာမို့ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ၊ အင်းဝခေတ်က ဘားမဲ့ဆရာတော်၊ ပဲခူးဓမ္မစေတီမင်း ဓမ္မပါလ၊ ပြည်မြို့စမဝိဇ္ဇာပထမံ ဆရာအောင်နဲ့ တောင် တွင်းကြီးဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်ဆိုတဲ့ လောကီသိဒ္ဓိ မြောက် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက တစ်ဆင့်အမျိုး ကောင်းသားသမီးတွေ အဆင့်ဆင့်ကို ပွားများရောက် ရှိလာတာကိုးကွယ် . . . ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းကလည်း တရားကျင့် ကြံတော်မူနေတဲ့ ရဟန်းတွေ ဥယျာဉ်တော်တွင်းရှိ မ

ကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်တွေက နှောင့်ယှက်ခဲ့တာမို့ မေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုခဲ့ရဖူးတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုးပါးစခန်းကို နှောင့်ယှက် လာသူ မိစ္ဆာသတ္တဝါ ဒါမှမဟုတ် ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်သတ္တဝါ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ကြွရောက်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါ တယ်”

အစွဲဝင်မိန်းကလေးမှာ တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ် တဲ ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးကိုသာလျှင် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေပေ၏။

“အင်း. . . ပုံစံကတော့ အောက်ပြည်အောက် ရပ် ပဲခူး ခရိုင်ထဲက ရွာတစ်ရွာမှာ ပယောဂစွဲကုနေတုန်း အဲဒီရွာက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ဦး ကြွလာတဲ့ပုံစံ မျိုးပေါ်နေပြီထင်တယ်ဟေ့”

“ဘယ်လိုပါလဲ ဆရာမြကြီးခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ကျောချမ်း စရာ ထိတ်လန့်စရာ ကြက်သီးထစရာ အကြောင်းအရာ များဆိုလျှင် လွန်စွာပင်ကြားလိုလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမြကြီးကို တိုက်တိုက်တွန်း တွန်းပင် မေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အဲဒီရွာတုန်းက ဆရာကြီးက လူနာတွေကို စစ်ဆေးနေချိန်မှာ အဲဒီရွာက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်

က ကြွလာပြီး . . .

“ဒီမယ်ဒကာတော် ဘုန်းကြီးတပည့်မံလေး မယ်ပွင့်ဆိုသူမှာလဲ အကြားအမြင်ရနေပြီး ဆေးဝါးများ လိုက်လံကုသနေပါတယ်။ ဒီသူငယ်မမှာ ဘယ်လိုအတတ် ပညာမျိုးတွေတတ်ပြီး အကြားအမြင် ရနေပါသလဲဆိုတာ ကို မိစ္ဆာပယောဂဆရာတွေရဲ့ကုထုံးနဲ့ စစ်ဆေးလို့ရမလား တဲ့ . . .”

ဒီတော့ ဆရာကြီးကလဲ . . .

“ရပါတယ် ဒီအကြားအမြင်ရပြီး ဟောစားနေ တဲ့ သူငယ်မ မယ်ပွင့်ကို ခေါ်လိုက်ပါလို့ . . .”

ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပေါ့။ ဒီတော့မှ မိန်းကလေးက အမှန်အတိုင်း ဖြေရှာပါတယ် . . .

“ကျွန်မရဲ့အစောင့်ဖြစ်တဲ့ ငွေတောင်ရှင်မက ဆရာကြီးကို ကြောက်ရွံ့လို့ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေရစ်ရ တာပါ။ ဆရာကြီးက အခုလိုတက်ရောက်လာဖို့ ခွင့်ပြု တော့မှ တက်လာရတာပါရှင် . . .”

“အခုလို အတွေ့အကြုံသာမကမျိုးကို ထောက်ရှု ပြီးကြည့်မယ်ဆိုရင် အကြားအမြင်ရပြီး ဟောကြတယ် ဆိုတာမျိုးက ရုက္ခစိုး မှော်တို့၊ မိစ္ဆာနတ်မှော်တို့တွေ ဝင် ရောက်ပူးကပ်ပြီးတော့ ပြောဆိုဟောနေကြောင်း ထင်ရှား မနေဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ထင်ရှားပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မောင်ဘသိုက်

ရဲ့ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ် ပြန်ရင်လဲ ဒီဗုဒ္ဓကျွဲ (အမြင်) ဒီဗုဒ္ဓသောတ (အကြား) တွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စင် တွေဟာ လောကီအရေးတွေမှာ ပယ်လိုက်ကြတာများ ပါတယ်။”

“ဒီမိစ္ဆာကောင်တွေမှာ ဘုံဌာနပိုင်နက်ဆိုတာ ရှိသလား ခင်ဗျာ”

“အပါယ်လေးဘုံတွေအနက်ငရဲဘုံဆိုပြီး သီးခြား ဘုံသာရှိတယ်။ ဒီပြိတ္တာတို့ မိစ္ဆာကောင်တွေမှာ သူ့ဘုံနဲ့သူ သီးခြားမရှိဘူး။ လောကီလူ့ဘုံမှာပဲ လူတွေနဲ့ တစ်စပ်တည်း နေထိုင်ကြရတယ် ကွယ် . . .”

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းကတော့ ဒီပြိတ္တာ ကောင်တွေ မိစ္ဆာတွေဟာ ဟိမဝန္တာတောင်နားက တော အုပ်ကြီးမှာ အများအပြားနေထိုင်ကြတယ်တဲ့။ အဲ၊ ဒါပေမယ့် ကမ္မဒိဒ္ဓိကြီးမားတဲ့ ပြိတ္တာတွေ၊ တစ္ဆေတွေက တော့ နေထိုင်စရာလူရပ်ရွာက ဗိမာန်တွေရှိနိုင်ပေမယ့် ကမ္မဒိဒ္ဓိ တန်ခိုးမရှိတဲ့ ပြိတ္တာတစ္ဆေတွေကတော့ . . .

သစ်ပင် တောချုံတွေမှာ
လျှိုရိုး မြောင်းရိုးတွေမှာ
ဟောင်းဆွေးမြည့်နေတဲ့ လိုဏ်ဂူအို၊ အဆောက် အအုံပျက်တွေနဲ့ သုသာန်သင်္ချိုင်းတွေထဲမှာပဲ နေကြရတာ ပေါ့။”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး ဒီပြိတ္တာတွေ တစ္ဆေတွေ

ကြွေကြွေချစ်

ဟာ ဘယ်လိုအစားအစာတွေ စားသောက်နေထိုင်ကြ သလဲဆိုတာ သိချင်ပါ တယ် ခင်ဗျ”

“အင်း... ပြောရမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝတုန်းက ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံအားလျော်စွာ နေထိုင်ကြရသလို အလှူဒါနပေးကမ်း စွန့်ကြဲမှု ကုသိုလ်ကံအားလျော်စွာ မသတိစရာ၊ ရှံရှာစရာ အစားအစာများကိုသာ စား သောက်ရရှာပါတယ်။ သူတို့စားရတာတွေကတော့ . . .

လူတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေ၊ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ငါး အမဲသားတွေ၊ အသေကောင်ပုပ်တွေ ကိုသာစားသောက်ရပြီး ဒီပြိတ္တာတစ္ဆေတွေဟာလူလောက နဲ့ တစ်စပ်တည်းနေထိုင် ကြတာကြောင့် လင်နေ သားမွေး အိမ်ထောင်ရေးတွေကိုလဲ ပြုလုပ်ကြတဲ့အကြောင်း ဗုဒ္ဓ ခေတ် ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေညွန့်ပေါင်းကျမ်းတွေထဲမှာ အတိ အလင်းပြဆိုထားပါတယ်ကွယ်”

သို့ဖြင့် ဗိန္နောဆရာမြကြီးတစ်ယောက် အစွဲဝင် အောင် ခေါ်သော်လည်း ခေါ်မရဘဲရှိသောကြောင့် ရွာထဲ မှ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် . . . ကျန်ရှိနေသော ယောက်ျားများဖြစ် သည့် ကိုမြသီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့အား ပယောဂအခံ (ကာကွယ်ဆေး)များကို စုတ်နှင့်ပေါက်ထိုး ပေးလိုက်လေသည်။

အဖွဲ့ဝင်ကြွေချစ် မရှိစေ

ညဉ့်ဦးပိုင်းက စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် အိပ်ခဲ့ခြင်း ကြောင့်လားမသိ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် နေ့လယ်က အစွဲ ဝင်သည်ကို အစွဲသွင်းခြင်းကိစ္စကို အိပ်မက်မက်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ သိပ်ဖြစ်ချင်နေခြင်းကိစ္စ၊ ဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်နေခြင်းကိစ္စများကို သိတစ်ဝက် မသိ တစ်ဝက်နှင့် စိတ်မှာ အရိပ်လိုထင်ဟပ်ခြင်း ကိစ္စများကို မက်ခြင်းဟုဖွင့်ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလော။

နေ့ခင်းဘက်ကာလ တွေမြင်ပြောကြားသော ကြောင်း အရာတစ်ခုခုကို ဘယ်လိုမှ စွဲလမ်းခြင်း၊ ရှိ သော်လည်း ငုပ်လျှိုးနေသော မသိစိတ်တစ်နေရာ အ တွင်း ဝင်သွားပြီး ညဉ့်ကျမှအိပ်မက်အဖြစ် ပေါ်ပေါက် တတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုပြန်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ အိပ်မက်ကား စိတ်ဆန္ဒစွဲလမ်း ပြင်းပြရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကိုတော့ ငြင်းကွယ်မရနိုင်

မြဝိသုဒ္ဓိ

သလို၊ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ၊ မိမိဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုခြင်းကို အဖြေထုတ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကား အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ပြန်လည်မြင်တွေ့ရခြင်းမှာ ဘုရားစင်ရှေ့ ကန်တော့ပွဲနှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဗိန္နောဆရာမြကြီးက အစွဲသွင်းမည့်မိန်းမတစ်ဦးကို ကန်တော့ပွဲရှေ့တွင် ထိုင်စေ၏။ မနေ့ညက မင်းကိုးပါးစခန်းကိုပတ်၍ မြင်းစီးခဲ့သူအား အာဏာပေး၍ အကပ်ခိုင်းပါသည်။

သို့သော် တော်တော်နှင့်မကပ်ပါ။ နာရီဝက်လောက်ရှိမှ အစွဲဝင်သူမိန်းမမှာ ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုး၍ ကပ်ပါလေတော့၏။

“ကဲ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိပါရစေဗျာ၊ ဘာအလို ရှိလို့လဲ၊ အလိုရှိတာလဲ ပြောပေါ့ဗျာ၊ ညက ရွာကိုပတ် မြင်းစီးတာက ဘာသဘောလဲ အဲဒါ အမိန့်ရှိပါ”

“မြင်းစီးတာကတော့ငါစီးချင်လို့ စီးတာပေါ့ကွာ”
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးကာ . . .

“ဟောဟို လူစိမ်းက ဘယ်ကလဲ ဒီလူ မင်းကိုးပါးစခန်းဝင်လာတာ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ မတိုင်တာလဲ”
ဟု မေးပါတော့သည်။

မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဦးလေ”

“ငါဟာ ဒီမင်းကိုးပါးရဲတိုက်ရဲ့ မြို့စားထိပ်တင်ဦးဆိုတာ ငါပဲကွ”

ထိုအခါ ဗိန္နောဆရာမြကြီးက . . .

“ဪ၊ မြို့စားမင်းကိုး ဒီလူက တစ်မြို့တစ်ရွာကို သွားနေလို့ပါ။ ခုတော့ စစ်အတွင်းမို့ ဒီရွာကိုလာနေတာပါ။ ဒါကြောင့် မြို့စားကို မတိုင်တည်ဖြစ်သေးတာပါ”

“ဟေ့ဆရာရဲ့ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုတိုင်တည်ရမယ်ကွ”

“ဪ၊ မြို့စားမင်းရယ် တခြားကဘေးရန်ရှိလို့ လာခို နေတဲ့သူကို အပြစ်မရှာချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ လူဇိုးလူကောင်းပါ ခင်ဗျားတို့ မကြိုက်တာကို ဘာမှလုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။ သို့သော် ပူးကပ်ဝင်ရောက်လာသူ မြို့စားမင်းက မကျေနပ်ချေ။

“ဟဲ့၊ ဆရာရဲ့ မင်းက ငါပြောတဲ့စကားကို အတိုက်အခံ ပြန်ပြောနေသလား၊ အခု ငါဝင်လာတာ နင့်ဆရာက အာဏာနဲ့ ခေါ်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါပြောစရာရှိလို့ လာတယ်မှတ်ပါ”

“တယ်၊ ဒီမြို့စားက ကောင်းကောင်းပြောတာ မရဘူးထင်တယ်၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုများ ဘယ်လို ဆရာမျိုးထင်လို့လဲ၊ လောကီဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဗိန္နောဆရာ

မြဝပြာ

မြကြီးဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ။ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တိုင်းရမယ်လို့ ထင်နေသလား။”

“ဘာလဲကွ ဆရာစုတ်က ငါ့ကိုများ မင်းကအန် တုချင်လို့လား . . . ဟောဒီ မင်းကိုးပါးစခန်းတစ်ခုလုံး ကာလနာကျသွားမယ်။ မင်းကို ဒီစခန်းနေရွာသားတွေက မြှောက်စားထားတာ အဟုတ် ထင်နေသလား။”

“ကဲ၊ ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင်လုပ်စမ်းဗျာ အကြောင်းသိရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ မကောင်းပါဘူး။ ကဲဗျာ ထွက်စမ်း ဒီနေရာက ခင်ဗျား မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း။”

“ဟေ့၊ ဆရာမြကြီး ငါထွက်ချင်မှထွက်မယ်ကွာ။ ဒီလေး ငါးရက်အတွင်း ငါသွားစရာရှိနေသေးတယ်။ ပြန်လာရင် မင်းနဲ့ငါ သိကြရောပေါ့။”

“ကဲဗျာ သွားဆိုရင်သွားစမ်းပါ။ ခင်ဗျားပြန်လာ ရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့။”

“ဟေ့ . . . ဆရာမြကြီး ငါသွားချင်သွားမယ် လာချင်လာ မယ်။ မင်းအမိန့်ကို ငါက နာခံရမှာလားကွ။”

“တယ်၊ လျှာရှည်တဲ့ မြို့စားပါလား။ ကောင်း ကောင်းပြောလို့မရဘူး။ မင်း ဒီခန္ဓာအတွင်းကို ဝင်ချင် တိုင်းဝင်လို့ရမယ် ထင်သလား။ သိကြရောပေါ့။”

ဟုပြောကာ ကန်တော့ပွဲမှ ကြိမ်လုံးနှင့်သုံးချက် ခန့်ရွက်လိုက်ရာ ကျောကော့သွားပါလေတော့၏။

“ကဲ၊ နေနိုင်သေးရဲ့လား မိစ္ဆာကောင် အကောင်း

မြဝပြာ

ပြောလို့ မရဘူး။ စပ်စပ်ကလေးထိမှ ပြေးပြီမဟုတ်လား။”
ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကဲ၊ မိန်းကလေး တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီလား ဟေ့။ နားလိုက်ဦးကွယ်။ နောက်အတော်ကလေးကြာတော့ အလုပ်ရှိသေးတယ်။”

“ဗီဇောဆရာမြကြီးက မြန်မြန်ကြီးနှင့်ပစ်လိုက် တာကိုးဗျ။ ချုပ်ထားပြီး နာနာရိုက်ပေးရင် သူပြောရမှာ ပေါ့။”

ကျွန်ုပ်၏ညီဖြစ်သူ ဘအောင်က ဗီဇောဆရာ မြကြီးကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟယ်၊ ငါ့တူကလဲ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ ကောင်း ကောင်းမေးလို့မှ မပြောတာ။ အတင်းအဓမ္မရိုက် မေးလို့ မှန်တာပြောပါ့မလား။ နာနာဘာဝဆိုတာ အလွန် ပရိယာယ်များတယ်ကွယ်။ အကြာကြီး ချုပ်မေးနေပြန် တော့လဲ အစွဲအဝင်ခံရတဲ့မရီဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အရမ်း ပင်ပန်းသွားမှာစိုးရိမ်ရသေးတယ်။”

“ဒီလိုဖြင့် ဆရာမြကြီး နောက်တစ်ခါ သူ့ကိုခေါ် ပေးဦးမှာလား။”

“သူခေါ်မေးလို့မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ သူလဲသွားစရာ ရှိသေး တယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်နေ့က အဆောက်အအုံ ပျက် အုတ်ပုံနားမှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောဆိုနေကြသ ကြား ရလေတော့ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ရှိရဦးမယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာလဲ မြို့စားကတော်ပဲလို့ ထင်မိတယ်။”

ပြေကြာချဉ်

တစ်နေ့ညက ဆရာကြီးကြားရတာတော့ ရန်ဖြစ်ကြတာ နဲ့တူတယ်။ ဒီအတောအတွင်း အစွဲဝင်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး အမောပြေလောက်မှ တစ်ခါခေါ်မေးရဦးမယ်”

ဟု ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ရှင်းပြနေပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဤကဲ့သို့ စကားပြောနေကြစဉ် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော ရွာခေါင်းဆောင်ကိုမြသီးက ချေသားခြောက်ဖုတ်လာ၍ပို့ပေးသဖြင့် . . .

“ဒါက ဘာသားလဲဗျ”

“ချေသားခြောက်ဖုတ်လေကွာ၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြည်းကြ”

“ဒီရွာထဲမှာ အသားမစားရဘူးဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စားရပါတယ်။ ဒီရွာထဲကလူတွေဟာ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေအတွက် စည်းကမ်းမရှိ သတ်စားမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီချေသားခြောက်က တခြားကရလာလို့ စားတာတော့ စားလို့ရပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

မြို့စားကတော် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းပြန်

“ကဲ၊ မစန်းဝင်းရော လာဦးဟေ့၊ စောစောက အလုပ်ကလေး ဇာစ်မြစ်အကြောင်းစုံသိသွားရအောင် ဆရာတို့ဆက်ကြဦးစို့ကွယ်။ ဒီတစ်ခါ အစွဲခေါ်မယ့် မြို့စားကတော်ကတော့ ဟိုမြို့စား ထိပ်တင်ဦးလောက် ကြမ်းတမ်းလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

သို့နှင့်ပင် ဆရာမြကြီးမှ အစွဲသွင်းပေးမည့် လိပ်ပြာလှသူ မစန်းဝင်းဟူသောမိန်းကလေးအား အစောပိုင်းကကဲ့သို့ အုန်း၊ ငှက်ပျောကန်တော့ပွဲရှေ့ ထိုင်ခိုင်းပြန်ပါသည်။

“ကဲကဲ၊ ဆိုင်ရာက မင်းကိုးပါးမြို့ဟောင်းက မြို့စား ကတော်ကို ကျုပ်ထံရောက်အောင် ပို့ပေးကြပါဗျာ”

ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးက အာဏာစက်ဂါထာတော် တစ်ခုကိုရွတ်ဆိုကာ ခေါ်သွင်းလိုက်ရာ မကြာမီနတ်ဝင်ပူးကာ ရောက်ရှိလာပါတော့၏။

“အခုလာတာ ဘယ်သူလဲ၊ မြို့စားကတော်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမြကြီးရယ် ကျွန်မပါ မြို့စားကတော် ပဲဆိုပါတော့”

“ဘယ်နှယ်ဆိုပါတော့လဲ အသေအချာ တိတိကျကျ သိစမ်းပါရစေ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်မက မြို့စားကတော် အမည်ခံပေမယ့် လူ့ဘဝတုန်းက သူ့ကိုချစ်ကြိုက်လို့ ယူတာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ အတင်းသိမ်းပိုက်လို့သာ ယူလိုက်ရတာပါ။ ဒီဘဝရောက်ပြန်တော့လဲ တစ်ရက်မှစိတ်ချမ်းသာမှုမရှိဘူး၊ ရိုက်နှက်ပြီး နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ တစ်ရက်မှမပြတ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ရလေဗျာ စောစောကပြောပါတော့၊ အဲဒီလိုသာသိရရင် ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးနိုင်တာပေါ့”

“ဆရာမြကြီး ဒီရွာထဲရောက်နေတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့လဲ သိပါတယ်၊ တစ်ရက်မှအလစ်မပေးတော့မလာနိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

“စောစောပိုင်းက မြို့စားကိုခေါ်မေးပါတယ်၊ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ ပြောသွားတယ်”

“ဒီလူကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲရှင် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေမှုမရှိပါဘူး၊ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောတာပါပဲ၊ အခု ဆရာမြကြီး ကျွန်မကိုခေါ်ရတာက ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”

“မနေ့ညက မင်းကိုးပါးစခန်းပတ်လည် မြင်းလှည့်စီးရတဲ့အကြောင်း မေးချင်လို့ပါပဲ၊ မြို့စားက ဘယ်

လိုများ အကြံရှိသလဲလို့ သိချင်လို့ပါ”

“မြင်းစီးတာကတော့ သိပ်ပြီး အကြောင်းထူးလှတယ်ရယ်လို့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးရှင်၊ အဲဒီည စောစောပိုင်းက ကျွန်မနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုရိုက်နှက်တာ အားရတော့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ မြင်းစီးထွက်လေ့ရှိတာပါပဲ”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မနေနိုင်သည်နှင့် မူးကပ်ဝင်ရောက်လာသူကိုပင် မေးလိုက်လေသည်။

“နေပါဦး မြို့စားကတော်ရဲ့ သူတို့မူးရအောင် ဘယ်ကအရက်ရလို့လဲ” ဟုပင်ဖြစ်သည်။

“ရတာပေါ့ရှင် သူတို့လဲ သူတို့တန်ခိုးနဲ့ သူတို့ပေါ့ရှင်”

“အဲဒါသိချင်လို့ ခေါ်မေးတာပေါ့၊ မြို့စားကတော်သူက စိတ်ဆိုးပြီး သွားစရာရှိတယ် ငါးရက်လောက်နေမှ ပြန်လာမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ သိစေမယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းသွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သတိထားကြပါရှင် သူက ဒီလိုကြိမ်းသွားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်နေကြပါဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ ကျုပ်ဟာ လောကီဝိဇ္ဇာဆရာမြကြီးဆိုပြီး နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေသူပဲ၊ ဒါလောက်တော့ ခုခံကာကွယ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ၊ မြို့စားကတော်သာ အကြောင်းစုံပြောပြပါ၊ ကူညီနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ပြောပြရမှာပေါ့ ဆရာမြကြီး၊ ကျွန်မက ဟိုတုန်းက အသင်္ခယာစောယွန်းနဲ့ နန္ဒသူဆိုတဲ့ လယ်တွင်းကိုး

ပြေကြာချဉ်း

ခရိုင်နယ်စားတွေရဲ့ အဆက်အနွယ်ပေါ့၊ နာမည်ကတော့ စောနန်းဒေဝီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မဦးရီးတော်တွေ မြောက်စားထားသူဆိုတော့ ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဒီမြို့စားကို လုံးဝမေတ္တာမရှိပါဘူး . . .

အဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ဒီရွာရဲ့ အနောက်ဘက် အုန်းနီကုန်းရဲ့ တိုက်ကနေ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ဓားပြအဖွဲ့က လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဓားပြတွေ အနိုင်ရတဲ့အခါ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေ ယူခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒီလိုပစ္စည်းယူရုံတင်မက ကျွန်မကိုပါ ဓားပြဗိုလ်ကတော်အဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုက်ပြန်တယ် . . .

ကျွန်မကလဲ မြို့စားနဲ့နေရတဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ငြီးငွေ့လွန်းလို့ လူ့ဘဝမှာတောင် မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီအထဲမှာ စွန့်လက်ကလွတ်တော့ သိန်း၊ သိန်းလက်ကလွတ်တော့ စွန့်ဆိုတဲ့စကားလို ငါဟာ မြို့စားကတော်အဖြစ်နဲ့ နေရတာကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ ဒီလိုဓားပြဗိုလ်ကတော်အဖြစ်နဲ့ နေရတာထက် သေရတာမှကောင်းဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ . . .

ဓားပြကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ကတော့ ပြောပါတယ်။ စဉ်းစားပါဦး။ ဒီလောက်ခေါင်းမမာပါနဲ့လို့ ပြောပါတယ်။

“ဒါဖြင့် ဖမ်းမိတဲ့မြို့စားကိုကော ဓားပြအဖွဲ့က ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလား။”

ကျွန်ုပ်က ဝင်မေးလိုက်ပြန်သည်။

ခြင်းဒီးကဏ္ဍ နှစ်မြို့စားကတော်ဝင်ပြာဉ်

“လုပ်တာပေါ့ရှင် ဘယ်ဒီအတိုင်း ထားလိမ့်မလဲ။ လုပ်တာမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ သတ်ပြီး နောက်ဘဝမှာ တောင် ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာကို မသွားနိုင်အောင် လုပ်ထားခဲ့ကြတာပေါ့။”

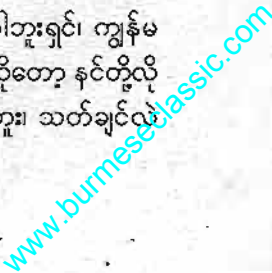
“ဆိုပါဦးဗျာ သတ်ပြီးမှတော့ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားရမှာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်၏ညီဖြစ်သူ ဘအောင်ကလည်း ဝင်ရောက်မေးလိုက်သည်။ ကိုမြသီးကတော့မူ ကြောက်တတ်သူပီပီ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးသာငြိမ်နေလေ၏။

“ဟုတ်ပါရိုးလားရှင်၊ ဒီက လောကီဝိဇ္ဇာဗိန္ဓော ဆရာမြကြီးတို့ကတော့ သိပြီးသားတွေပါ။ ဗိန္ဓောပညာဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ဆိုတာက ရိုးရိုးဓားပြမဟုတ်ဘူး။ အောက်လမ်းပညာတတ်တယ်။ ရွာတစ်ရွာ ဓားပြတိုက်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီရွာရဲ့ရွာတော်ရှင်ကို မီးထွန်းတိုက်ပြီးမှ တိုက်လို့ အောင်မြင်တာတွေကို ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ဟာ အောက်လမ်းပညာ အတော်တတ်မြောက်တဲ့သူဖြစ်တယ် . . .။

“ဪ၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ ဓားပြကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကကော ဘာကြောင့် မကျွတ်မလွတ်ရပြန်တာ လဲဗျာ။”

“ဒါကတော့ သိပ်ပြီးမဆန်းလှပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကလည်း လူ့ဘဝနေရတာ ငြီးငွေ့နေသူဆိုတော့ နင်တို့လို သူခိုးဓားပြမယားတော့ ငါအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သတ်ချင်လို့

ပြေပြေချစ်

သတ်ကြလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုလဲ နှင့်လင်မြို့စားနဲ့အတူ နေရစ်ခဲ့တော့ ဆိုပြီးသတ်၊ အောက် လမ်းပညာနဲ့စီရင်ကာ တိုက်ထဲမှာထားရစ်ခဲ့ကြပြန်တော့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘဲ မြို့စားနဲ့နေရုံသမျှ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ် ဆင်းရဲနေရတာပေါ့။”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နေတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ကြဘူးပေါ့။”

“ဘယ်သူကလာဝံ့မှာလဲရှင် အဲဒီကြောင်တစ်ရာ ဗိုလ် ဓားပြတွေ ဝင်တိုက်သွားကတည်းက မင်းကိုးပါး စခန်းမြို့လဲ ပျက်စီးသွားတာမို့ မြို့ဟောင်းပျက်ကြီးဖြစ် အနားလာသူတွေကိုလဲ မြို့စားက ခြောက်လွတ်တော့ မလာဝံ့ကြတော့ဘူးပေါ့။”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားတို့ အစောင့်အဖြစ် ဓားပြ ဗိုလ်ထား ရစ်ခဲ့တဲ့နေရာဟာ သိုက်သဘောမျိုးလားကွ ဟေ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် ဆရာမြကြီး သိုက်ဆိုတာက ရတနာပစ္စည်းတွေရှိရမယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားဆိုလို့ တစ်ရွေးသားမှ ရှိတာမှမဟုတ် ပါဘူးရှင်၊ သက်သက်အမြင်ကတ်လို့ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ဆေးစီရင်တာပဲမို့ ကျွန်မတို့ ဝိညာဉ်ဟာ ဘယ်မှမသွား နိုင်တာပါ။ အကြောင်းစုံကတော့ဒါပါပဲ၊ ဗိန္ဓော ဆရာ မြကြီးကတော့ လောကီဝိဇ္ဇာ အတတ်ပညာလမ်း ဂိုဏ်း ဆရာ ဆိုတော့ အောက်လမ်းဆရာ ဓားပြဗိုလ်လုပ်သွား

မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

ခဲ့တဲ့ အောက်လမ်း ပညာတွေကို ဖျက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဒီဘဝကလွတ်ပြီး သံသရာ မှာ လူပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် မယ် ဒါမှ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်မယ်မဟုတ် လားရှင်”

ဝင်ရောက်စီးနေသော အမျိုးသမီးမှတစ်ဆင့် မြို့စားကတော်၏ဝိညာဉ်ကို ဗိန္ဓောဆရာမြကြီးက အ တော်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ စဉ်းစားနေပါသည်။

“မြို့စားကတော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလောင်းတွေကို ဘယ်မှာ မြှုပ်ပစ်တာလဲ၊ တိုက်ပျက်ဟောင်းပုံထဲမှာလား။”

“အဲဒီတိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာပေါ့ရှင်၊ တိုက်က နှစ် ထပ်တိုက်အခန်းကသုံးခန်းရှိတယ်၊ ပထမအခန်း အလယ် မှာ မြို့စားရဲ့အသည်းအူနဲ့ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ပြားပေါ် မှာ အစီအရင်ချပြီး အဲဒီအောက်မှာ မြှုပ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မအလောင်းကတော့ အလယ်ခန်းက ပြောင်စောင်း ကလေးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က မနေနိုင်ပြန်သဖြင့် မေး လိုက်ပြန်သည်။

“မြို့စားကတော်တို့ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ဘဝရောက် သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီလိုလဲ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ထင်တာပဲရှင်၊ အခု ဘဝမှာ နေရတာ ကျွန်မဘဝက ငရဲထက်ဆိုးလှပါတယ် ရှင်”

“အခုလို ဓားပြငိုလ် အောက်လမ်းဆရာရဲ့ အစီရင်တွေကို ဖျက်ပေးမယ်ဆိုရင် မြို့စားကတော်ကလဲ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမြကြီးဘက်ကို ကူညီနိုင်မှာလား”

မြို့စားကတော် ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေသော အစွဲဝင်နေ သည့် အမျိုးသမီးက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သော ကျွန်ုပ်ကိုသာ အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီး . . .

“ဒါကတော့ ဆရာမြကြီး အားလုံးသိပါတယ်ရှင်၊ ဆရာမြကြီးကိုသာ မေးကြပါတော့”

“ကဲ၊ မောင်ဘသိုက်တို့ရေ ဒါတွေကို မေးမနေပါနဲ့၊ နောက်တော့ ဆရာကြီးပြောပြရမှာပေါ့။ ကဲကဲ၊ မြို့စားကတော် သွားလိုရာကိုသွားနိုင်ပါပြီ၊ ဒီတစ်လအတွင်း မြို့စားကတော်ဘဝ ကျွတ်လွတ်အောင် ကျုပ်လုပ်ပေးပါမယ် ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာသလို ဆရာကြီးလဲ စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်ရှင်”

ဟု ပြောကာ ထွက်ခွာ၍သွားပါတော့သည်။ ထိုသို့ မြို့စားကတော် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်မက်မှ လန့်၍နိုးပါလေတော့သည်။

ပြီးတော့ အိပ်မက်အကြောင်းအရာများက မပီပိုတဝါး မဟုတ်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသည့်အလား ထင်ရသည်။ ဤအကြောင်း

အရာများကို ဆရာမြကြီးအား နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ပြောရမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် ချက်ချကာ မိုးလင်းရန်လို သေးသဖြင့် ပြန်အိပ်လိုက်ရပြန်၏။

ထူဆန်းတဲ့ဒီပီမက်

“အိမ်၊ မောင်ဘသိုက် မနေ့ကမက်တဲ့ အိပ်မက်၊ မျိုးက တကယ်ထူးဆန်းတယ်ကွဲ့၊ ဒီလို့ပူးခြင်း ကပ်ခြင်း အိပ်မက်ပေးခြင်း ကိစ္စမျိုးကို သေကျတောင် ဆရာတော် အရှင် တိလောက၊က ပဏ္ဍိတ ဝေဒနိယ ဒီပနီကျမ်းထဲမှာ မိန့်ဆိုရှင်းပြခဲ့တာကွယ်”

“ဟုတ်တဲ့ဆရာမြကြီး ဘယ်လိုပါလဲခင်ဗျာ”

“ပူးကပ်လို့တဲ့ နတ် သရဲ တစ္ဆေတို့ဟာ လူ့ရဲ့နှလုံး သွေးကို ပိတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ သွေးကိုဖောက်ပြန် အောင် ပြုလုပ်၍သော်လည်းကောင်း ဘဝင်ကျစေ၍ မေ့လျော့သောခဏ၌ မိမိရုပ်ကို သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့အောင် ဖန်ဆင်းပြီး လူ့ရဲ့ကိုယ်တွင်းကို စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့စေတယ်၊ နို့ရည်နဲ့ရေဟာ တစ်ခုကြားတစ်ခု စိမ့်ဝင် သကဲ့သို့ လူ့ရုပ်နဲ့နာမ်ရုပ် တစ်ခုကြား တစ်ကိုယ်လုံး ရုပ် တွေလဲ နာမ်ရုပ်ဖြစ်၍ နတ် သရဲ တစ္ဆေတွေ အလိုအတိုင်း

လှုပ်ရှားပြောဆို တတ်ကြတယ်တဲ့၊ မောင်ဘသိုက်ကိုလဲ ပူးကပ်ပြောဆိုချင်တဲ့ မြို့စားကတော်က အိပ်မက်အဖြစ်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒီအတိုင်း သာဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ရှေ့လျှောက်ပြီး အတော်ကလေး အလုပ်များလိမ့်မယ်၊ ကဲကဲ၊ မောင်ဘသိုက်ရေ ဥပုသ်ရက် ရှည်စောင့်နိုင်ပါ့မလား”

“၄၅ ရက်ထက် ပိုသေးသလား ဆရာမြကြီး”

“မပိုပါဘူးဗျာ၊ အလွန်ဆုံး တစ်လပါပဲ၊ နက်ဖြန် ကစပြီး စောင့်ရမယ်ဟေ့၊ ဆရာကြီးကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး တွေက အတွေ့အကြုံများလေတော့ မောင်ဘသိုက် အ တွက် ခုခံအားကောင်းလာဖို့ပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာမြကြီးကို ကျွန်တော်မေးစမ်းပါရစေ၊ လောကီရဲ့အစီအရင်တွေမှာ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေကို တောင် တားမြစ်နိုင်သလားဗျာ”

“ဘယ်လိုကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေကို တားမြစ်နိုင် တာမျိုး ပြောတာလဲကွယ်”

“ဒီလိုလေ သတ္တဝါတစ်ဦးဟာ သေသွားရင် မိမိ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေ အပေါ်မှာ အခြေတည်ပြီး ဒုဂ္ဂတိသုဂ္ဂတိ သွားရမယ်မဟုတ်လား၊ ခုတော့ မြို့စား ကတော်တို့ဟာ ဒီလိုမသွားနိုင်ဘဲ လောကီအစီအရင် ကြောင့် ဒီဘဝမှာ သောင်တင်နေကြရတော့ သွားရမယ့် ဘဝကို တားမြစ်ထားသလို မနေပေဘူးလား”

“ဪ၊ ဒါကိုပြောတာလား၊ ဟုတ်တာပေါ့

ကြေးကြေးချွေ

တာရှည်တော့ မထားမြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အခိုက်အတန့်တော့ တားမြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ရှေးက သထုံပြည်မှာ ဗျတ်ဝိ ဗျတ္တကို ကြည့်ပါလား၊ အခိုက်အတန့်တော့ သထုံပြည်ကိုစောင့်နေရစ်ရတာပေါ့၊ အစီအရင်တွေ ပျက်သွားတော့လဲ ကံပယ်ချတဲ့နေရာကို သွားကြရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မြို့စားကတော်အိပ်မက်ပေးတဲ့ အတိုင်း ကျွတ်လွတ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“အိမ်း... ကျွတ်လွတ်အောင်လုပ်ပေးရမယ်၊ ကဲ၊ ဒီအတွက် ဒီနေ့ကစပြီး အစီအစဉ်တွေလုပ်ထားမယ် ကွယ်၊ အရေးကြီးတာက မင်းကိုးပါးစခန်းမှာ နေထိုင်ကြသူ ရွာသူရွာသားတွေအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဟို မြို့စားဆိုတဲ့ကောင်က မိုက်ကန်းကန်းရယ်၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်မယ့်အကောင်ကွယ်၊ ရွာအတွင်းထဲမှာ နေတဲ့ လူတွေအတွက်တော့ အရေးမကြီးလှဘူးပေါ့၊ အပြင် ဘက်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေအတွက်က သာပြီး အရေးကြီးနေပြန်တယ်”

“ဆရာမြကြီးပြောစကားအရ ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းကနေ ရွာသူရွာသားတွေ အပြင်ဘက်မထွက်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေပါရောလား”

“ထွက်တော့ထွက်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ လုပ်မှကိုင်မှ စားရတဲ့လူတွေပဲ၊ ဆရာကြီးပြောတာက အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး အလုပ်အကိုင်လုပ်တဲ့ လူတွေအတွက် အကာအကွယ် လုံအောင်လုပ်ပေးရမယ်လို့ပြောတာပါ၊ သိပ်တော့ အကြာ

မြို့စားကတော်ဝင်ပြည်

ကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွယ် အလွန်ဆုံး ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပေါ့၊ နဂိုကတည်းက ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းမှာ နေကြရတဲ့သူတွေဟာ စည်းကမ်းဘောင်တွေ တင်းကျပ်လှတယ်၊ ဘာမလုပ်ရဘူး ဘာမကိုင်ရဘူးနဲ့၊ တောထဲထွက်သွားပြန်တော့လဲ ပန်းမှာလဲ လိုချင်တဲ့ပန်းမခူးရ ထင်းခြောက်တွေ လို့မှ မချိုးရနဲ့ နတ်ကြီးတယ်ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား”

၎င်းအရပ်တွင် သပြေပန်းကိုပင် ဘုရားပန်းကပ်လို၍ မခူးရပါ။ ထင်းကိုင်းခြောက်သွေ့ပြန်လျှင်လည်း အပေါ်သို့ခုန်၍ မချိုးရပါ။ ရေခပ်သွားရာတွင်လည်း ထင်းမချိုးခဲ့ရပါ။ အလိုရှိလျှင် နောက်တစ်ခါပြန်၍ ယူရပါသည်။

“ဒီရွာမှာ မြို့စားမရှိရင်တော့ လုပ်ချင်တာလုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ခုတော့ အချုပ်အချယ်တွေက များလွန်းလှတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စရှင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အခုမှ တိုက်ဆိုင်လာတာပဲကွယ်”

ဤကဲ့သို့ ဆရာမြကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရောက်တတ်ရာရာများ စကားပြောနေရင်း ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်သို့ပင် ရောက်ပေပြီ။

နေသိပ်မကောင်းသဖြင့် ကျက်သရေခန်းထဲဝင် ကျိန်းနေသော ဦးပဋ္ဌင်းလေးကို ဆွမ်းကပ်ပြီး ဆွမ်းထမင်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းကျန်များသဖြင့် ဆရာမြကြီးက တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားရန် ပြောသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် ထမင်းစားဖြစ်လိုက်ပါသည်။

မြဝကြာချဉ်

ဆွမ်းဟင်းများကတော့ ထူးထူးထွေထွေမရှိပါ။
ပဲကြီးဟင်းချိုနှင့် သရက်သီးကုလားတည် သက်သတ်လွတ်
ပင်ဖြစ်၏။

“အစားအသောက်တော့ နည်းနည်းသည်းခံပေါ့
ကွယ်၊ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်တဲ့ ရက်တွေမှာဆိုရင် ဒီလို
သက်သတ်လွတ်ပဲပေါ့ကွယ်”

“ဆရာမြကြီးရေ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဂျပန်
စစ်တပ် ထဲ လိုက်နေခဲ့ရတဲ့သူဆိုတော့ အကျင့်ရနေပါပြီ၊
ဘာနဲ့စားရစားရ စားနိုင်နေပြီ၊ ဒီဟင်းလောက်ဆိုရင်ကို
ဆီနိုင်နိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အတော်လေးကိုကောင်း
နေပြီ”

စကားပြောရင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့် နှစ်
ယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ကန်တော့ပွဲငါးပွဲပြင်ထား၍
ဖယောင်းတိုင်များကိုမူ ယခုချက်ချင်း မီးပူဇော်ထားလိုက်
ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာမြကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားကန်တော့ပြီး
ရှစ်ပါး သီလကို ယူလိုက်ကြပါ၏။

သီလယူပြီးသောအခါ အလယ်ကန်တော့ပွဲထဲ
တွင် တင်ထားသောပယောဂကုဆေးများကို ဆရာမြကြီး
မှ အောက်ပါအတိုင်း မန္တန်တော်ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိတင်နေ
သည်။

မြူးစားကတော်ဝင်ပြာဉ်

“တိုက်အခန်းခန်း ကြိုက်ကြဌန်းတွင်၊ သိုက်နန်း
စွင့်စွင့် ရိုက်ငြမ်းဖွင့်သည်၊ ဦးကင်ဥသျှောင် ထူးမြတ်
ဆောင်သည်၊ တန်ဆောင်အလားအရောင်ငြား၊ အပြောင်း
သားတင့် အခေါင်ဖျားမြင့်ပေသော၊ မင်းမင်းတမ္မတ် တင့်
အထွတ်ဟု၊ ပဝတ္တိနိမိတ်အရောင် ဖိတ် တံဆိပ်တော်ထား
အပ်သော၊ ပတ္တမြားရဲ့မှန်ကူ ဝေဘူစံကဲ့သို့၊ အလှံချင်းစပ်
ခေတ်သုံးရပ်မှာ၊ လောင်မတတ်ပြီး ပဲ့တင်ဟည်းသည်၊
ရေမီးအစုံစုံ စက္ကဝါအခမ်းခမ်း၊ နယ်အသန်းမှာ ထီးဖြန်း
၍ခြုံသည့် နှယ်၊ ဂုဏ်ဟူသမျှ မယှဉ်အပ်၊ ခြပ်ဟူ သမျှ
မယှဉ်သာ၊ ပညာဟူသမျှ မယှဉ်သင့်၊ ဘုန်းတော်ကံ ဉာဏ်
တော်အမျိုးမျိုးဟူသမျှ မယှဉ်သင့်၊ တန်ခိုးတော် အဆင့်
ဆင့် ချီးပင့်၍ပြီး၊ အခွင့်မကြုံအပ်သောကြောင့်၊ ဗျူဟာ
ပြုလိုသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သီသေဦးခေါင်း
ထက်၌ တိဋ္ဌတုတည်နေတော်မူပါစေသတည်း”

အဟိန်းမန္တန်တော်ကြီးနှင့် သိဒ္ဓိထင်နေသော
အထဲတွင် ကတ္တီပါ အဝတ်ကလေးတစ်ခုပါသည်။

ကျွန်ုပ် သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။

၎င်းအပြင် မင်းတို့ချည်ဟုခေါ်သော ချည်ငင်
သုံးခုလည်း ပါသေးသည်။

မင်းတို့ချည်ဟူသည်မှာတော့ ရွာများတွင် ရှင်ပြု
သောအခါ ပရိတ်အိုးများတွင်တုတ်တံကလေးနှင့်ထိုးထား
သော ချည်ငင်များကိုခေါ်ပါသည်။ မြို့ပေါ်များမှာ ၎င်း
ချည်ငင်အစား အပ်ချည်များကို အသုံးပြုတတ်ပါသည်။

ပြေကြာချစ်

အားလုံးသော ပယောဂကုဆေးများကို သိဒ္ဓိ
တင်ပြီးသောအခါ ဆရာမြကြီးအား . . .

“ဟို၊ ကတ္တီပါအိတ်ထဲက ဘာလဲ”

ဟုမေးကြည့်ရာ . . .

၎င်းအိတ်ကိုယူလိုက်ပြီး အတွင်းမှ ဆေးလုံး
ကလေးကိုယူလိုက်၍ ကျွန်ုပ်လက်သို့ပေးလိုက်ကာ . . .

“သေသေချာချာကြည့်စမ်းကွယ် မင်းမှတ်မိမှာ
ပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကြည့်ရာ . . .

“ဒါ ဝိဇ္ဇာခရဆေးပဲ ဆရာကြီး”

“ဒီဆေးဟာ ဆရာကြီးအားအကိုးရဆုံးဆေးပေါ့။
တခြား ဆေးတွေကတော့ အသိုင်းအဝိုင်းပေါ့ကွယ်”

၎င်းဆေးမှာ ရွေးစေ့လောက်သာရှိသော်လည်း
ရေစိမ်၍ ပျက်စီးသွားသည်ဟု မရှိပါ။

မူလခဲဓာတ်လုံးများကဲ့သို့ပင် ရှိပါသည်။ ၎င်း
ဆေးကို လက်ကိုင်ပြုကြသူမှာ သစ္စာသမာဓိအလွန်ရှိရပေ
သည်။ ၎င်းဆေးနှင့်ကုလျှင် မည်သည့်ရောဂါမဆို မခံနိုင်။
မုချပျောက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

၎င်းပရောဂါများကို သိဒ္ဓိတင်နေသည်မှာ ညနေ
လေးနာရီလောက်မှာ ပြီးသွားပါတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်နံနက်ခင်းတွင် သူကြီး ဦး
ထိန်လင်းနှင့် သားဖြစ်သူကိုမြသီးတို့အိမ်သို့ တစ်အိမ် တစ်
ယောက်ဆင့်ခေါ်ပြီး မင်းတို့ချည်များကို လူဦးရေအလိုက်

မြို့စားကတော်ဝိညာဉ်

ခွဲဝေပေးပြီး လူကြီးများမှအစ နိဗ္ဗိကလေးများပါမကျန်
အောင် လက်တွင်ဝတ်ထားစေသည်။

အားလုံး ရွာထဲမှလူများကိုလည်း မှာထားပါ
သည်။ မည်သည့်အကောင်ကခြောက်ခြောက် မကြောက်
ကြ လေနှင့်။

တွေ့ရာနှင့်သာ ကောက်ပေါက်ဟူ၍သာမှာ
သည့်အပြင် ယခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရွာနှင့်ဝေးဝေး
ဆီသို့ ခရီးဝေးမသွားကြရန် မှာထားလိုက်လေတော့
သည်။

အိမ်သုံးအင်္ကျီ

သို့နှင့်ပင် အိပ်မက်ပေးထားသည့်အတိုင်း ငါ့ရက်ခန့်အချိန် ဆိုက်ရောက်သည့်ညတစ်ညတွင် ရွာအပြင်ဘက်ဆီမှ...

“တဟီးဟီး... တဟားဟား” နှင့် ရယ်မောလိုက်သော အသံနက်ကြီးကို ကြားရပါတော့သည်။

တခြားသူများပင်မဆိုထားဘိ ဥပုသ်သီတင်းသီလဆောက်တည်ထားသူ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ပင် ကြက်သီးဖျန်း၍ ထသွားပါသည်။

ရှေးအခါက ပုဂံပြည်တွင် ဘီလူးရယ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိလိုက်သေး၏။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ညီဖြစ်သူဘအောင်အား...

“ဘယ့်နယ်လဲညီလေး ဒီည စလာပြန်ပြီဟေ့၊ လန့်သွားသလား”

“ဟုမေးလိုက်မိ၏။”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ပြန်ခနဲဆိုတော့ အတော်လန့်သွားတာ၊ ဒါ မြို့စားအသံနဲ့ တူတာပဲနော်”

“အေး... မြို့စားကိုယ်တိုင်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သူ့အခြေ အရံတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါအစပဲကွယ် ဘယ်အထိများ ကြမ်းလာလိမ့်ဦးမလဲ၊ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကိုတော့ သူဝင်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“အစ်ကိုက ဆရာမြကြီးဆီသွားဦးမှာလား”

“အေး... သွားရမှာပေါ့၊ ဘာများခိုင်းဦးမလဲ မသိဘူး၊ မင်းလိုက်ဦးမလား”

“လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမရီဝေနဲ့ ကလေးတွေ ကြောက်လန့်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရသေးတယ်”

“အေးကွာ ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲသွားပါ့မယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာမြကြီးရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ရောက်သောအခါ အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေသဖြင့်...

“ဆရာကြီး စလာပြီဗျ”

“အေးလကွယ် သူတတိတည်သားပဲကွယ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလုပ်မယ့်ကောင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုးပါးစခန်း အတွင်းထဲကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ပါဘူး၊ အပြင်ကတော့ သောင်းကျန်းဦးမှာပဲ...”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြရာ

မြေကြာသျှင်

ထုံးစံအတိုင်း ကိုမြသီးနှင့် ရွာထဲမှ လူလတ်များ လူငယ်များစုရုံးကာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရယ်သံကြီးမှာ ရွာအပြင်ဘက်က ရယ်လိုက်သော အသံဖြစ်သော်လည်း ရွာအပြင်ဘက်မှာကား တောဖြစ်၍ တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဆူညံနေပါတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရွာကိုပတ်၍ တစ်နာရီလောက်ထိ အောင် ရယ်လျက် တစ်နာရီကျော်လွန်လာသောအခါ တစ်နေ့ကကဲ့သို့ မြင်းစီးပြန်ပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ရှေးမဟာရာဇဝင်တွေထဲမှာ ဝေဠုသူ မဏမြင်းစီးပုံကတော့ စာထဲမှာမို့ စိတ်ကမုန်းကြည့်ရတယ်၊ ခုမြို့စားမင်း မြင်းစီးပုံကတော့ ဝေဠုသူမဏထက်များ ကဲနေရောသလား မပြောတတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရပါသည်။

“စီးပါစေကွာ မြင်းမောတော့ ရပ်သွားမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုရပ်သွားမယ်မထင်ဘူး၊ တစ်နည်း လာလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ရတာပဲ ဆရာမြကြီးရေ”

“အေးလကွယ် လာပါစေ၊ လာပြန်တော့လဲ လာသလိုလုပ်ရတာပေါ့”

ထိုကဲ့သို့ မြင်းခွာသံများမှာ နှစ်နာရီခန့် ဆူညံနေရာမှ ရပ်သွားပါတော့၏။

မကြာမီ မင်းကိုးပါးစခန်း ရွာပေါက်တွင်စောင့်နေသော မြင့်ကြိုင်နှင့်အုန်းကြိုင်တို့ ကင်းသမားများ ဆရာမြကြီးရှိရာဆီသို့ မောကြီးပန်းကြီးပြေးလာကြပါသည်။

မြို့စားကတော်ဝင်ညွှန်

“ဘာလဲဟေ့ မောင်တို့ ဘယ်လိုအကြောင်းထူးများရှိလဲကွယ်”

“အကြောင်းထူးဆို ဆရာမြကြီးရေ ရယ်နေတုန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့မကြောက်ဘူး၊ မြင်းစီးနေတုန်းကလည်း မကြောက်ဘူး၊ ခုတော့ဗျာ ကြောက်စရာကြီးကျောက်ခဲတွေနဲ့ပေါက်တယ်ဗျာ၊ ကျောက်ခဲတွေက ပုဏ္ဏကတိုက်သလို ဘယ်ကလာမှန်းလည်းမသိတော့ မမှန်အောင် အတော်ရှောင်ရတယ်၊ အဲဒီကျောက်ခဲမှန်မှာကြောက်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးခဲ့ရတယ်”

ဝိန္ဒောဆရာမြကြီးမှာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး တပည့်ဖြစ်သူဘက်သို့ မေးဝေါကာ . . .

“မောင်ဘသိုက် ဘယ်လိုသဘောရလဲဟေ့”

“ကျွန်ုပ်သဘောကတော့ ဒီထက်ကြမ်းလာမယ် ထင်တာပဲ၊ အိမ်တွေပေါက်ရင် လူတွေနိုးပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ရွာအပြင်ဘက်ရောက်အောင် လုပ်တယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒါတော့ တွေ့ရမယ့် အတူတူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာမြကြီး၊ အချိန်တိုတိုနဲ့ပြီးတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်၊ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်ရော့မယ်၊ မြန်မြန်နှိမ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ၊ လာကြဟေ့ မကြောက်ကြပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းတို့ကို သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ မင်းကိုးပါးစခန်း ရွာမြောက်ပေါက်

ဆီသို့ လာခဲ့ကြပါသည်။

ရွာတံခါးပေါက်နား ရောက်သောအခါ မြောက်ဘက် တောင်တော်ချောင်းအတွင်းဆီမှ လက်သီးဆုပ်လောက် ကျောက်ခဲလုံးများသည် ရွာတံခါးသို့ တဒုန်းဒုန်းပေါက်၍ နေပါတော့သည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့ ခဏရပ်လိုက်ကြပြီး ဆရာမြကြီး၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပထမဆေးတော်ကြီးကို ထုတ်ယူ၍ အဟိန်းမန္တန်တော်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပါဠိလိုမဟုတ် မြန်မာဘာသာပြန်ရသောအဓိပ္ပာယ်မှာ . .

ဤပထမဆေးတော်ကြီးသည် ကိုယ်သွားလျှင် သွားခြင်း ရပ်လျှင်ရပ်ခြင်း ထိုင်လျှင်ထိုင်ခြင်း ငါ၏နောက်ကို မလိုက်ပါနှင့် ဟူ၍ အနုညာတပြောဆို၍သော် လည်းကောင်း၊ အနားကပင် သူ မခွာရိုက်၍ပင် နှင်ထုတ်ငြားသော်လည်း အနားကပင်သူမရွေ့ နေ့ညမလပ်ကပ်၍ သေချာစွဲမြဲ၍ပါသကဲ့သို့တည်း။

၎င်းပထမဆေးတော်ကြီးကို ရွာတံခါးအပြင်ဘက်သို့ ပစ်ကြဲလိုက်ရာ တဒုန်းဒုန်းပေါက်နေသော ခဲတို့မှာ ရပ်၍သွားပါတော့၏။

“ကဲ၊ ငါတူတို့မကြောက်ကြပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ရွာအပြင်ထွက်မယ်၊ မင်းတို့ဆီကို သူတို့မလာနိုင်ပါဘူး။”

ဟု ပြောကာ တံခါးအဖွင့်ခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ရွာပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရွာအပြင်သို့

ရောက် သောအခါ ရွာတံခါးကို ပြန်ပိတ်စေ၍ ပထမဆေးတောင့်ကြီးနှင့်ပင် အကွယ်အကာများ ပြုလုပ်ထားခဲ့ပါတော့၏။

“ဆရာမြကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိအောင် တောင်တော်ချောင်းထဲသွားကြစို့ကွယ်၊ ဒါမှလဲ သစ်ပင်ရိပ်တွေလွတ်မယ်”

ဟုပြောကာ တောင်တော်ချောင်းထဲသို့ဆင်းရန် လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

“ဆရာမြကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန်လောက်မှ ပြီးမှာလဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စများနေတဲ့အခါ ရွာထဲကို ဝင်မွေ့နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျ”

“အေး. . . ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတို့အယောင်ဆောင်ပြီး တံခါးအဖွင့်ခိုင်းလို့ ဖွင့်ပေးရင် ဒုက္ခများကုန်မယ်၊ ကဲ၊ လာဦးဟေ့၊ ကင်းသမားတွေကို အသေအချာမှာဦးမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောပြီး ပြန်လာကာ တံခါးအပြင်မှနေ၍ ကင်းသမား လေးယောက်အနက်မှ မြင့်ကြိုင်ဆိုသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ကာ . . .

“မောင်မြင့်ကြိုင်ရေ တို့ ဒီညမှာ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူက တံခါးအဖွင့်ခိုင်းခိုင်း မဖွင့်နဲ့၊ တံခါးဖွင့်လိုက်ရင် တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ ငါတို့ကိုယ်တိုင် အဖွင့်ခိုင်းတောင် မဖွင့်ကြနဲ့ကွယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကျန်တဲ့တံခါးပေါက်က ကင်းသမားတွေကို နားလည်အောင် သေသေချာချာပြောဟေ့၊ ကဲ၊

ငါတို့ စိတ်ချသွားမယ်ကွယ်၊ မောင်မြင့်ကြိုင်က လိုက်ပြော လိုက်ပါ။”

ဟု မှာကြားထားခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ဆရာမြကြီးတို့ မင်းကိုးပါးစခန်းရွာ တံခါးပေါက်မှ ခွာခဲ့ကြကာ ခဲတစ်ပစ်သာသာလောက်ဝေး သော တောင်တော် ချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြပါတော့ ၏။

၎င်းချောင်းမှာ အတောင်သုံးဆယ်လောက် ကျယ်ပါသည်။ မိုးပြတ်နေသည့်အတွက် မြောက်ဘက် ကမ်းနားတွင် ရေစီးအကျယ် ဆယ်တောင်လောက်အနက် ခူးလောက်သာရှိပေသည်။

ဆရာမြကြီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တောင် တော်ချောင်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မိမိတို့ ပတ်လည်၌ စည်းချလိုက်သည်။

မကြာခင် ချောင်း၏အောက်ပိုင်းဆီမှ ဖုန်လုံး ကြီးများ ဆရာမြကြီးတို့နှစ်ဦးထံသို့ လိမ့်၍လာပါတော့၏။

“ဟော၊ ဗျို၊ ဆရာမြကြီးရေ ဖုန်လုံးကြီးထဲမှာ ဘာတွေများ ပါလာမလဲ၊ လာတော့လာနေပြီဗျို။”

“လာပါစေကွယ်၊ ဘယ်သူလာမလဲ၊ မြို့စားလာ မှာပေါ့။”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဆရာမြကြီးတို့ စည်းချထား သော အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဖုန်လုံးကြီးများရပ်၍ သွားပါတော့၏။

တဖြည်းဖြည်း ဖုန်တွေပျောက်သွားသောအခါ

မြင်းနက် စီးထားသည့် အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် သျှောင်တစောင်းထုံးကာ မြင်းပေါ် မှာ ထိုင်လျက် တွေ့ရသည့်အပြင် လက်တွင်လည်း ငှက် ကြီးတောင်ဓားလွတ်ကြီးကိုကိုင်လျက် တွေ့ရပါလေတော့ ၏။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ လူချော လူခန့်ကြီး တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။

အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာမှာ အရက်ပူပြန်နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသားအရေ မှာ ဖောသွပ်သွပ် နီကြင်ကြင်နှင့် အဖုအပိန့်များထွက် နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါလေတော့၏။

“ဟဲဟဲ၊ ဒီနေ့တော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို တော့ အမဲဖျက်သလိုဖျက်ပြီး ငါ့တပည့်တွေကို ဝအောင် ကျွေးရမယ်ဟေ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ခုမှာ ဆရာမြကြီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အား ခပ်လှမ်း လှမ်းမှ ပတ်လည်ဝိုင်းလျက် အနေအထားတွင် ရှိနေလေ သည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ယခုကဲ့သို့ နဖူးတွေ ခူးတွေ့တစ်ခါ ဖူးမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသေးသဖြင့် အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ကြောက်သလိုရွံ့သလိုလိုနှင့် ရင်တွင်းမှာ အေးသွားပေ တော့သည်။

“ဟေ့၊ မြို့စားဆိုတဲ့ကောင် မင်းကနိုင်ရင်လဲ မင်း

ကျွန်ုပ်တစ်ခုဆီသို့

မအူပင်ကြီး၏ ကိုင်းလက်ကိုင်းဖျားတို့မှ ရော်ရွက်ဝါတို့သည် လေရှူးကလေးများ အတိုက်တွင် ညှာကြွေကင်းကာ မြေသို့ ဆင်းလျက်ရှိသည်။

သက်ကယ်မိုး သက်ကယ်အကာဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသော တဲကလေးတစ်ခုအတွင်း၌

“ဟေး . . . အောင်သောင်း မင်းတို့ မင်းကိုးပါး စခန်းမှာ အရက်မသောက်ရသမျှ ဒီအင်းဗျားရွာထဲ ရောက်မှ အရက်ကိုအတိုးချသောက်နေရလို့ ငါတို့ကို ခွက်လှည့်ကိုမပေးတော့ဘူးလားကွ”

အမှန်ပင် အောင်သောင်းဆိုသည့်လူမှာ ပုလင်းထဲမှ တောချက်အရက်များကို အငမ်းမရ ထပ်ခါထပ်ခါ ငှဲသောက်နေသဖြင့် အောက်လူဝင်းမောင်က လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ် . . . လွှတ်ပါရွှေဝင်းရာ ငါ့မှာ

မင်းကိုးပါးစခန်းထဲ ရောက်သွားကတည်းက အရက်မသောက်ရလို့ ငတ်ပြတ်နေရတာ အမှန်ပါကွာ”

“အေးလေ . . . နေ့သေမလား ညသေမလား ပြောတဲ့ စစ်အတွင်းကာလကြီးမှာ ငါတို့ကတော့ သေသွားလဲပျော်ပျော်ကြီး သေသွားနိုင်အောင် အချိန်ရှိသရွေ့ သောက်ရမယ်ဟေ့၊ အရက်ကလည်း ငတ်နေလို့လားမသိဘူး အရမ်းကောင်းပဲကွ”

အောင်သောင်းတစ်ယောက် အကြမ်းပန်းကန်ခွက်ထဲ ချက်အရက်များကို ရေမရောဘဲနှင့် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ သောက်နေလေသည်။

“ဟေ့၊ အောင်သောင်း မင်း ဒီအင်းဗျားရွာက အရက်မို့ အခုလို ရေမရောဘဲ သောက်နိုင်တာပါကွာ၊ ကိုင်းရွာက ကိုစိန်ချက်တဲ့အရက်ကိုတော့ သောက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေဝင်းရ”

“ဟောဒီ အကြမ်းတစ်ပန်းကန်လောက်ဆိုရင် တစ်ချိတည်း ဒေါင်းတော့တာပဲကိုယ့်လူ”

“အံ့မယ်ကွာ ကိုင်းရွာကိုစိန်အရက်က ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ၊ မြစ်ရိုးရွာက ကိုကြည်ဝင်းချက်တဲ့အရက်ဆိုရင် ဟောဒီကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တစ်စက် နှစ်စက်လောက် လောင်းချပြီး မီးခြစ်နဲ့ရှို့လိုက်တယ်ဆိုရင် အရက်စက်တွေ မီးတောက်စွဲတော့တာပဲကွာ”

ထိုစဉ် ကာကီရှပ်လက်ရှည်ကို အထက်သို့ခေါက်ပင့်ထားကာ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို သေနတ်

အိတ်နှင့်ပတ်ထားသော လူတစ်ယောက် တဲအတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုသူ၏ လက်မောင်းရင်း၌ကား ပိတ်ဖြူပေါ်တွင် ဂျပန် စာလုံးအနီကြီးတွေ ရေးထားခြင်းဖြင့် ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ဂျပန်စာလက်ပတ်နှင့် ထိုလူက ခါးထောက်ကာ

...

“အဟမ်း.. အဟမ်း ဒီမှာ ခဏနားထောင်ကြစမ်းဗျို့၊ မင်းကိုးပါးစခန်းက လူရောက်နေတယ်လို့သတင်းကြားလို့ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို အတင်းမျိုချလိုက်သော အောင်သောင်းက ...

“ကျုပ်... ကျုပ်... ကျုပ်ပါဗျာ”

ဟူ၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းလက်မြှောက်ထားလိုက်၊ မင်းမှာ လက်နက်ပါရင် အခုမြန်မြန်ထုတ်ပေးစမ်းကွာ”

“ကျုပ်မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါပါဘူးဗျာ၊ ဟော ဒီမှာ မယုံရင်ရှာကြည့်ပါ၊ မင်းကိုးပါးစခန်းရဲ့ စည်းကမ်းက ရွာအပြင်ထွက်ရင် သေနတ်ကို အရမ်းယူသွားခွင့်မပြုပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အောင်သောင်းတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ပြပြီး ပုဆိုး အင်္ကျီများကို ခါချွတ်ပြလိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ အောင်သောင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် မည်သည့် သေနတ်လက်နက်မှ မပါလာခဲ့ချေ။

ထိုလက်ပတ်နှင့် လူသည် မျက်မှောင်ကြီး တစ်ချက် ပင့်၍ တင်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုရင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က မာစတာဆီလိုက်ခဲ့၊ အန်တုချင်ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ သေနတ်က ဒီနေ့ဈေးဦးမပေါက်သေးဘူးနော်”

ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကျနေသော အောင်သောင်းနှင့် ကြောင်မန်းကုန်းရွာသားရွှေဝင်းတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။

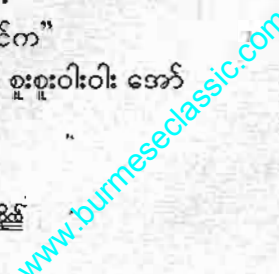
ပြီးတော့ မျက်နှာပျက်သွားကြတော့သည်။ ကင်ပေတိုင် ဟူသော စကားလုံးသည် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စေသည့် စကားလုံးပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော။

ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တွေသည် သူတို့ ဖမ်းချင်သောသူအား ယခုကဲ့သို့ ဆိုင်းမဆင့်စုံမဆင့်ဖမ်းပြီး လူမဆန်စွာ လက်သည်းခွာ၊ ရေခွေးလောင်း၊ လက်ပြန်ကြိုးတုတ်၊ ထုပ်၌ဆွဲသဖြင့် ဖက်ဆစ်ဆန်လှသည့် နှိပ်စက်မှုများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ရက်စက်ဆိုးရွားမှုများကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟေး... ဘီရုမာ ဟေးတိုင်က”

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်

သံနှင့်အတူ တဲအတွင်းသို့ဝင်လာပြန်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကလည်း အောင်သောင်းနှင့် ရွှေဝင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ် လျက် ဦးတည်လာနေသည်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ မြင် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ရောက်လာချိန်တွင် အောင်သောင်း၏ပါးပြင်ကို တအားရိုက်လိုက်သည့် အတွက် မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားကာ ပါးစပ် မှ သွေးများလည်း ဖြာဆင်းကျလာလေသည်။

ပြီးတော့ ဂျပန်စစ်သားကိုင်ထားသည့် လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်မှာ အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားသည့် ခဏ ဝယ် . . .

“ဒုတ်” ဟူသောအသံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး နောက် ပြင်းပြနာကျင်လှသော ထိုဝေဒနာကြောင့် အောင်သောင်းတစ်ယောက် လောကကြီးနှင့် အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားကာ အမှောင်ဆုံးကမ္ဘာတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

မင်းကိုယ်က ပုဂ္ဂိုလ်တို့က

“ဗွမ်း . . . ဗွမ်း”

ရေများ မျက်နှာပေါ်ကျလာသဖြင့် အောင် သောင်းနှင့် ရွှေဝင်းတို့ လန့်နိုးလာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏လက်များကိုလည်း လက်ပြန် ကြိုး အတုပ်ခံထားရ၏။

ရောက်ရှိသည့်နေရာမှာလည်း သူတို့ အရက် သောက်ခဲ့သော တဲပေါ်တွင်မဟုတ်တော့။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် စခန်းဖွင့်ထားသော တောတွင်းတစ်နေရာ တွင်ဖြစ်သည်။ လက်မောင်းအရင်း၌ ဂျပန်စာပတ်ထား သူက မေး၏။

“ဟေ့၊ မင်းတို့ကို ဒီက မာစတာ မေးစရာတွေရှိ တယ်၊ မှန်မှန်ဖြေကြ ကောင်းကောင်းမဖြေရင် အစော တုန်းက မင်းတို့ သတိအမြန်ရအောင် ရေအေးနဲ့ပက်တာ ပြီးရင် ရေခဲနွေးနဲ့အပက်ခံရမယ်”

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ၏ အမျိုးမျိုးရက်စက်

ညည်းပန်းခဲပုံများကို ကြားဖူးနေသဖြင့် အောင်သောင်းနှင့်ရွှေဝင်းတို့နှစ်ယောက် သွေးလန်နေကြသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက် အမှန်ဖြစ်ပါမယ်”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ ပထမဦးဆုံးသိချင်တာက မင်းတို့ရဲ့ မင်းကိုးပါးစခန်းမှာ အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အိမ်ခြေ ၁၅၀ လောက်ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆို လူဦးရေကကော့”

“လူဦးရေကတော့ သုံးရာကျော်လောက်ရှိပါလိမ့်မယ်”

“သေနတ်တွေနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ဒီမင်း ကိုးပါးစခန်းမှာရှိတယ်၊ အဆောက်အအုံနဲ့တောင် သိမ်းထားရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်နက်က တစ်အိမ်ကိုတစ်လက်ပေးထားပြီး ကျည်ဆန်က အတောင်ငါးဆယ်စီ ကိုင်ထားကြပါတယ်”

ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်နေသော ဂျပန်စာလက်မောင်း ပတ်ထားသူက အောင်သောင်းတို့ကို မြန်မာလိုပင်မေးပြီးသည့် နောက်တွင် ဂျပန်စကားနှင့် ပြန်လည်ပြောလိုက်ဟန်တူ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မာစတာဆိုသူမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မေးကိုပွတ်ရင်း စဉ်းစားနေဟန်တူပေသည်။

ပြီးတော့ ဂျပန်စာလက်မောင်း တွင်ပတ်ထားသူအား ဂျပန်လို ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မာစတာကိုလုပ်ပြပြီး . . .

“မင်းတို့ရွာမှာ ဂျပန်စစ်တပ်က ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မောင်ဘသိုက်ဆိုတဲ့လူရှိလား”

“ရှိ . . . ရှိပါတယ်”

“သူက ဒီရွာသားဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဒီကောင်တွေ တော်လှန်ရေးအတွက် လက်နက်တွေပြင်ဆင်နေတာမဟုတ်လား”

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ် တာဝန်ခံလက်မောင်း အနီပတ်နှင့် ဂျပန်အလိုတော်ရိတို့က တစ်ခုပြီးတစ်ခု စစ်ဆေးမေးမြန်းနေပါသည်။

သို့သော် မင်းကိုးပါးစခန်းရွာထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသူ ကိုဘသိုက် ဘာလုပ်နေလဲဟူသည့် မေးခွန်းကိုတော့ အောင်သောင်း တစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြေရမည်နည်း။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ မေးနေတယ်လေကွာ၊ မှန်မှန်ဖြေနေော် အူကြောင်ကြောင်ဖြေလို့ကတော့ အစောတုန်းက ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရေနွေးပူအလောင်းမခံချင်ကြနဲ့နော်”

မြို့မြို့လူလူ

“ရေခဲပူ”

ဟဲ့ ဆိုလိုက်သဖြင့် အောင်သောင်းတစ်ယောက် သာမက ရွှေဝင်းဆိုသူပါ ကြောက်ခွေးတွေတုန်သွားကြ သည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်က အဲဒီမင်းကိုးပါး စခန်း ရွာသားမဟုတ်လို့ ဘာမှမသိပါဘူး၊ အဲဒီရွာထဲမှာ တစ်ရွာသားတွေ အဝင်မခံသလို အရက်သောက်တာ သားစိမ်း ငါးစိမ်းစားတာတွေ ခွင့်မပြုလို့ ရွာအပြင်မှာ အခုလိုချိန်းတွေ့ပြီး အရက်လာသောက်ကြတာပါဗျာ”

“အေး. . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီသတင်းကို ငါတို့ရထား လို့ မင်းတို့ကို အပိုင်စောင့်ဖမ်းတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါနဲ့ မင်း ကိုးပါးရွာထဲမှာ ဘာကြောင့်အရက်နဲ့ သားစိမ်း ငါးစိမ်း တွေကို ခွင့်မပြုရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းဆိုတာ ဟိုးရှေးတုန်းက မြို့စားတစ်ယောက်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အ ဆောက်အအုံတိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံးရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီ မြို့စားဟာ အစိမ်းသေ အသတ်ခံရတာမို့ အဲဒီမြို့စားက မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် မြင်းစီးပြီး မြို့ဟောင်းကိုပတ် ဟား တိုက်ရယ်မောသံတွေပေးပြီး ပုဏ္ဏကတိုက်သလို ခဲတွေ နဲ့ ရွာဟောင်းကို ပစ်ပေါက်တတ်တယ်ဆိုပါတယ်၊ ဆရာ မြကြီးဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ဂျပန်တပ်က ပြေးလာတဲ့ ကိုဘအိုင်က တို့ဟာ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကာကွယ်ဖို့ အစီအရင် အစီအမံ အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ် ခင်ဗျား”

မြို့မြို့လူလူ

“ဟားဟားဟား . . . ဒီခေတ်ကြုံထဲမှာ ဒီလို ရှေးဟောင်းအယူအဆတွေ ယုံကြည်နေတဲ့လူတွေ ရှိနေ သေးပါလားကွ ဟား ဟား ဟား . . .”

မြန်မာလိုပင် ပြောဆိုနေကြသော သူတို့စကား များကို ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်က နားမလည်သဖြင့် ဂျပန်စာ လက်မောင်းအနီပတ်နှင့် မြန်မာစကားပြန်ကို ဂျပန် စကားနှင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်ခံဆိုသူက ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်နားလည်အောင် ဂျပန် ဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ ”

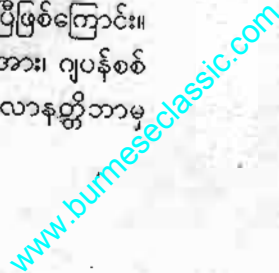
“ ”

ထိုစကားကြောင့်ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ လက်ဖျောက် တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ သူ၏အကြံ အစည်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ပြောလိုက်သည်မှာ ဂျပန်စကား နှင့်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို လျှင် ကား . . .

မြန်မာ့စစ်မြေပြင်၌ ဂျပန်တပ်များ အရေးနိမ့် နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ဂျပန်စစ်သား တော်တော်များ များသည် ပိန်လိုအား နည်း၍ နွမ်းလျနေပြီဖြစ်ကြောင်း။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်စစ်တပ်လူအင်အား၊ ဂျပန်စစ် တပ် ခဲယမ်း မီးကျောက်တို့မှာလည်း ဗလားနတ္တိဘာမှ

မြေကြာချွင်

မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း။

ယုတ်စွာအဆုံး မင်းကိုးပါးစခန်း ရွာလေးကိုပင် သူတို့၏ ဤဂျပန်တပ်ခွဲလေးသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် မည်ဆိုပါက အရေးနိမ့်ဆုံးရှုံးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း။

သို့သော် မင်းကိုးပါးရွာထဲရှိ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်များအား အပိုင်စီးလို ကြောင်း။

ထိုအတွက် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ် ဆာဘီကိုယ်တိုင် မြို့စားဟောင်းဝိညာဉ်က ခြောက်လှန့်သံပုံစံမျိုးနှင့် မြင်းစီးတစ္ဆေလုပ်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောသံတွေပေးကာ ရွာထဲမှလူများ စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားအောင် လှည့်စား မည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဤအကြံအစည်အတွက် အဓိက အရေးကြီး သည်မှာ သူထံတွင်ရှိနေသော တိတ်ရီကော်ဒါစက်နှင့် အသံချဲ့စက်တို့ပင် ဖြစ်ပြီး လူခြေတိတ်ဆိတ်သော ညဉ့် နက်ချိန်တွင် လှုပ်ငန်းစမည် ဖြစ်ကြောင်းများ ပါဝင်ပေ သည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကိုးပါးစခန်းရွာထဲတွင် အောင် သောင်း၏ မိန်းမဖြစ်သူ (ဗိန္ဒောဆရာမြကြီးမှ) ဝင်ရောက် ပူးကပ်စီးခိုင်းသော အစွဲဝင်သည့် မရီဝေမှ လိမ်လည် လှည့်ပတ်ပြောဆိုခဲ့မှုများ။

တကယ့်မြင်းခွာသံများနှင့် တံတီးဟီး တဟား ဟား ရယ်မောဟားတိုက်သံများမှာ တိတ်ရီကော်ဒါနှင့်

ဖမ်းယူထားပြီး ညဉ့်နက်ချိန်တွင် သရက်ပင်ခွကြားမှ အသံချဲ့စက်နှင့် ရွာထဲမှကြားရ အောင် ဖွင့်ပြခဲ့ခြင်းများ။

ကင်းသမားများရှိရာ အပေါက်များဆီသို့ စိတ် ချောက်ချား စေရန် ပုဏ္ဏားတိုက်သလို အုတ်နီခဲကျိုးများ ဖြင့် ရွာအတွင်းထဲသို့ ပစ်ပေါက်လွှတ်ကြခြင်းများ။

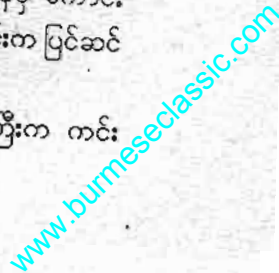
ချိန်းဆိုထားသော ငါးရက်မြောက်နေ့တွင်မူ တကယ့်မြင်းနက်ကြီးကိုစီး၍ မြို့စားအသွင် မင်းမြောက် တန်ဆာ အဝတ်အစားများကို ကင်ပေတိုင်ဂျပန် စစ်ဗိုလ် ကြီး ကိုယ်တိုင်ဝင်ဆင်ပြီး မင်းကိုးပါးရွာအပြင်မှ မြင်းဟီ သံ၊ မြင်းခွာသံများပေး၍ ဗိန္ဒောဆရာ မြကြီးတို့အား ပရိယာယ်များဖြင့် အဆင့်ဆင့်လှည့်စားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ် လေတော့သတည်း။

မင်းကိုးပါးစခန်းအတွင်းရှိ ရွာသူရွာသားများ ကား အခြေအနေမှန်ကို မသိရသေး။

ရွာပတ်လည်တွင် မြင်းခွာသံတွေ၊ မကောင်းဆိုး ရွား မြို့စားဖြစ်သူ၏ တဟားဟားရယ်မောသံတွေသာ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသေးသဖြင့် လွန်စွာစိုးရိမ်နေလေ ပြီ။

“အင်း... အပြင်ထွက်ရင်ဆိုင်တဲ့ ဆရာမြကြီး တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လဲ အခြေအနေမှ ကောင်း ကြရဲ့လားမသိဘူး ဟေ့၊ ငါတို့ကလဲ ရွာအတွင်းက ပြင်ဆင် သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြသီး... ဆရာမြကြီးက ကင်း

ပြေကြာချဉ်

သမားတွေကို မှာသွားတယ်ဆိုပဲ။ ရွာတံခါးပေါက်တွေ ဘယ်သူဖွင့်ခိုင်းခိုင်း ဖွင့်မပေးကြနဲ့၊ ငါတို့ ဒီညပြန်မလာ တော့ဘူးလို့ မှာသွားတယ်ဗျ”

ရပ်ကွက်ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် မောင် ဘအောင်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ရွာထဲက သေနတ်ကောင်း ကောင်း ပစ်တတ်သူတွေကို စုစည်းထားတော့မှ ဖြစ်မယ် ကွ”

ဟူ၍ အင်းဗျားတောင်ကုန်းသား မောင်သန်းက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။ သူသည်လည်း မင်းကိုးပါးစခန်း ၏ ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပင်ဖြစ် သည်။

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုမောင်မောင် ခင်ဗျားက သင်တန်းပေးထားသူလည်းဖြစ်တော့ ရွာထဲမှာ ဘယ်နှ ယောက်များရှိမလဲဗျာ”

“ယောက်ျား လေးဆယ်လောက်နဲ့ မိန်းမ နှစ်ဆယ်လောက် တော့ရှိတယ်ကွ”

“အဲဒီရှိတဲ့လူတွေရဲ့ သေနတ်တွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားခိုင်းဦးဗျ၊ အကြောင်းကိစ္စဆိုတာ မတွေ့ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“အေးကွာ ငါသင်တန်းပေးထားတဲ့သူတွေကို အဆင်သင့် လုပ်ခိုင်းထားလိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် လက်နက်တွေထားသော တဲကြီးနားတွင်

မြူးစားကထောက်ပိညာဉ်

သေနတ် များကို တိုက်ချွတ်စစ်ဆေးမှုများ ရွာသားတချို့ ပြုလုပ်နေကြသည်။

အချိန်ကား ညဉ့်ကိုးနာရီကျော်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ မင်းကိုးပါးစခန်းအတွင်းရှိ တစ်ရွာလုံးမှာ အိမ်တိုင်းစေ့ လသာမှန် အိမ်များ ထွန်းထားလျက်ရှိသည်။

လမ်းမများပေါ်တွင်လည်း ရေနံချေးမီးတိုင်များ ထွန်းထားကြကာ ရွာထဲရှိလူများမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေကြသည်။ လက်နက်ကိုယ်စီဆောင်ထားသော ရွာသားများက နှစ်စုခွဲလျက် ရွာအရှေ့ဘက်အဝင်ပေါက် တွင် အကာအကွယ် ခိုင်ခံ့စွာ ယူထားလိုက်ကြသည်။

တစ်စုမှာ ရွာအနောက်ဘက်ပေါက် တံခါးတွင် သူကြီး ဦးထိန်လင်း၏ သား ကိုမြသီးကိုယ်တိုင် စီမံချထား လိုက်၏။

အားကောင်းမောင်းသန်း မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ လည်း သေနတ်များကို တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုင်ဆောင်၍ စိတ်အားတက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ရှိရပြန်သည်မှာလည်း အံ့သြစရာပင်။

ရွာသားများဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားတွေကို တော့ ချီးမွမ်းစရာ သိပ်မလိုပါ။

သူတို့က အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် စစ်သားလူထွက် ဆယ်ယောက်လောက်ရှိ၍ အထူးပြောစရာမလိုပါချေ။

ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ သော ကိုမောင်သန်းနှင့် မောင်ဘအောင်တို့က ဤမျှနှင့်

ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်ကြသူများမဟုတ်။

ရွာပတ်လည်ရှိ ကတုတ်ကျင်းများကိုလည်
အမြန်ဆုံး တူးဆွဖော်၍ စစ်သေနတ်သုံးလက်စီကို
ထောင့်လေးထောင့်ဆီမှာ ချထားပြန်ပါသည်။

ရွာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်မှာ အတော်
အတန် အချိန်ကြာနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဘာရယ်
အကျိုးအကြောင်းမသိရသေးသော ဆရာမြကြီးတို့ ဆရာ
တပည့်နှစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းထိုင်ဦးရင်းလေး
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစိုးရိမ်ပူပန်၍ ရွာမှတာဝန်ရှိသူများကို ခေါ်
နေချိန်တွင် . . .

“ဆရာတို့ . . . ဆရာတို့”

“ဟေ့၊ ဘာဖြစ်လာလို့လဲကွ ဖိုးတော့ရေ့”

တို့မြသီးမှ အလောသုံးဆယ် အော်ဟစ်ပြေးလွှား
လာသူတစ်ဦးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရွာအပြင်ကို တစ်နေ့ကတည်းက နွားလွတ်ပြေး
လို့ လိုက်ရှာတာ ပြန်ရောက်လာတဲ့ မောင်စံဌေးက လာ
ပြောတယ်။ ဒီမင်းကိုးပါးစခန်းနဲ့နီးတဲ့ ကျောင်းကြီး က
တောထဲမှာ ဂျပန်တွေက ဆရာမြကြီးတို့ကို ဖမ်းချုပ်ထား
တာတွေ့ခဲ့ရတယ်။ မကြာခင်ရွာဆီ ဂျပန်တွေလာတိုက်
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ နောက်ပြီး အရက်သမား အုန်းကြီး
ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့”

“ဟေ့”

ဟူသော အာမေဒိုတ်သံများကို ကာကွယ်

ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုမောင်သန်းနှင့်
ဘအောင်တို့ မျက်လုံး ပြူးလိုက်ကြပြီး . . .

“ကဲကဲ. . . ရွာအရှေ့တံခါးပေါက်တွေ အမြန်
သွားပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ကြရအောင်ဗျို့”

သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ
သော ကင်းသမားများမှ ဆီးကြို၍ ပြောပြန်သည်။

“ဂျပန်တွေ လာနေကြတယ်လို့ပြောတယ်။
တလောဆီက ရွာကိုပတ်ပြေးပြီး မြင်းဟိသံတွေပေးနေ
တာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကိုယ် တိုင်ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ မြင်းနက်
ကြီးနှစ်ကောင်ကို ဂျပန်တွေ စခန်းချနေတဲ့ နေရာမှာ
တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ”

“ဟေ့၊ အဲဒါ မင်းကိုးပါးစခန်းမြို့ဟောင်းကို
စောင့်နေရတဲ့ မြို့စားမင်းကြီးမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“တို့ရွာတွေဆီ လာနေတဲ့ ဂျပန်တွေ အင်အား
ကကော ဘယ်လောက်ရှိသလဲတဲ့”

“သိပ်မများဘူးတဲ့ဗျ ၁၅ ယောက်လောက်ပဲ
ရှိပါလိမ့်မယ်”

“အင်း. . . ဂျပန်တွေကို လျှော့တွက်လို့တော့
မရဘူး၊ သူတို့က နယ်လှည့်တိုက်လာခဲ့သူတွေဆိုတော့
စစ်ပရိယာယ်နဲ့ တိုက်ရေးခိုက်ရေးသေးလှတာမဟုတ်ဘူး”

“တို့ရဲ့ မင်းကိုးပါးစခန်းရွာထဲမှာ လက်နက်တွေ
သာရှိနေတာ တိုက်ပွဲဆိုတာ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ တစ်ပွဲမှ

ကြွေးမြီ

တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူး တာ မဟုတ်ဘူး”

စကားပြောရင်းနှင့် ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်များ ပတ်၍ လှည့်ကြည့်ရာ ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားများလည်း ပျားပန်းခတ် သလိုဖြစ်၍ နေကြသည်။

သူတို့ သူကြီးဦးထိန်လင်းအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြပြန်သောအခါ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ရွာသားအချို့ကို တွေ့ရပြန်ပေသည်။

“ဟေ့၊ မင်းတို့ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်တွေ မင်းတို့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ၊ ရွာဆီကို ဂျပန်ငပုတွေ လာနေကြပြီဆို”

“အစီအစဉ်ပြောပြပါမယ် သူကြီး၊ အခု ရွာထဲမှာ လူတွေစုံပြီလားဗျ”

“နွားပျောက်အရှာထွက်တဲ့ မောင်စံဌေးကတော့ ပြန်မရောက်သေးဘူးပြောတယ်”

“အို၊ ဒီကောင်က အရက်သမားရယ်၊ ဒီရွာထဲမှာ အရက်မသောက်ရ အမိန့်ထုတ်ထားလေတော့ တခြားရွာထဲ လျှောက်သွားပြီး သောက်စားနေမယ့်ကောင်ပါ၊ ထည့်မတွက်ပါနဲ့”

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရွာတံခါးတွေကို အသေပြန်ပိတ်ထား လိုက်ကြဖို့ ပြန်ပြီးမှာကြားလိုက်မယ်၊ လက်နက်ကိုင်ထားကြတဲ့သူတွေ နေရာချထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် နေရာယူပြီး အသင့်နေကြပါ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာငြိမ်ငြိမ်နေကြ၊ သေနတ်သံတွေ

မြို့စားကလေး

နီးလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကာကွယ်ရေးတွင်းထဲ ဆင်းပုန်းကြပေါ့”

ဟု ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် ကိုမောင်သန်းပြောလိုက် ပြန်သည်။

သေနတ်ကိုင်ထားသူများကလည်း ကျည်ဆန်ကို အရမ်း မပစ်ကြဖို့ ထိမိလောက်သော နေရာရောက်ကြမှသာ ပစ်ကြဖို့ ဆက်လက်မှာကြားနေစဉ် ရွာအရှေ့ဆီမှ သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရပါလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ရွာအရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်နှင့် သေနတ်ကိုင်ရွာသားများ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြလေတော့သတည်း။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

“ဟား... ဟား... ဟား”

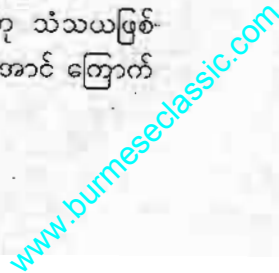
ချောက်ချားစရာ ရယ်သံကြီးကြောင့် သေနတ်တွေကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ရွာသားများ သွေးကြောင်သွားစေသည်။

ရုတ်တရက်တော့ မှင်သက်မိသွားကြသေးသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးဟု ခေါ်မည်လား?

ရွာစောင့်သရဲကြီးဟု ခေါ်ရမည်လား?

ဟု တိတိကျကျ မပြောနိုင်သော နာနာဘာဝလောကမှ မြို့စား၏ဝိညာဉ်ပေလော့ ဟု သံသယဖြစ်တည်မှုက ရွာသူရွာသားများကို အရိုးစွဲအောင် ကြောက်လန့်စေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

မြဝိသုဒ္ဓါ

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ဟော၊ မြင်းခွာသံတွေကို ကြားရပြန်ပြီကွ”

ဟု ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးအား ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဂမာင်စံဌေးက လှမ်းအော်ရင်း မျက်စိလေးကို ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ် နေပြန်သည်။

သူ့ဆိုလိုချင်သည့် သဘောက ...

“နာနာဘာဝ ဝိညာဉ်လောကသွားများကို သေနတ်နဲ့ပစ်လို့မရဘူးကွ”

ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်ပုံရသည်။

သို့သော် တချို့ကလည်း ...

“ဘယ်လိုနာနာဘာဝပဲဖြစ်ဖြစ် လာရဲရင်လာ စမ်း သေနတ်နဲ့ပစ်မယ်ကွ”

ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားကြပြန်သည်။

ထိုသို့ပြေးလွှားသွားကြသူတွေ များပြားသဖြင့်

...

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

သေနတ်သံများ ဆူညံသွား အောင်ပင် ဟိုမှပစ် ဒီမှပစ်နှင့် မှန်းသမ်းရမ်းသမ်းပစ်ခတ်နေကြ တော့၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကျည်ဆန်တွေ ရမ်းမဖြန်းကြ နဲ့ကွ၊ သေချာပိုင်မှ ပစ်ဟ”

ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကိုမောင် သန်းက အာပြုကြီးနှင့် လှမ်းအော်နေရသည်။

ဤတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တပ်မှ မင်းကိုးပါး စခန်းတွင်းရှိ ရွာသူရွာသားများ၏ သေနတ်အင်အားများကို သိသွားလေသလား မသိ။

သို့မဟုတ် ...

သရက်ပင်ခွကြားမှ တင်ထားသော အသံချဲ့စက် အော်ဟစ်နေသည့် မကောင်းဆိုးဝါးအသံကြီးကို ရွာသူရွာသားများအား လန့်အောင်လုပ်နေပုံကို ရိပ်မိသွားလေသလား မသိဟု ထင်သွားဟန်တူပေသည်။

ဂျပန်များ၏ တိုက်နည်းတိုက်ကွက် ဗျူဟာကို မြှောင်းသွား ပြန်တော့သည်။ ရွာသူရွာသားများက မြောက်တိုင်းလည်းမမြောက် မြောက်တိုင်းလည်း မကြောက်မဟုတ်လား။

“မင်းကိုးပါးစခန်းက ဆရာမြကြီးနှင့် တပည့်ဖြစ်သူနဲ့ ဘသိုက်ဆိုသူရယ်ကို ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်းမှာ မင်းမိထားတယ်၊ သူတို့ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ရွေးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ရွာက လက်နက်ကိုင်တွေ အားလုံး လက်နက်ချလိုက်ပါ။ လက်နက်မချဘူးဆိုရင် ဂျပန် ကင်ပေတိုင်စခန်းက ဘယ်လိုပညာပေးဆုံးမတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့လဲ ကြားဖူးမှာပါ”

အသံချဲ့စက်ကြီးနှင့် ပီပီသသ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးကို ရွာသူရွာသားများ ထူးဆန်းစွာပင် ကြားလိုက်ကြရတော့သည်။

“အဲဒီတော့ ဆရာမြကြီးနဲ့သူတပည့် ဘသိုက်တို့

မြတ်ဗြဟ္မာ့အဖွဲ့

မြို့စားကတော်ပိညာဉ်

ကို ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးထားတယ်ဆိုပါလား။”

“အေးလေ... ပြောတော့ဖြင့် မင်းကိုးပါးစခန်းကို စောင့်နေတဲ့ မြို့စားသရဲကြီးကို နှိမ်နင်းဖို့ရာ ရွာအပြင်ကို ထွက်သွားတာဆို”

အတင်းပြောဆိုနေသော မိန်းမတွေစကားများကို နားကြားပြင်းကတ်လာသော မောင်စံဌေးက . . .

“ဟာ၊ နင်တို့တစ်တွေက ဘာရယ်လို့ အတိအကျ မသိရဘဲနဲ့ ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြီး ဝေဖန်နေကြတယ်မေါ့။

မိန်းမတွေ အထင်ကြီးစရာရှိချင်လဲ နင်တို့ပဲ အထင်ကြီးတတ်ကြတယ်။ အဲ၊ အထင်သေးစရာရှိလဲ နင်တို့ပဲလေ။ အခုဟာက တကယ့်နာနာဘာဝ တစ္ဆေလောကရဲ့ တကယ့် ခြောက်လှန့်မှုမဟုတ်ဘဲ ဂျပန်ပုထိုးတွေက တို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ တောင်ပူစာမြင်တွေ့ရင် စေတီပုထိုး တည်ချင်ကြတယ်

ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို တွေ့ရင် နတ်မင်းကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုးကွယ်ပသကြတာတွေ သိထားလေတော့ အညှာကိုကိုင်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား တို့ရွာသားတွေအားလုံး အစောင့်မြို့စား သရဲကြီးက ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်ထားလိုက်တာဟ”

“အို၊ ဟုတ်လား၊ သူတို့ ဂျပန်ပုထိုး လှည့်စားတာက တော်တော်ပီရိတာပဲနော်”

“ဒီဟာကို လောကီသိပ္ပံဝိဇ္ဇာဆရာ မြဲကြီးက ကော မသိဘူးတဲ့လား။”

“လူတိုင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လို နေရာတကာ ဘယ်သိနေနိုင်မလဲ၊ ဆရာမြဲကြီးဆိုတာကလဲ လူထဲကလူပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ပြဿနာတစ်ခုကို ဗေဒင်ဆရာ သွားမေးကြည့်ပါလား၊ ဗေဒင်ဆရာကလဲ ဗေဒင်နည်းနဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ပြမှာပဲ။ စိတ်ပညာသမားကလဲ စိတ်ပညာနည်းနဲ့၊ သိပ္ပံသမားကလဲ သိပ္ပံနည်းနဲ့၊ ဝိဇ္ဇာသမားကလဲ ဝိဇ္ဇာနည်းနဲ့ ဆင်ကောင်ကြီးကို မျက်မမြင် ပုဏ္ဏားခြောက် ယောက်စမ်းသလို ထင်ရာမြင်ရာ ပြောကြမှာ ဓမ္မတာပဲပေါ့။”

“အို၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဗေဒင်နည်းမှာ တောင် တချို့ ဗေဒင်ဆရာတွေက အင်္ဂုဇာနည်း၊ တချို့ ဗေဒင်ဆရာတွေက နက္ခတ်နည်းနဲ့ အို၊ အမျိုးမျိုးရှုပ်နေတာပါပဲတော်”

ဤသို့ မင်းကိုးပါးစခန်းတွင်းရှိ ရွာသူရွာသားများ တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးပေးနေကြချိန်တွင် မင်းကိုးပါးစခန်း ရွာထဲမှ တာဝန်ရှိသူများ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

သူကြီးဦးထိန်လင်း သူသားကိုမြသီးနှင့် ကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်သော ကိုမောင်သန်း၊ ဘအောင်တို့ဖြစ်၏။

“ဂျပန်ပုထိုးက လက်နက်ချခိုင်းနေသော

မြဝကြာချဉ်

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကိုမြသီးက စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟာ၊ လက်နက်ချလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ လက်အောက်ရောက်သွားရင် ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး မိန်းမတွေရော ယောက်ျားတွေပါ သူတို့ရဲ့ လက်ခုပ်ထဲကရေလို သွန်လိုသွန် မှောက်လို မှောက်လုပ်ပစ်မှာပေါ့”

“ကိုမောင်သန်းက ရွာလူထုရှေ့ရော ကံကြမ္မာကို ရှေ့ရှုလျက် အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်၍ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဆရာမြကြီး ကျုပ်အစ်ကိုကြီးတို့တို့ ဒီလိုပဲ မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် ထားကြတော့မှာလားဗျ”

“အိုကွာ ဘအောင်ကလဲ မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးတို့ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေရန်ကော”

“ဟာဗျာ... ကျုပ်တို့က ပြေးကြည့်လို့မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကယ်ရမှာပဲ”

“အမယ်လေး... ပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ ဆရာမြကြီးကို ဘယ်လိုကယ်တင်နိုင်မလဲဆိုတာ အကောင်းဆုံးစဉ်းစား ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

သူတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချိန်တွင် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ ဂျပန် စစ်တပ်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် မြန်မာလိုပင် မင်းကိုးပါးစခန်းဆီသို့ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်သည်။

အော်နေသူကား အခြားလူမဟုတ်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စခန်းမှ ဂျပန်စာလက်မောင်းအနီပတ်နှင့် လူပင်တည်း။

“မင်းကိုးပါးစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေ ခင်ဗျားတို့ကိုအချိန်သုံးရက်ပေးပါမယ် . . ပေးထားတဲ့အချိန်သုံးရက်လွန်ရင်တော့ မင်းတို့ရွာက ဖမ်းမိထားတဲ့ လူတွေရဲ့အလောင်းတွေကို ရွာတံခါးပေါက်မှာသာ ဖွင့်ကြည့်ကြပေ တော့ဗျို့”

အထက်ပါအတိုင်း သုံးကြိမ်သုံးခါအော်ဟစ်ပြီး အသံချဲ့စက်မှ . . .

တဟီးဟီး တဟားဟားနှင့် လှောင်ပြောင် ရယ်မောသံများ ကြားလိုက်ရပြန်ပြီး လုံးဝပင်တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စစ်တပ် လက်နက်ပစ္စည်း ထားရာ ယာယီတဲများဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်းတို့ တရားခံတွေအားလုံး ပြန်ပြီးအလုပ်ဆင်းကြတော့”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ခဝါဘီ၏ လူယုံတော်ဖြစ်သူ လက်မောင်း လက်ပတ်နှင့်လူက ပြောလိုက်သောကြောင့် အဖမ်းခံထားရသော ဆရာမြကြီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်နှင့် ရွှေဝင်း၊အောင်သောင်း အပါအဝင် အခြား

မြဝိဇ္ဇာသျှင်

ရွာမှ ရွာသားသုံးယောက်တို့ ပြန်လည်အလုပ် ဆင်းရပြန် ပေပြီ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် အစောင့်ဂျပန်များက လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍ မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်နေကြ သည်။

လက်နက်ပစ္စည်းထားရာ ယာယီတဲများအနီးရှိ ရုံးခန်းသဖွယ်လုပ်ထားသော တဲတစ်ခုအတွင်း၌ကား
...

မျက်မှန်တပ်ထားလျက် မြန်မာတိုက်ပုံ၊ အင်္ကျီ၊ ပိုးလုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂျပန်တို့၏ လူယုံ တော်ဖြစ်သူ လက်မောင်းအနိပတ်ပါသောလူက ခြေစုံရပ် ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

ဂျပန်စာများရေး၍ မှတ်တမ်းတင်နေသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ် ခဝါဘီက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ကာ အလေးပြန်ပြုလိုက် ၏။

“ဘာသတင်းထူးသေးလဲ ဂျီသန်း”
ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ခဝါဘီက မြန်မာစကား မပီ မသနှင့် ဂျပန်အလိုတော် တပ်ဖားရပ်ဖား လူယုံတော် လုပ်စားနေသူမှာ ဂျီသန်းဟု သိလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်လဲ အမျိုးမျိုးလှည့်ပြီး ဒီမင်းကိုးပါး စခန်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာရှိတဲ့ အရှေ့ဘက်ဆိုရင် မယ်ဇင်ပင်သာရွာ၊ တောင်ဘက်ဆိုရင် အုန်းကုန်းမိုင်း

မြို့စားကတော်ဝင်ညွှန်

လမ်းရွာ၊ မြောက်ဘက်ဆိုရင် ကဆွန်ရွာမကြီးနဲ့ ကံသာ ရွာ၊ အနောက်ဘက်ဆိုရင် ပွဲလှကုန်း၊ တောင်ရွာ၊ အင်းဗျား ရွာတွေအထိ လှည့်ပြီးစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ခုအထိတော့ ဘာ သတင်းမှ မထူးသေးပါဘူး မာစတာ”

ဂျပန်ကင်ပေတိုင် (စစ်ပုလိပ်) အရာရှိဗိုလ် ခဝါဘီက အတန်ကြာအောင်ပင် တွေ့၍စဉ်းစားနေရာမှ
...

“မြန်မာ့မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေဟာ ကျုပ်တို့ နိပွန်တွေကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြမယ့် အရေး တကြီးသတင်းပို့ထားတယ် ...

ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အခု ယာယီစခန်းရွှေ့လာ ချိန်မှာ သိပ်ဂရုစိုက်ရမယ်၊ ဟောဒီ မင်းကိုးပါးစခန်းရွာမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ရဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ ရိက္ခာတွေ ရှိနေတယ် လို့ အခိုင်အမာ သတင်းရထားတာမို့ အမြန်သိမ်းပိုက် နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဒါပေမယ့် မစွတာ သူတို့ရွာမှာရှိတဲ့ လက်နက် လူအင်အားနဲ့ အခုကျွန်တော်တို့ တပ်စိတ်လေးတစ်ခုဟာ လူအင်အားရော လက်နက်အင်အားပါ မမျှသေးပါဘူး”

“ဒါကြောင့်လဲ ဒီမင်းကိုးပါးရွာကို စိတ်ဓာတ် ချောက်ချား အမှောင့်ပယောဂတွေနဲ့ လုပ်ထားပြီးပြီ မဟုတ်လား ...

ဒီသုံးရက် အတွင်းမှာ သူတို့ရွာသားတွေ ကြောက် လန့်ပြီးဖမ်းထားတဲ့ စစ်သုံးပန်းတွေကို လာရွေးကိုရွေး

လိမ့်မယ်၊ မပူနဲ့ကြားလား”

“ကြားပါတယ် မစ္စတာ၊ သူတို့လူတွေကို လာပြီး မရွေးခင် ကူလီအလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မပြတ်ခိုင်းပြီး နိုက်စက်ထားပါ့မယ် ခင်ဗျ”

“အေး... ကောင်းပြီ မောင်ဂျီသန်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပါနော်”

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ယာယီစခန်း အဝင်အထွက်တွင် လှံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦး စောင့်ကြပ်နေသောနေရာမှ ...

“ဟေ့၊ ရပ် ဘယ်သူလဲ ရှေ့မတိုးနဲ့”

“အမယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ အမေအိုကြီး ပါကွယ်”

အသံကြားရာဆီသို့ ဂျပန်အလိုတော်ရိ မောင်ဂျီသန်း တစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဒီအဘွားကြီး အသက်ကြီးတောင်ကြီးမနဲ့ မြန်မြန်သေသွားချင်လို့လား”

“အမယ်လေး... အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကိုယ့်အသက်လေးတော့ နှမြောကြတာပါပဲကွယ်၊ မလိမ်မိုးမလိမ္မာလှတဲ့ သားမိုက်အုန်းကြိုင်အတွက် အစွန့်ပြီးလာခဲ့ရတော့တာပါကွယ်”

“ဪ၊ မောင်အုန်းကြိုင်က ခင်ဗျားသားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်စံဌေးနဲ့”

မောင်အုန်း ကြိုင်ဆိုတဲ့ သားနှစ်ယောက်အနက် အကြီးကောင် အုန်းကြိုင်ဆိုတဲ့အကောင်က ဘွဲ့ကျန်ကျောင်း ဆရာတော်ကတောင် လက်လျှော့ ရအောင် ဆိုးမိုက်လှတဲ့ ကောင် ပါကွယ်”

ဂိတ်ပေါက်ဝဋ်ကား ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ လက်ရုံးအားကိုး မောင်ဂျီသန်းနှင့် ကင်ပေတိုင်မာစတာ ခဝါဘီတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ အသက်(၇၀)ခန့်အရွယ်ရှိ အဘွားအိုကြီးတစ်ဦးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားသားက ကျုပ်တို့ကင်ပေတိုင်တပ်ရဲ့ ပြန်ပေး တရားခံထဲမှာ ပါနေတယ်၊ သူ့အတွက် မင်းကိုးပါး ရွာက တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ကျန်တဲ့တရားခံတွေအတွက် ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်လိုက်သလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ မောင်တို့သိရအောင် ရွာကလူတွေ စာပေးလွှတ်လိုက်ကြပါတယ်၊ ရော့ ရော့ ဖတ်ကြည့်ကြပါ”

ဂျပန်အလိုတော်ရိ မောင်ဂျီသန်းက သိန်းငှက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသောလက်ဖြင့် အဘွားအိုကြီး၏ လက်အတွင်းမှစာကို ကြားဖြတ်ကာယူလိုက်ပြီး ဂရုစာစိုက်စစ်ဆေးပါတော့သည်။

အဘွားအိုကြီး လက်အတွင်းမှစာသည် စာအိတ်ဖြင့် မဟုတ်။ ဗလာစာရွက်အပေါ်စားကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလက်ရေးဖြင့် ခဲတံနှင့်ရေးခြစ်ထားသော မြန်မာစာလုံး

များပါသည် စာတစ်စောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးသို့
မင်းကိုးပါးစခန်းရွာမှ
သတ်မှတ်ချက်သုံးရက်အတွင်း
လက်နက်ချပါမည်။

ပုံ/ ရွာတာဝန်ခံ

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ် ခဝါဘီနှင့် ဂျပန်အလိုတော်ရိ မောင်ကျိုသန်းတို့သည် စာရွက်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ဖတ်နေကြပြီး . . .

“ဟားဟားဟား. . . ဒီမင်းကိုးပါးရွာက ရွာသားတွေ တို့ရဲ့ခြောက်လုံးတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး”

ဤရယ်သံကြီးများကို အဘွားကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ရွာပတ်ပတ်လည်သို့ ခြောက်လှန်ခဲ့သော မကောင်းဆိုးဝါး အသံကြီးအား သတိပြန်ရကာ သွေးပင်လန့်လှမတတ် ဖြစ်သွားပြန်သေးသည်။

ပြီးတော့မှ စိတ်ကိုအားတင်း၍ . . .

“ဆာကူရာ မာစတာကြီးရယ် ကျွန်မသားလေး မောင် အုန်းကြိုင်က အစားအသောက်ကောင်းကောင်း ကြိုက်တတ်ပါတယ်၊ အမေတို့ရွာကို ရိက္ခာထုတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေ စစ်ပြေးသွားရတုန်းက ယိုဘူးတွေ

သေတ္တာလိုက်ရလိုက်ဖူးတယ်ကွယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် ဟောခို ခြင်းတောင်းထဲမှာ မစွဲတာတွေအတွက်ကော သားလေး တို့အတွက်ပါ ယူလာခဲ့တာမို့ ပေးခဲ့ခွင့်ပြုပါကွယ်”

အဘွားအိုကြီးသည် ခြင်းတောင်းထဲမှ ယိုဘူး တွေကို လှမ်း၍ ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ တချို့ဘူးတွေမှာ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ သံချေးတွေပင် တက်နေတော့သည်။

ယိုဘူးများမှာ နို့ဆီဘူးကဲ့သို့ ဘူးဝိုင်းအရှည်များ ဖြစ်ပြီး ဘူးအပတ်တွင် နာနာသီးခွဲခြမ်းထားသည့်ပုံနှင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် " Pine apple " ဟူ၍ ပီပီသသပုံနှိပ် ထားသော စာလုံးကြီးများအပြင် တချို့ယိုဘူးများက ချိုင့်၍ဝိန်၍ ခရီးရှည်ယူဆောင်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပုံကို အထင်းသားသက်သေခံနေပါသည်။

ထိုယိုဘူးများမှာ အမှန်ပင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ပြုလုပ်ခဲ့သော စားစရာပစ္စည်းများပင်ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုသည် သူ့သားတော်မောင် အုန်းကြိုင် ကို စားစရာများ လာပေးရသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ နှင့် ခြင်းတောင်းထဲမှ ယိုဘူးဆယ်လုံးခန့်အတွင်းမှ အသစ် ဆုံး အလတ်ဆုံး ယိုဘူးသုံးလုံးကို ရွေးထုတ်လိုက်ပြီး အ စောင့်ဂျပန်စစ်သားများ၏ လှံစွပ် များနှင့် ထိုးဖောက် ခိုင်းကာ ဖွင့်ခိုင်းကြည့်စေသည်။

သံဘူးအတွင်းထဲမှ နာနတ်သီးယိုနှင့် အချိုရည် များကို ဂျပန်ဗိုလ် မစွဲတာခဝါဘီ၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှာ ထမင်းစားပန်းကန်ထဲ သွန်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် မစွဲတာ

ခဝါဘီနှင့် ဂျပန်အလိုတော်ရိ မောင်ဂျီသန်းတို့နှစ်ဦးအား တရိတသေ တည်ခင်းကျွေးမွေးလိုက် လေတော့သည်။

“စားပါမစ္စတာ... မစ္စတာတို့ အခုလိုသဘော ကောင်းမှု ကျေးဇူးကြောင့် သားလေးမောင်အုန်းကြိုင်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့အရမ်းကြိုက်တတ် တဲ့ ဟောဒီနာနတ်ယိုဘူးတွေ ကျွေးခွင့်ရခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်မစ္စတာ အားကြီးကောင်းတယ်”

ဟူ၍ ဝိုင်း၍ အားပေးအားမြှောက်ပြုလိုက်လေ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဂျပန်စစ်သားအစောင့်တစ် ယောက်ကို..

“ဟေ့ ... သုံးပန်းကူလီထဲက အုန်းကြိုင်ကို ခေါ်လိုက်”

မကြာမီ အုန်းကြိုင်တစ်ယောက် သူ၏မိခင်အို ကြီးနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ... သားလေးရေ၊ မင်းတို့အတွက်ကွဲ့... ရော့ရော့ အားလုံးခွဲစားကြနော် ... လိမ်လိမ်မာမာနေ ဘုရားတရားကို မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ သားမမိုက်တော့ပါဘူး၊ သား အမေ ကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ဒီတော့လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ မျက်ရည်လေးတ စမ်းစမ်းဖြင့် ...

“အေးကွယ်... သာဓု သာဓု သာဓု... ”

ဘုန်းကြီးပါစေ အသက်ရှည်လို့ ရောဂါဘယကင်းဝေး ပါစေကွယ်”

“ကဲကဲ၊ ငါ့သား ဟောဒီနာနတ်ယိုဘူးတွေကို ယူသွားပေ တော့”

အဘွားကြီးသည် သူ့သားဖြစ်သူကို ပေးစရာရှိ တာ ပေးပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပြီး မစ္စတာခဝါဘီအား တရိတသေပြုကာ စခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား လေသည်။

မောင်အုန်းကြိုင်တစ်ယောက်ကား သူ၏အမေ အိုကြီး ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်းသို့ တကူးတကာလာရောက် ပေးခဲ့သော ယိုဘူးများကို ခြင်းတောင်းလေးနှင့် ထမ်းယူ လိုက်ပြီး သူ၏အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ဂျပန်အကျဉ်းသားများဖြစ်နေကြသော ဆရာမြကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့သိုက်နှင့် သောင်းတင်၊ အုန်းကြိုင် တို့ တစ်သိုက်မှာ တစ်နေ့တာ အလုပ်စခန်းများ နားခွင့် ရပြီဖြစ်၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ခွေခွေကလေးပင် အိပ်စက် မိနလေပြီ။

ဤအချိန်ကာလသမယမှာ ဂျပန်တပ်မတော် သည် ဗမာ့ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ၏ တန်ပြန်ထိုးစစ် ဒဏ်ချက်ကို မရှုမလှခံနေရသော အချိန်ပင်ဖြစ်၏။

ဗမာ့တပ်မတော်၏ စစ်အင်အားမှာ ခြေလျင် တပ်ရင်း(၇)တပ်၊ စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း(၂)တပ်၊ လေ့ကျင့် ရေးတပ်ရင်း (၁)တပ်နှင့် အမြောက်ကြီးတပ်များ၊ စက်

ကြွေကြွေချစ်

အမြောက်ကလေးတပ်များနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တပ်များပါ အင်အားတော်တော်များများ တည်ဆောက်ပြီး သားဖြစ်နေပေသည်။

ဂျပန်တပ်မတော်ဌာနချုပ်၏ အစီအစဉ်ကိုဆန့်ကျင်လျက် မြန်မာတပ်မတော်သည် တစ်စုံတစ်ခု လေးနက်သောအကြံအစည် ရှိလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့ပါချေ။

သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အခက်အခဲများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရန်သူမဟာမိတ်တို့၏ လေကြောင်းနှောင့်ယှက်မှုများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တပ်များမှာ ပေါင်းစည်းခြင်းမှ နှေးကွေးနေချိန်တွင် မြန်မာတော်လှန်ရေး ရဲဘော်များကား စိတ်အားထက်သန်စွာ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း၊ နေရာယူခြင်းများ ပြုလုပ်နေပြီး မြန်မာတပ်မတော်သည် ပြင်းထန်သော လေ့ကျင့်ခန်းများကို စတင် ဆင်နွှဲနေချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ကာလမျိုး၌ မင်းကိုးပါးစခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် စခန်းချနေကြသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်း တစ်ခုလုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်နေလျက်ရှိသည်။

ကင်ပေတိုင်တစ်စခန်းလုံးရှိ ဂျပန်စစ်သားဂိတ်စောင့်နှစ်ဦးမှာလည်း ကင်းတပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်နေချိန်တွင် မသဲမကွဲသော လှုပ်ရှားနေမှုသဏ္ဍာန်များကို တွေ့မြင်ကြရပေမည်။

“အန်းကြိုင်နဲ့ သောင်းတင် မင်းတို့ဆရာမြကြီး အနားမှာ သိမ်းထားတဲ့ ယိုဘူးခြင်းတောင်းတွေ ယူလာခဲ့ပြီ

ခဟုတ်လား”

“ယူလာခဲ့ပါပြီကိုဘသိုက်၊ ဆရာမြကြီးကတော့ သူ့အိပ်ရာနားမှာ တရားထိုင်နေတာမို့ လိုက်မနေပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လူငယ် သုံးယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“အေးအေး... ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတို့သာ ယိုဘူးတွေကို ကောင်းကောင်းယူလာခဲ့ကြ”

လေသံနှင့်ပြောလိုက်သည့် ကိုဘသိုက်၏ စကားအဆုံးတွင်

“အဆင်သင့်ပါလာပါပြီ ကိုဘသိုက်”

ဟု ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားတိုးတက်လာရင်းပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့ အဆေးလိပ်တွေကို အသာချိုးပြီး အတွင်းကစနက်တံတွေ ဆွဲထုတ်ကြ”

စစ်တပ်၏ တွေ့အကြံရှိခဲ့ဖူးသော ကိုဘသိုက်၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားပေးနေသည့် အသံက ထပ်မံတစ်ဖန် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“သူတို့ရဲ့ ယာယီရိက္ခာဂိုဒေါင်တွေနဲ့ သူတို့အိပ်တဲ့ အဆောင်တဲနားမှာ များများချထား၊ နီးလာတဲ့ကင်းသမားတွေကို အားလုံးစောင့်ပြီးတော့ ရှင်းကြမယ်ဟေ့”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြည့်ပြီးစီစဉ်ခဲ့ပါမယ်၊ ဆရာမြကြီးနဲ့ ကိုဘသိုက်တို့သာ ထွက်ပေါက်ရအောင် အရင်စီစဉ်ထားပါ”

မြဝကြားအဖွဲ့

“အန္တရာယ်ရှိရင် ဂျပန်ပုထွေနှိုးလာလို့ ဝိုင်းလာမယ်ဆိုရင် နာနတ်ယိုဘူး လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ ခံထုရမယ်၊ နာနတ်ယိုဘူး အဝိုင်းဘေးမှာ စနက်တံတပ်ဖို့ အပေါက်တွေ ရဲ့လား။”

“အားလုံးသိပါပြီ”

ခြေသံမကြားအောင် ဖော့၍ နင်းကာ သုံးယောက်သား လူစုခွဲသွားကြပုံမှာ ညဉ့်နက်လွှာရုံမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့ သတည်း။

အမှောင်ထုကား မင်းမုဒြယ်လှယ်လျက် တစ်လောကလုံး၌ ဗိုလ်ကျနေပါသည်။

သို့ရာတွင် အမှောင်၏ အစွန်ဆုံးကာလ အခြေအနေမှာ မှုချမသွေ ပြောင်းလွဲလာကြမည်မှာ ဧကန်မလွဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟောင်း... ဟောင်း”

ဟူသော ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်လိုလို၊ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်လိုလို ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော သန်းခေါင်ယံကာလကို ရုတ်တရက်အတွင်း ဖြိုခွင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် ...

“မီးဟေ့... မီးလောင်တယ် မီး... မီး”

ဟူသော အလန့်တကြား အော်ဟစ်သတိပေးသံများသည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရုံးအတွင်းမှ တစ်ခဲနက်တည်း

မြို့စားကလေးတို့

ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ...

မရှေးမနှောင်းအတွင်းမှာပင် ...

တဒေါင်ဒေါင် ရိုက်တီးလိုက်သော သံချောင်းခေါက်အချက်ပေးသံများသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ကင်ပေတိုင်ရုံးနှင့်ကပ်လျက် ကင်းစောင့်နေသော ဂျပန် စစ်သားနှစ်ဦး၏ အော်ဟစ်လိုက်သံ ကြောင့် ဂျပန်ဗိုလ်ခဝါဘီတို့ အိပ်နေရာသို့ လှမ်း၍ နှိုးလိုက်သည့် အသံများနှင့်အတူ ...

ဂျပန်စစ်သားများ၊ တာဝန်ခံလူယုံတော် မောင်ဂျိုသန်းတို့လည်း အလန့်တကြား အိပ်နေရာမှ အိပ်မုန်စုံများနှင့် ထလာကာ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့တိုး၍ ထွက်လာကြပါသည်။

သံဆူးကြိုးတံခါးမကြီး အပြင်ဘက်မှ ...

“အစ်ကိုတို့ ဒီဘက်လာ ဒီဘက်ကို”

အသင့်စောင့်နေကြသော မင်းကိုးပါးစခန်းမှ တာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသည့် ဘအောင်နှင့်ကိုမောင်သန်းတို့က ကိုဘသိုက်တို့နှင့် ဆရာမြကြီးတို့အဖွဲ့ ပြေးလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ၊ တို့လူတွေအကုန် သူတို့ ကင်ပေတိုင်ရုံးထဲက ရောက် လာကုန်ပြီ၊ သူတို့ကင်ပေတိုင်ရုံးထဲက ရောက်လာကုန်ပြီ၊ ဝိုင်းထားတဲ့အဖွဲ့တွေ အားလုံးပစ်”

မြေကြေးညှစ်

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဝုန်း”

အရှိုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကျရောက်လာသော လက်
ပစ်မှားများ၊ စက်သေနတ်များဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်သေဖြင့်
ဂျပန်ဘင်ပေတိုင်စခန်းမှ ဂျပန်စစ်သားများ အတုံးအရုံး
ပင် ကျဆုံးကုန်ရုံမက စက္ကန့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ မြေကြီး
အလွှာကိုကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သလို သိမ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး . . .

ဆက်တိုက်ပင်ပေါက်ကွဲသံကြီးများက တစ်ခဲနက်
တည်း တက်သွားလေတော့သတည်း။

